

Giới thiệu Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô. Ok

Nếu định mệnh là sợi dây vô hình đã trói buộc chúng ta...Giữa một ngàn người không quen biết, anh đã chọn em...Em là của anh...Là tất cả mà anh có được...Mất em thì vĩnh viễn trên đời này sẽ không có anh...Nếu em tan biến vào cõi hư vô, anh sẽ tìm em ở chân trời góc biển...Anh yêu em...Dù trái đất ngừng quay, vạn hồi luân chuyển, thế gian tuyệt diệt nhưng chân lý tình yêu mãi mãi tồn tại trong trái tim chúng ta...Đó là phần nội dung của truyện Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô. Ok của tác giả Song Nhi.

Xoay quanh các nhân vật.

Nhã Từ Đông Thy - Là một cô gái có ngoại hình bậc trung nhưng khuôn mặt thì thanh tú khá ưa nhìn.

Nhã Từ Hòa Kiên - Là anh trai của Nhã Từ Đông Thy. Là một người dễ mến, có ngoại hình đẹp trai.

Triều Mỹ An - Là bạn thân của NT Đông Thy ở trường mới. Là hoa khôi xinh xắn, dịu dàng nhưng thi thoảng thì trở nên ác nữ (khi tức quá thoy à)

Từ Hoàng Duy - Ngoại hình đẹp trai, giàu có, manly,....Tính cách: Lạnh lùng, vô cảm,....

Doãn Hạ Âu - Tính cách: Ôn hòa, tốt bụng.

Minh Tây Tây - Là hotgirl nổi tiếng, sở hữu body đắt giá và nóng bỏng. Tính cách: mưu mô, II mặt.

Cảm tình với hai hot boy ở trên.

Một câu truyện teen đầy hài hước và không kém phần cảm động. Cùng theo dõi trên trang đọc truyện online để biết được người cần tiền người cần tình cảm sẽ có kết cục như thế nào nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô. Ok* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

-Đứng lại!! Nhã Từ Đông Thy! Em có đứng lại cho tôi không hả??

Ông thầy giáo đầu hói vừa chạy vừa đuổi theo cô. Cô cầm đầu cầm cổ chạy nhưng miệng vẫn cười tươi không vẻ gì sợ hãi cả.

Ngày nào trong trường cũng có cuộc rượt đuổi giữa 2 thầy trò với lý do cũ rích: Điểm kém ạ.

“Lão này dai ghê, chạy mãi chả thấy đuối sức gì cả nhĩ??” – cô thầm nghĩ rồi hừ một tiếng.

Đông Thy nhanh chân trèo lên cái cây gần đó (cây cau ạ) khiến ông thầy giáo đứng dưới hét muốn nổ họng luôn.

Cô ở trên lè lưỡi lại thêm vài trò chọc tức làm ông thầy thét lên như lợn bị chọc tiết:

-Nhã Từ Đông Thy, em cứ ở đó đi rồi xem!! Tôi phạt em làm vệ sinh 1 tuần. Cọ toa- lét.

Cô nhăn mặt gọi với xuống chọc:

-Em sẽ làm ạ! Cứ tính thử rồi em kêu lũ đàn em chúng cọ sạch không chút bụi lun hà!

Thầy hói (tạm gọi thế) dậm chân một hồi dưới gốc cây rồi bỏ đi với cái mặt hậm hực giận dữ không thể level thêm.

Nhã Từ Đông Thy là “khách quen” ở văn phòng, ngày nào cũng “được” uống trà đàm đạo với thầy giám thị - thầy hói ban nãy đó.

Cô là chị hai ở trường. Phạt gì cô cũng OK rồi kêu lũ đàn em trung thành “làm giúp”. Dần dần cũng lý (lợm) cái mặt ra.

.....

-Chị lại bị phạt ạ? – Chi Mai hỏi.

Chi Mai là bạn học cùng lớp nhưng khi nào cũng gọi cô là chị (chị Hai), trung thành hết biết luôn.

Cô gạt đầu mặt bộ làm hề:

-Em không biết đẩy thây. Lão á, mặt đỏ như con gà tây bỏ đi luôn hà.

Mai Chi nhắc nhở:

-Cẩn thận đó chị. Lão có thể đứng gần đây rình rập lắm.

-Hè hè... - Cô cười tươi – Em quên là trình độ ma-ra-tông của chị đỉnh lắm à? – Cô nói nhỏ như lẩm bẩm – Cũng nhờ lão ấy mà chị lên level liên tục trong khoản này đấy!

Vào lớp cô nói với Mai Chi:

-Để cho chị ngủ nhé! Thức chị dậy là không xong đâu đấy!

Trong lớp học không khí như bị bóp nghẹt. Tất cả lặng lẽ như cầm điếu.

Làm cái gì cũng hết sức nhẹ nhàng. Híc. Ai bảo lớp chúng có một chị Hai cơ chứ?

Vinh dự đến đau đớn luôn...

Đột nhiên cửa mở mạnh cái, cả lớp lăm lét nhìn ông thầy dạy Hoá bước vào. Chết rồi.

Cô cựa mình, nghiêng răng ken két văng tục:

-Mặt hạng nhà tụi bây, đứa chó đẻ nào dám làm tao thức giấc thế hả?

Cả lớp đang tâm thương cảm cho ông thầy nhưng đành hy sinh thầy để cứu 40 sinh mạng nhỏ nhoi thây.

Chúng đồng loạt chỉ tay vào thầy giáo. Ông thầy tái mét mặt nhưng cô giữ vẻ đỉnh đạc để không rung chân mà quy xuống luôn.

Nhà Đông Thy không giàu có nhưng cô đc cái thích gì làm nấy, ai không nghe theo thì chỉ còn nước đợi ngày vào bệnh viện thôi. ++

Đông Thy sùng sộ nhìn thầy:

-Ông không thấy tôi đang ngủ à???

Thầy Hoá lấp bắp:

-Em. Em không... được ngủ... trong h học!

Đông Thy giận càng giận thêm gần giọng :

-Biến ngay! Giờ này ông khỏi dạy.

Thấy ông thầy còn loay hoay lưỡng lự, cô quát lớn:

-Biến ngay lúc này, hoặc ông cuốn xéo khỏi trg này luôn đi!!

Thầy giáo lật đật bối rối và hoảng hốt thu dọn cặp mà hai ba lần rớt, mới ra được khỏi lớp.

Cô lại gục xuống bàn tiếp tục sự nghiệp “tán gẫu với Chu Công” của mình. Mai Chi im lặng quan sát rồi đột nhiên thở dài.

.....

Cô uể oải xách cặp ra về miệng lẩm bẩm với Mai Chi:

-Chị Buồn ngủ chết được đây này! Học hành thật là mệt mỏi!

Mai Chi lắc đầu cười:

-Suốt buổi chị có học tý nào đâu! Em thấy chị ngủ suốt à.

-Ngủ đâu? – Cô cãi – Chị nhắm mắt mà vẫn nghe thầy giảng đấy chứ?????????

-Thế à? – Mai Chi hỏi lại.

Cô gật đầu rồi chạy biến vào nhà. Mai Chi thầm nghĩ: “Đến khổ. Như trẻ lên ba”

.....

-Đồng Thy! Vào đây ngay!

Nghe tiếng ba gọi cô chạy vội vào, linh cảm bất an rồi. “ Chuyện gì mà giọng ba không vui thế nhỉ?”

Từ trước đến nay, ba luôn luôn yêu quý cô nhất nhà. Thương ba cảnh gà trống nuôi con, cô cũng hết mực cô gắng thương yêu ba. Tình cảm vốn rất tốt. Hừm. Chẳng lành. Chẳng lành.

-Có chuyện gì vậy ạ?

-Thầy giám thị lại gửi giấy về nhà con à.

Giọng ba vẫn thế nhưng có chút khó chịu.

-Dạ.

-Thầy nói con lại vi phạm nội quy, điểm

thi lại rất thấp. Yêu cầu ba chuyển trg cho con chứ thế này thì không được.

Cô thấp thỏm:

-Sao ạ?

Trong bụng thì nguyên rủa thầy hỏi: “ Chết tiệt! Ông ta đúng là điên mà! Chết với tôi!”

-Ba chuyển trg cho con thôi.

-Chuyển đi đâu?

-Anh con bảo sẽ cố xin cho con vào trg anh.

-Ồ, nghe nói Trg anh cấp cao lắm mà?

-Nhưng anh bảo xin được. – Ba khẳng định rồi nói – Lên phòng đi con.

Cô ịu xiu như bánh đa nhúng nước, bước lên phòng. Khi thật!

Hừm! Thế là một kỷ nguyên mới xuất hiện rồi! Híc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Có*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

...Tối hôm đó.....

Cô ngồi vừa mân mê cây bút vừa liếc mắt “đưa tình” với đồng bài tập đáng ghét. Số là thế này, đúng lúc cô đang nhắn tin trò chuyện rôm rả xôm tụ với lũ bạn trên yahoo với FB thì ba cô lên => tịch thu điện thoại. Thế là cô đành ngậm ngùi cho chiếc đề yo “ một đi không trở lại”. Chết mất! Cô vò đầu.

Bỗng dưới nhà có tiếng gọi:

-Thy, Mai Chi đến tìm này!

Cô chạy sầm sập cầu thang xuống, nhìn Mai Chi như cứu tinh khiến Mai Chi trở mặt ra.

Cô nói với ba:

-Mai Chi với con lên phòng đk k ạ? Con có bài cần nhờ Mai Chi.

Ba cô gật gù hài lòng vì sự “ngoan ngoãn đột xuất” của con gái mà k nghi ngờ gì cả.

Cô hí hửng kéo Mai Chi lên phòng. ...

-Sao nào? Chị lại gặp rắc rối gì ạ?

-Ừh. Ba lấy luôn đt của chị rồi. Tệ thật! – Cô thở dài rồi lén nhìn trộm Mai Chi.

Mai Chi mỉm cười lấy chiếc Iphone ra.

-Được rồi nhé!

Cô vừa nghịch đt vừa nói:

-Ừhm. Chị báo cho em một tin nhé!

-Dạ!

-Chị chuẩn bị chuyển trg rồi.

Nghe cái giọng có phần dừng dưng của cô, Mai Chi hoảng hốt :

-Thật sao? Bác nói vậy à?

-Ừ. Do lão hói đó. – Cô bấm máy liên tục miệng nói cũng liên tục. (hừ! Không chết ms lạ)

Mai Chi nói:

-Em cũng chuyển đến đó nhé?

-Khỏi đi. Em làm như chị là con nít vậy!

Cô ưỡ ỏi phán một câu rồi nghịch đt tiếp không để ý Mai Chi đang dân sa sầm lại đến đen kịt.

Mai Chi kìm nén cơn giận hỏi:

-Chị chuyển đến trg nào?

-À... trường của anh Kiên ấy!

Mai Chi ngạc nhiên:

-Sao chị chuyển được đến đó?

Cô cười lộ chiếc răng khênh rất duyên:

-Thế mới tài chứ lý!

Mai Chi cười khê:

-Em tin là chưa đc 3 ngày đâu.

-Sao? – Cô ngạc nhiên hỏi lại.

-Ở đây chị còn được “ngủ” mùi tiền đy chỗ khác thỳ e rằng.....

Cô bật cười thành tiếng:

-Đến lượt em lo? Chị á? Đi đâu cũng kiếm đk tiền hết.

Mai Chi không nói gì nữa, xem đồng hồ rồi nói:

-9h rồi. Em về chị nhé!

-Ừ! Trả em nè.

Mai Chi gật đầu chạy biến.

Cô lại vắn về cái bút, miệng tự nhiên xuất hiện một nụ cười.

“Ha ha. Trường quý tộc ư? Một kho tiền hời đây! Sao mình lại thông minh như thế nhỉ?????? Cười lên mới chạm được vào đô-la chứ?”

Cô nghĩ thầm rồi ngủ thiếp đi trên môi vẫn nở nụ cười sung sướng.

.....

Ba cô vào. Thấy con gái gục xuống ngon lành trên bàn, ông khẽ kháng diu cô lên giường. Cô vừa ngủ vừa lẩm bầm, nc miếng tràn ra khoe miệng. Ông chỉ nghe loáng thoáng: tiền hay cái gì yêu yêu. Hừm. Con bé này. Thật là....

.....

Sáng hôm sau, anh cô từ nội trú về nhà, xềnh xệch lời tuột cô từ trên giường xuống. Híc.

Cô gào ầm lên bất mãn:

-Anh à, mới... 6h 35' thoy mà! Anh vừa vừa thôi chứ!!!!!!!!!!

Anh trai cô (từ nay xưng là Prince) nhăn nhó:

-Thôi đi! Mới à?? “Cô” muốn muộn thì cũng đừng làm “tôi” muộn cùng nhé!

Cô lẩm bầm mắt thì vẫn lìm dìm

-Từ từ đã nào.

Cô lê bước vào nhà vệ sinh...

..... 15' sau....

-Quái lạ! Con nhóc này làm gì mà lâu thế??

Prince bức bối độc thoại rồi như không chịu được nữa anh chạy vào nhà vệ sinh đá cửa. Phát hiện một hình ảnh “rất đẹp” của cô em gái. Thì ra để mặc anh chờ dài cổ, cô vẫn thong thả khò khò Ngay trong NHÀ VỆ SINH.

Anh định lúi búi cô dậy thì đột nhiên một nụ cười gian manh xuất hiện trên môi anh. “nhóc, cứ chờ đó! Anh cho nhóc thân tàn luôn nhé!”

“Tách” “Tách”

Mỉm cười lần nữa với hai tấm ảnh, anh từ tốn bc đến kéo xệch cô em gái ra khỏi WC, khiến cô chả biết mô tê gì.

Cuối cùng, sau một hồi “làm việc cật lực”, Prince đã hoàn tất công việc buổi sáng cho cô.

.....

Trèo lên xe của anh trai, cô lẩm bầm đầy tức tối:

-Anh đi chậm chậm thôi. Em đang mệt.

Prince nghiêng răng không thèm để ý lời cô, nói:

-Bám chắc vào.

Rồi đôi chân dài của anh guồng đi nhanh chóng khiến cô tưởng chừng như rút lại nửa ng đằng sau. Híc.

-Chậm thôi.

-Muốn muộn hay sao? – Prince nói.

Cô ư ừ (từ này dành cho dog nhưng phù hợp cho trg hợp lúc này nên mk mạn phép dùng nốt) rồi im bặt chỉ dám tức một mình.

.....

-Đến rồi. May quá!

Cô phụng phịu nhìn anh trai để xe vào rồi bc lại gần cô,

-Sao? Như cung điện đúng k?

-Nhà tù thì có. – đang sẵn tức cô trả đũa anh trai mặc cho câu nói của cô cắt tất cả hứng thú của Prince.

Cô cảm gỏi com hộp mặt nhăn nhó vừa quay ra sau **** anh trai vừa đi... Thế là...

“BỐP”

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

“BỐP”

-Á! Đ..au ! – Cô nhăn nhó rên rỉ.

Không thấy có tiếng đáp lại, cô rùng mình. Có khi nào là ma không? Lạ lùng! Sáng ban mai lấy đâu ra ma???

Gom hết can đảm (cái này dừng cảm nha), cô ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào người đối diện, rồi dụi mắt và lấy tay đập đập vào mặt người đó. Ô hô, chạm vào được nè! Mịn nữa!!

Thở phào nhẹ nhõm cô sung sướng vì may sao đó là người. (Bà chị này dở ghê??)

Người đối diện trừng trừng mắt nhìn cô:

-Khùng hả???

Cô gân cổ cãi lại:

-Có anh mới khùng ấy!

Vừa lúc đó, cô thấy đồng tử người đó dần ra, người đó hỏi:

-Là mà à?

Cô quay lại. Ủa! Là anh Prince mà.

Cô lật đật chạy tới bên cạnh anh, nhìn trước ngó sau, xem còn ai nữa không, rồi cuối cùng mới hỏi Prince:

-Anh quen cái tên thô lỗ thấy ón này à????

Prince suýt tý nữa là bật cười. Cô em gái lỗ mắng thg ngày nay mắng ngta mà chả nghĩ đến mình. Hời. Anh trêu chọc cô:

-Ế, thế không phải anh chỉ thấy anh bạn đẹp trai của anh chứ có thấy anh chàng “kém ga-lăng” nào đâu?

Cô ngây thơ chỉnh lại, rồi chỉ tay vào người đó:

-Là cái tên này này! Không phải “kém ga-lăng” mà là “thô lỗ”! Hai từ này khác nhau mà!

Người đó tức phụt khói, miệng thờ liên tục một cách khó nhọc. Hời thờ lạnh lùng phả ra toả khắp bầu không gian.

Prince nhìn cô một hồi rồi nói:

-Nè, chào hỏi cho nghiêm túc! Không phải tên này tên nọ đâu nhé! Đây là bạn anh... Lucifer.

Cô há há bật cười (một cách zô zyên):

-Lucifer í há????? ha ha! Tên gì hay vậy?

Prince nhăn mũi bóc toẹt cô ra:

-Ồ, thế còn hay hơn tên Mun của em mà!!!

-Anh.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Cô hét lên.

Prince không nói gì nhìn sang Lucifer:

-Đây là em gái mình, Đông Thy!

Lucifer trở như tượng nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn bạc. Cô cũng tròn mắt nhìn lại với ánh mắt hình súng thần công. Ha ha! Đọ mắt há?! Còn khuya đi!

Lucifer dứt ánh mắt ra khỏi người cô, cậu nói:

-Thật khó tin.

-Khó tin cái gì?

-Khó tin hai người là anh em.

Cô nghĩ thầm: “Hoá ra là vậy! Nói qua nói lại là muốn khen mình đẹp! Muốn tán tỉnh mình! Ha ha! Ai nói chị Hai như mình không có người thích chứ! Handsome boy thế này cơ mà!!!!!!!!!! Ha ha ha! Mình thật là thông minh!”

Prince hỏi tiếp:

-Tại sao?

-Tại sao à? Một người như cậu mà có cô em gái như ma lem thế này thật chả ra làm sao. – Lucifer thản nhiên nói, lông mày nhếch lên chọc tức cô. Và câu nói này kéo tuột cô từ trên 9 tầng mây xuống “bộp” cái dưới đất à.

Cô kéo tay Prince đi, hồi khê dịu dàng vờ như chẳng quan tâm có kẻ đằng sau đang nhìn và tự hỏi: “Cái gì thế này? “

-Anh ơi, tầng mấy nhỉ?

-Hả?... tầng 10. – Prince cố trấn tĩnh.

Lucifer thình thoảng lại nghe loảng thoảng giọng cô khi cậu đi đằng sau hai người:

Khi thì:

-Anh ơi, lẽ nào người như anh mà lại kết bạn với “lũ sâu bọ” như thế sao?

Lúc nọ thì:

-Sao “muỗi” cứ vo ve theo chúng ta thế?

Vừa nãy :

-Em ghét những ng lỗ mắng lăm anh ạ! Ai đòi đụng vào người ta mà không xin lỗi??????

Hay là:

-Cái người như thế, thì em đôi lúc cũng tự hỏi đó có phải là đàn ông con trai không nữa anh nhỉ????????????????

Đến đây, cậu không chịu nổi nữa, bước nhanh đến nắm chặt lấy cánh tay cô:

-Cô ăn nói cho cẩn thận nhé!

Mun mỉm cười rất chất của giang hồ:

-Thế hả? Hừ! Tôi nói gì đến anh à? Tôi nhắc tên anh hồi nào? Tại nào của anh nghe thấy điều đó?? Anh mới phải ăn nói cho cẩn thận, nghe chưa?? Đừng có tạt giạt mình rồi lợi dụng tiện thể giờ trò yêu râu xanh với tôi. Hừ!

-YÊU RÂU XANH ? _ Lucifer gào lên phẫn nộ _ Cô... Tôi giờ trò với cô hồi nào?

-Hồi này nè! Nhìn xem tay anh cứ nắm chặt lấy tay tôi!

Cậu thất kinh rụt tay lại.

Những hs khác xúm lại xem lucifer lạnh lùng chơi trò “ kịch nói” với một cô gái mới đến.

Cậu hét lên:

-Cút hết đi! Bịt mắt tụi bây lại!

Cô nghe xong câu đó thấy sao mà có cái gì đó quen quen. Hừm!

(Bà chị này toàn nói kiểu ấy chứ gì?!!)

Prince nắm tay cô kéo lên cầu thang đồng thời cầu hoà với Lucifer:

-Thôi mà! Nể mặt tao đi! Tao đưa Thy nó lên phòng học rồi nói chuyện với mày sau!

Nói rồi anh lôi xệch cô em gái đi, miệng lầm bầm không dứt.

.....

Trong thang máy...

-Sao lại thế hả?? Thy???????

-Sao gì ?? – Cô ngây thơ như con bò đeo nơ hỏi lại.

-Sao đụng vào tên đó?

-Hắn làm sao?

Prince vò đầu nhăn nhó tìm cách diễn tả và hù dọa hết sức cho cô em:

-Là thế này! Đó là một cái túi tiền khổng lồ chứa tất cả những túi tiền khác... Em làm thế là tự xe rách và tung bao tiền đó đấy!

Anh vừa dứt câu hai mắt cô đã hiện rõ : \$\$\$\$

-Tĩnh lại đi! Thy à! – Prince lay lay cô.

Cô nhấp nháy mắt:

-Tiền à!!!

“ cóc”

-Tiền gì hả? Đến lớp rồi! Vào đi!!

-Xì! Biết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cô vừa bước đến cửa lớp thì đã có một bóng người chờ cô ở đó.

-Chào. - Nụ cười thân thiện trên môi cô gái đó khiến cô hơi khó chịu.

-Ừm. Chào.

-Anh Prince nhờ mình đón cậu ở đây. – Cô gái đó nói tiếp với khuôn mặt thoáng đỏ - Mình là Triều Mỹ An.

Cô vỡ lẽ, thì ra là thế. Đây là lý do anh cô nhất quyết ở nội trú. Cô cười khẽ:

Người đó không hề nao núng cười:

-Cảm ơn cô quá khen.

-Cút đi. – Cô nói rồi quyết định nhắm mắt ngủ tiếp thì nghe anh ta nói:

-Sao cô lại ăn nói không có lịch sự chút nào thế??

-Kệ thầy ta. – Cô nói rồi lim dim ngủ, nghe loáng thoáng tiếng anh ta nói:

-Tôi là Doãn Hạ Âu... Cô hãy nhớ cho rõ nhé!

Trong giấc mơ cô bực bội:

-Nhớ cái con khi!

.....

Ốp! – Cô vươn vai tỉnh dậy để rồi nhìn thấy khuôn mặt to đùng của Triều Mỹ An, mà ngã bổ ra sau.

-Làm gì thế? – Cô gắt.

-Ồ... Mình chỉ định gọi cậu dậy... mà không dám... - Triều Mỹ An lúng túng.

-Ồ.. Mà sao?

-Chuông reo rồi. Chúng ta phải về thôi.

Cô đứng dậy cùng triều Mỹ An, mặt không lấy gì làm vui thích.

Cô nhăn nhó trầm nghĩ: “ Về nhà phải ngủ bù mới đc” (Ngủ bù, trời ạ)

.....

Ra đến cổng thì cô gặp ngay Prince với tên Lucifer.

Prince nói khẽ vào tai cô:

-Lu có chuyện muốn nói với em.

-Ồ. Biết rồi. – ĐT trả lời nhát gừng.

Prince nói xong quay sang cầm tay (công khai ạ) Mỹ An kéo ra hướng về nhà.

.....

-Lên xe đi.

Lucifer chỉ vào chiếc mô tô, ra lệnh cho cô. Cô gất gồng:

-Tại sao?

-Lên đi! Nhanh lên.

Vẫn cái mệnh lệnh hách dịch ấy nhưng kì lạ là cô vẫn leo lên.

Cậu phóng mô tô vù vù, gió lạnh toát xộc vào người cô. Cô co rúm lại, nhiều fên suýt ngã. Cậu bực bội nói:

-Cô đừng mảnh khảnh ra trò tiểu thư. Bám chắc vào nếu chưa muốn chết.

Nghe giọng cậu mà cô muốn đầm cho vỡ đầu rồi nhưng mà kẻ cũng đứng. Thế là cô ôm chặt người cậu, cậu nói lại với giọng trêu chọc:

-Không cần ôm chặt thế đâu!

-Này, rốt cục là sao?

-Sắp đến nơi rồi. - Cậu nói nhỏ rồi im lặng suốt quãng đg còn lại.

Cô không hỏi, cậu cũng không trả lời. Và sự im lặng tiếp diễn như thế.

.....

Aris Park....

-Ngồi xuống đó! Cô ổn chứ? - Cậu hỏi về quan tâm nhưng thực chất là giễu cợt cao độ.

Cô thở mạnh nói:

-Không sao. Thường thôi!

-Vậy à?

-Ừ! Có chuyện gì thì nói đi.

-Tôi muốn cô làm bạn gái tôi.

Cậu nói rành rọt.

Cô bật cười :

-Ha ha! Anh đang tỏ tình với tôi à??

-Không, không - Cậu lắc đầu mạnh dừ dội như thể ý nghĩ đó khiến cậu phát điên- Tôi chỉ nói là già vò như là thế...

-Là sao? – Cô hỏi lại và hơi có vẻ cụt hứng.

-Cô cần tiền còn tôi thì cần cô. Ok? Vậy là được phải k?

Cô đứng bật dậy:

-Anh đánh giá thấp tôi rồi! Tiền là tất cả nhưng tôi không thích làm việc cho tên khốn như anh.

-Tên khốn ư? - Cậu hỏi lại vẻ lạnh lùng băng giá khiến ngta phát run

Đột nhiên máy cô có tin:

Là vài bức ảnh từ Prince và dòng tin: “Em gái, giúp đỡ người khác là bổn phận đây”

Cô tái mét mặt, xuống chiếu nhượng bộ:

-Được rồi. Tôi sẽ giúp anh. Nhưng tôi không giúp kẻ kém hơn mình.

-Vậy à? - Cậu lạnh lùng hỏi.

-Chúng ta sẽ... thi 3 thứ. Môn thi thứ nhất tôi chọn. Môn thi thứ hai anh chọn. ...Môn thi thứ ba...

-Môn thi thứ ba thì sao? - Cậu giễu cợt hỏi.

-Thì... Chúng ta sẽ oản tù tì.

Cậu không ngờ cô sẽ đưa ra đề nghị trẻ con ấy nên bật cười rất to. Cô đỏ lựng mặt:

-Cười cái gì??

-Không có gì. Tôi chấp nhận.

-Đập tay nhé!- Cô hào hứng.

“Bộp”

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô. Ok* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Cậu hỏi cô:

-Khi nào thi?

-Chủ nhật tuần này nhé!

Lucifer thốt nhiên phát hiện ra cái hào hứng quá độ của cô gái trước mặt, cậu lại nói:

-Sao trông cô lại có vẻ vui sướng như vậy chứ???

-Lâu rồi mới có đối thủ dám đọ sức với tôi. Ha ha

Cậu thậm cưỡi đều vì cái tính kỳ lạ đến kỳ dị của cô:

-Chúng ta sẽ thi gì đầu tiên?

-Bắn súng

-Cái gì?-Cậu ngạc nhiên, cậu nghĩ là với một cô gái dù tomboy đến đâu nhưng cũng sẽ chọn cái gì đó dễ và nhẹ nhàng một chút nhưng k ngờ cô lại chọn trò bạo lực hết cỡ này.

-Tôi nói là bắn súng. – Cô nhắc lại với vẻ đắc thắng.

-Làm sao mà...?

-Cầm nước lòi! – Cô chặn họng trc khi cậu nói thêm gì. Trên môi cô nở nụ cười tự mãn, cô nói tiếp sau khi ngược lên bầu trời đã rắng đỏ hoàng hôn – Chúng ta về chứ?

-Về. - Cậu nói, giọng có chút hậm hực.

Nhảy fốc lên xe, cô sung sướng cười. Tuy gia cảnh của cô không phải là giàu có, nhưng anh cô vốn coi trọng chủ nghĩa: “Con gái là phải biết tự bảo vệ chính mình” (??) nên anh cô cố sức làm thêm cho cô vào học ở trường bắn súng và võ aikido nên cô thạo về súng lắm. Nhất là súng ngắn. Ha ha! Lần này cô nắm chắc phần thắng rồi. Cô tự hào thầm nghĩ:” Ta nhất định phải làm cho cái tên kiêu ngạo này chịu một vố đau! Sao bao giờ ta cũng thông minh thế nhỉ?????????”

Cô cười tươi như hoa để mặc ngọn gió buốt lạnh luồn vào tóc cô một cách thô bạo và xối tung nó lên.

Tốc độ mô tô ngày càng nhanh hơn khiến cô giật mình rướn người lên để nhìn kim.

-Jesus Christ!! – Cô gào lên trong tiếng gió xé – Anh đang đi hay đang bay vậy???

Cậu không trả lời, tóc mái phất phơ quệt vào mặt cô.

Cô néo một cái rẽ đau vào hông cậu khiến cậu giật nảy mình lạc tay lái... Ồ ồ... Ồ là la... Và thế là...

“Rầm”

Cái xe đồ ụch xuống nặng nề bên lề đg. Cô vừa xoa xoa cái mông ê ẩm vừa cắn nhằn:

-Khi thật! Cái quái gì thế này chứ???

Cậu bị hất văng bên lề đường, hướng cái nhìn lạnh lẽo tức giận lên cô. Rồi Cậu vội vã bước sang bên đg hỏi:

-Có sao không nhỉ??

Cô nhìn cậu về kỳ lạ rồi trả lời:

-Tôi kh...

Cô chưa nói hết câu cậu đã đẩy cô sag một bên và nhìn kỹ cái xe lằm nhằm:

-Tội nghiệp! Lần này thì hết rồi! Cái xe bạc tỷ của tôi.

Cô giật giật tay áo cậu về kính ngực và bảng hoàng hết cỡ:

-Nè nè! Anh đừng có quá đáng nhé!! Mạng sống con người quan trọng hơn cái xe đấy!!

Cậu cười khẩy nhìn cô vừa tinh ranh vừa giễu cợt:

-Mạng sống của cô ư? Quan trọng hơn cái xe này??

-Đương nhiên. – Cô hất mặt lên, miệng thản nhiên trả lời,

Cậu bật cười trêu chọc và lần đầu đó sự giận dữ không nói đc nên lời:

-Cô có làm sao đâu nhưng cái xe thì có đấy! Và lại bán cô đi cũng chả trả nổi nửa tiền cái xe này đâu! Hơn nữa tôi e - Cậu chĩa ánh mắt về phía cô nhìn một lượt rồi nói tiếp - Không ai mua thứ như cô.... Mà bán!!!!

Cô tức nghẹn người uất đến mức cổ họng đông cứng lại nhất thời thiếu lý lẽ biện minh trong khi cậu nhục mạ cô đến thế là cùng. Bỗng tiểu thư như cô tuy “sa thời lỡ vận” mà phải đi chung với “kẻ không ra gì” như vậy, nhưng nhờ nào kẻ đó lại dám buông lời như thế với vị thiếu nữ xinh đẹp như cô. Híc híc!

Cô thềm vào cậu. Bực bội đến tóc dựng ngóc hết cả lên. (Tưởng tượng thử cảnh ngta bị điện giật cái là hiểu tình trạng của ĐT hiện giờ liền)

Nhưng tạm dẹp cái đó đã, mối lo hiện giờ là:.....

-Ê! Chúng ta về bằng cách nào?? – Cô không thềm nhìn cậu.

Cậu thản nhiên hỏi bật lại cô:

-Sao không tự hỏi câu đó lúc cô đang tâm nhéo mạnh vào người tôi hả??

Cô quay lại định mắng cậu thì đột nhiên thấy: “ Nói thì thế nhưng hấn nói cũng đúng. Híc! Sao nhéo hấn hả???”

Cô lấy tay đập vào đầu.

Cậu lấy iphone ra thì....

-Hết rồi!

-Gi cơ?

-Pin chứ gì?? Điện thoại cô đâu?

-Vừa bị tịch thu hôm trc.

-..... – Cậu nhăn trán suy nghĩ.

Cô bực bội giục giã:

-Nghĩ cách gì nhanh nhanh chút đi.huhu.

Cậu nhìn cô sắc lạnh (). Cô đành nhượng bộ vì bây giờ số phận trớ trêu đã ép cậu làm thuyền trg còn cô chịu phận làm người trên chiếc thuyền đó rồi. híc

Cậu bước lại gần cô nắm lấy tay cô về hơi gượng gạo khiến cô trong khi trời tối đôi má vẫn ửng đỏ bất thg.

-Làm gì vậy?

-Tôi nghĩ rồi! Chỉ còn cách đi bộ về nhà thôi!

-Cái gì? – Cô hét lên.

-Cái gì hả?? Cô muốn ở lại thì khỏi đi. Tôi có ép đâu?

Cô run rẩy ép mình vào chiếc áo sơ mi rồi lặng thinh. Bàn tay cậu đột nhiên siết chặt lại.

Bàn tay nhỏ nhắn thoáng hơi lạnh của cô nằm gọn trong bàn tay lạnh lẽo to lớn của cậu....

.....

“Oáp”

Cô vươn vai tỉnh dậy trong người ê ẩm. Chẳng ai cũng biết đó, cô phải đi bộ về nhà, lại đến 12 h nên chịu lãnh hắt trận đòn tinh thần của ba. Một chết đi đc. May sao trời phật phù hộ, hôm nay lại là thứ 7 tự học! Muôn năm.

Cô ghé mắt nhìn ra cửa sổ thất kinh khi thấy bóng dáng Lucifer đứng ngay trc cổng.

Lại chuyện gì nữa đây??????????

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ý nghĩ thoát đầu của cô là được nhảy lại lên giường mà coi như không có chuyện gì. Thế nhưng cậu lù lù ở đó thì cô không ngủ ngon đc! Cái tên chết bầm chết vằm ấy làm sao mà cứ thích lồn vồn như mèo vồ chuột thế???

Cô đột nhiên nghĩ: “Ế, hay là hắt tìm Prince ka ka?? À. Có thể lắm. Một buổi sáng tốt lành!”

Cô nhảy bật lên giường chẳng mấy chốc mà ngủ say như chết.

“khò khò”

....

“Cạch” – Cánh cửa gỗ nhẹ nhàng mở ra mà khô chủ không hề mảy may biết gì.

Cậu tiến đến gần cô. Đôi mắt ánh lên tia tình nghịch và thích thú hoà lẫn một chút sự ghét bỏ.

Cậu ngồi xuống mé bên chiếc giường màu trắng-đen của cô.

Đột nhiên cô trở mình quơ tay kéo lại nắm chặt lấy tay cậu, tay còn lại của cô ra sức hươ hươ trong không trung như bắt chuồn chuồn theo cách kinh dị.
+_+

Một lực kéo mạnh từ cô, cậu mất tự chủ ngã ập xuống đè lên người cô...

Bỗng nhiên, Cô mở mắt to, tròn tròn nhìn tình cảnh này.... Đơ như bánh bơ...

.

.

.

.

.

.

.

.

-Á!!!!!!!! Á.....Á! Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Cô hét lên và tiếng hét đó có nguy cơ khiến cửa kính nhà cô “rụng rinh”.

Cậu bật chặt tai lại định giải thích nhưng cô đã bật chạy tán loạn khắp phòng, vừa chạy vừa hét:

-Bớ ngta!!!!!!!! Cứu tôi với! Cứu!!!!!!!!

-Cứu với! Có kẻ sàm sỡ ngta!!!!!!!!

-Cứu... cứu...

Giọng cô nhỏ dần rồi cô hít một hơi chuẩn bị tư thế để... hết tiếp thì cậu nhanh tay bịt chặt miệng cô:

-Cả nhà cô đi vắng rồi! Hết chi mà ghê thế!!!

Cô sợ sệt ôm lấy ngực:

-Này! Sao anh biết... biết cả nhà tôi đi vắng? Anh có ý đồ xấu trư chứ gì?? Á! Chà! Không ngờ anh lại là người như thế!! ##\$\$%^&*

Cô xô ra một tràng ***** thề rồi một quả liên lấy nc tu ừng ực.

Bây giờ cậu mới lạnh lùng nhìn cô:

-Cô mới là đồ tương bợ! Tôi mà thèm cô ư? Nếu cô không phải em gái Prince thì không xong với tôi đâu!

-Anh còn cãi à?

-Chứ sao? Chính cô mới là người có ý dụ dỗ tôi chứ!

Cô bật cười khinh giễu:

-Này nhé! Không phải đưa con gái cũng cần anh đâu! Tôi thế này mà anh nói....

Cậu tức uất bèn đưa cái tay bị cô cào ra:

-Xem! Đây là dấu vết khi cô lôi tôi đây!

Cô gạt đi miệng có chút hoang mang:

-Là..m làm gì... c.. ó chuyê...n đó!!!

Cậu nói tiếp:

-Còn nữa cô phải đi cùng tôi đến một nơi. Thay quần áo nhanh lên!

Cậu bc ra khỏi phòng trong thái độ kỳ quặc. Cô lắc đầu chất lưỡi.

“Nếu không vì tiền... không vì thèm ngửi mùi tiền tôi đã cho anh vào bệnh viện an dưỡng rồi! Hừ! “– Cô nghĩ bụng rồi chọn đại một bộ quần áo và thay.

....

-Cái gì thế này? Cô không làm sao chứ?

Cậu nhìn cô và phán một câu khiến cô cụt hứng và có nguy cơ nổi sùng.

Cô nhìn bộ quần áo của mình. Áo somi màu trắng- đen, quần jeans lửng, giày thể thao.

-Ừ. Bộ quần áo này thì có vấn đề gì à?

-Cô chưa bao giờ hẹn hò với bạn trai à?

Nghe câu hỏi đó, cô thoáng đỏ mặt. Híc! Sao cậu thích chọc vào nỗi đau của ng khác thế?

-Ơ...- Cô định tl là “Anh đâu phải bạn trai tôi?” nhưng mà nói thế thì càng chết.Híc!

-Cô phải chọn cái gì nó nữ tính một chút chứ? Cô mặc thế này ngta lại tưởng tôi đi với thằng nào thì hoá tôi bị gay à? - Cậu giáo huấn một hồi.

-Đâu đến nỗi.

-Hax. Thay đi.

Cô bướng bỉnh:

-Không. Đi thôi.

Cô với tay lấy mũ lưỡi trai đội vào rồi đẩy cậu ra cửa.

Lên xe mô tô cậu nói:

-Thiết kế gia của tôi đang đợi ở cửa hàng đến đó cô phải tỏ ra nghiêm túc một chút đó!

-Xì! Biết r!

Chiếc xe tung hoành luôn lách làm cô chột nhó đến từ:” ÁC QUỶ ĐƯỜNG PHỐ” mà ngta vẫn nói.

“Ké.. ét!!!!!!”

Cậu ra hiệu cho cô vào rồi đứng sau rút chìa khoá.

.....

Thiết kế gia Jenifer nhìn cô rồi cung kính hỏi:

-Thưa cậu chủ, cô gái này sẽ theo style nào ạ?

-Cho cái nào hợp hợp với cô ta rồi mua vài chục bộ trang nhã về đây!

Jenifer mỉm cười nhìn bộ tóc của cô khen:

-Bộ tóc của cô xoắn rất tinh tế! Hiếm gặp!

-Cảm ơn. – Cô hồ hững nói.

Sau một hồi nhào lộn cô như bột nặn, thì cuối cùng cô được “thả ra”

Cô nhìn mình trc gương, trầm trồ:

-WOW!

Cậu nhìn cô một lát rồi nói khê:

-Trông tạm được đây!

-Đi đâu nữa?

-Về nhà!

-Hả?

-Tôi chỉ đổi style cho cô để cô quen dần sau này làm cho tốt. - Cậu nói xong quay sang Jenifer- Bảo ng đem quần áo về địa chỉ này giúp tôi.

Nói rồi, cậu rồ ga phóng đi, miệng nở nụ cười, khuôn mặt cậu chột đỏ lên. Cậu khê nói với cô:

-Ngày mai chúng ta thi nhĩ?

-Ừ! Cậu thua chắc rồi!

Cậu đột nhiên không lo lắng chút nào mà cảm thấy thanh thản thú vị đến kỳ lạ khi ở bên cô...

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiễn, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cái ông Prince đứng ngay trc cửa làm cô giật mình, đâm ra cáu bẳn:

-Làm chi vậy trời?

-Tôi đứng đợi cô chứ gì? Ái chà chà! Hai cô cậu “tiến triển” nhanh quá nhỉ? – Prince cười cười nhìn cô.

Cô thực sự không quan tâm nhưng má cũng đỏ hồng lên:

-Này anh thôi đi! Em vẫn chưa chấp nhận phi vụ tiền bạc ấy đâu!

-Thế à? – Prince nói rồi đôi con ngươi nâu nhạt của anh khẽ “soi” lại cô rồi nói- Vào nhà đi!

Cô lúng túng giật bỏ đôi giày rồi vào nhà.

Cô lẻ lười tru trọc ngay sau lưng anh trai. Ba bước ra cười nhẹ:

-Chúc mừng sinh nhật con.

“Poàng”

Cô giật mình quay lại, máu lên não chậm sau mới hiểu ra: “À, là sinh nhật mình. A.....Á.....Á... Hôm nay là sinh nhật mình sao????”

Ba cô đưa cho cô một hộp quà bọc giấy xanh trắng.

Anh Prince chỉ chỉ vào mình nói chen:

-Của anh với ba đấy!

Cô bừa bộn xé giấy gói ra.

....

.

.

.

.

Là súng.

Cô ngơ ngác nhìn ba:

-Nhà mình tàng trữ vật kấm hồi nào mà con không biết vậy?

Prince và ba chỉ cười2.

Cô ngẫm hiểu ra. Prince ka ka lại “giao dịch đen” với bọn Gangster chứ gì??

Cô thở dài:

-Liệu em dùng thứ này có bị bóc lịch trong tù không nhỉ??

Prince nói:

-Đời nào.

Cô muốn bật cười nhưng rồi nhin đi và thầm nghĩ: “Hô hô, anh trai à, anh vừa nạp đạn bạc tiêu diệt anh bạn của anh đấy! Hô hô hô”

.....

Ngày chủ nhật, khoảng 7h sáng cậu đã gọi inh ỏi dưới nhà khiến cô bất đắc vạ dĩ nhảy xuống mà chỉ muốn đập nát cậu ra.

-Đừng có gọi giết! Tôi chưa chết đâu! – Cô nói nhỏ, mắt lim dim, miệng tiếp tục hút hộp sữa.

Cậu nhăn mặt gắt:

-Nếu cô không nhanh lên thì tôi giết cô đấy!

-Can you kill me??? – Cô chọc lại rồi hút rào rào hộp sữa rồi liệng vào góc nhà.

Cô nói :

-Chờ một tý. Tôi lên thay quần áo.

Cô bước xuống trong con mắt kính ngạc của cậu.

Áo da màu đen, quần tuyền màu như áo. Bên hông có một chỗ để súng. Và trong đó quả thật cũng có một cái súng.

Cậu thú vị đưa ánh mắt nhìn cô nhưng lại nói:

-Chả giống con gái tý nào!

Cô cự lại:

-Hừ! Kệ tôi!

.....

Leo lên cái mô tô của cậu, cô đã dần quen với cái tốc-độ vốn-không-phải-vấn- đề của cậu rồi.

Cô vẫn cảm nhận được làn gió rít ngang bên tai, vẫn cảm nhận được mùi hương hoa đâu đây...

.....

-Chào cậu! - Người quản lý của trường bắn cung kính, chả là ông ta cũng từng gặp vị thiếu gia quyền lực tột đỉnh này rồi!

Cô bĩu môi. Lúc gặp cô thì hách dịch ghê gớm, bây giờ thì xem kìa.

Người quản lý bỗng đổi sắc khi nhìn thấy cô:

-Này! Đã trốn học còn dám mó mặt đến đây hả??? Cái đồ không có GD kia??

Cô bặm môi, đâm ra tức giận.

Cô ôm lấy cánh tay cậu, miệng chu lên, cãi:

-Ông thôi đi! Ai vô giáo dục bao giờ? Cái đồ từ ấy thì về ***** con ông đi! Đánh chó ngó nể chủ đi với! Đàng này, còn dám ***** tôi! Anh xem kìa! Ông ta ***** tôi!

Cậu lạnh lùng nhìn cô, chùng không hiểu.

Cô nhéo tay cậu thì thầm “ Tôi là bạn gái anh mà!!”

Cậu gạt đầu ra lệnh:

-Ông không thấy bạn gái tôi đag khó chịu à??

Cô tán thưởng nhỏ: “ Diễn rất đạt đấy! Phát huy!!! ”

Sau một hồi nghe mắng không mất tiền, tên quản lý trường bắn cũng đã hiểu ra đôi chút. Ông ta không dám hó hé gì nữa.

.....

Cô đứng dậy, tiến đến nói:

-Bắn cách 100m hay bao nhiêu?

-100 m - Cậu trả lười không đc tự tin lắm

.....

“Đoàng”

“Đoàng”

“Đoàng”

Cô nhắm một mắt , bắn 3 phát liền.

Cô nhìn lại và nở nụ cười mãn nguyện cùng lúc nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó như khi ăn ớt của cậu bên cạnh.

Cô mĩa mai hỏi:

-Đạn đâu rồi?

-Tôi không biết! – Khuôn mặt nhăn nhúm khủng hoảng của cậu thật khiến ng khác muốn bật cười.

Cô nhìn lại bìa của mình thì cười to:

-Anh biết đạn của mình ở đâu k?

-Ở đâu?

-Ở băng của tôi nè! Trật lất nè!

Cậu cãi cố:

-Tôi.. tôi có tài bắn trúng bìa của... người khác mà!

-Ha ha!! Ha ha!

Cậu đỏ mặt quyết lần sau sẽ tập bắn súng. Con nhóc này làm cậu mất mặt quá!!!

Môn thi thứ nhất: Nhả Tử Đông Thy thắng!

.....

-Môn thi thứ hai là gì?? – Co hỏi với vẻ đặc thảng.

- Bóng rổ.

Cô nói lại ngay:

-Không đc. Tôi không biết chơi cũng chưa chơi bao giờ!

Cậu mặc nhiên gạt bỏ:

-Tôi cũng có biết bắn súng đâu??

-Hừ!

.....

Sân bóng rổ.....

Cô nhảy lên tranh bóng với cậu nhưng lần nào cũng bị cậu dễ dàng qua mặt.

Cậu chỉ cần nhảy lên một chút là vượt mặt cô ỉn rồi.

Cô thâm nghĩ:" Cừ đả này thì thua là cái chắc! Mình phải nghĩ ra cách gì khác! Một kẻ 1m80 và một kẻ thì 1m60, chiều cao chênh lệch như thế thì nắm chắc phần bại rồi!"

Khi cậu nhảy lên, cô cũng hết sức nhảy lên, chạm đôi môi của mình vào má cậu.

Cậu đơ ngườingã sập xuống.

Thế là cô ăn điểm!

Cậu nói về như sắp điên lên:

-Cô chơi xấu!

-Luật không cấm chơi xấu, chỉ cấm người giúp thôi! –Cô đã chơi k-h-ô-n-g đ-ẹ-p còn thích cãi cùn.

Nhưng cô chỉ chơi xấu đc một lần, những lần khác cậu dễ dàng tránh xa cô, bỏ lại cô với số điểm chung cuộc không thể thể thảm hơn : 30-2

.....

“Ồn tù tù... Ra cái gì ra cái này!!”

Búa- Búa.

.....

Giấy - Giấy

....

Kéo- Búa.

.....

-Hừ! Môn thi thứ ba là gì??? - Cậu hỏi.

-Ừm. Xem nào! Lặn.

-Thật ư? - Cậu sung sướng nghĩ thầm: “Cô thua chắc rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Cô sinh ra ở miền biển nên cũng học đc khá khá vốn liếng về bơi, lặn,....

Cậu thì đc dạy bơi từ hồi 5 tuổi (Sax), nên ở dưới nc không thành vấn đề.

Cậu hỏi:

-Hey, bao giờ thi???

-Ừm.... Tôi còn nhiều việc... nên để xem. Ngày kia nhé! – Cô (giả vờ) suy tư nói với cậu.

Lucifer gật đầu:

-Thoả thuận vậy đi,

.....

Ngày hôm sau, cô đc “lệnh” từ ông anh iu quái ... í lộn yêu quý là phải đến ký túc xá sống dù ba cô gào lên là không đc. OK thôi! Cô không sợ chỉ là khổ anh thôi.

Cô lịch kịch kéo lê cái vali thì có một bàn tay nhấc bổng cái vali lên giúp cô. Cô quay lại mỉm cười:

-Cảm ơn.

Chàng trai đó nhìn cô lúc lâu rồi hỏi:

-Cô không nhận ra tôi à?

Cô thầm nghĩ: “Mình gặp anh chàng mỹ nam này ở đâu mà quên à? Lý nào lại vậy!!!!!!!!!! “

Cô cũng đáp lại:

-Không. Nhưng sao???

-Tôi là Doãn Hạ Âu. – Chàng trai đó nói có vẻ gì đó giận dữ.

Cô bật cười vui vẻ:

-Làm phiền anh rồi!

Doãn Hạ Âu nói về bản khoản nhưng trêu chọc:

-Đáng nhẽ cô phải nói là “Tôi tự làm dc” chứ??

Cô quay lại cười “hồn nhiên”:

-Có nhân lực để tận dụng việc gì mà phải hành hạ mình chứ?

-Ừ! Phải đấy! – Angel cười nhẹ. “Đây mới đúng là phụ nữ. “

Cô bước lên cầu thang một cách nhẹ nhàng trong khi nhìn angel loay hoay với cái vali bụi chẳng của cô.

Mọi người hình như ai cũng nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ hoặc ghen tỵ.

Cô chép miệng:

-Anh nổi tiếng ở đây à??

-ơ... Có chút chút. – Angel trả lời mặc dù trong lòng thì gào: “Tôi là người cực kỳ nổi tiếng ở đây đấy!!!!!!!!!!!!!!”

Cô cười khẽ:

-Khì...! Lại người nổi tiếng!

-Lại ư?

....

Trong lúc cô đang cười nói với Angel thì cậu từ đằng xa bc lại.

Đôi mắt cậu đột nhiên nảy lửa. Một cái gì đó khó chịu nhen nhóm mạnh mẽ trong cậu.

Cậu ghét angel.... Tại sao luôn là như thế???

---Hết chap 8.1---

Sr bà con! Không phải tg lười mà là tg bận. Thành thật sr. Đừng bỏ tg nha??

Đừng tiếc chút time mà cmt cho tg với nhé!

Chapter 8.2

Cậu không cần bước đến đó nữa mà lập tức quay về lòng bùng bùng giận dữ.

Không phải vì cậu thích cô mà vì trước nay cậu và cái tên họ Doãn ấy có mối liên hệ kinh tởm, là kẻ thù truyền kiếp.

Ấy là nói vậy chứ hể gặp mặt là 2 người tỏ ra niềm nở.

Doãn Hạ Âu giỏi kịch thì cậu nhẽ nào lại phải tỏ ra nhỏ nhen với hấn????

.....

Angel nói với cô:

-Này, cô có thể thân thiện bỏ mặc ân nhân (!) của cô mà đi thành thói ư???

Đồng Thy cười tươi trưng cái mặt vô (số) tội ra:

-Đó là tại anh nhận giúp tôi chứ tôi ép anh à????? Bây giờ nếu muốn, anh có thể đặt vali xuống và CÚT!

Angel vội vàng cầu hoà:

-Đầu có. Tôi đã nhận giúp cô mà.

Đồng Thy không thèm giữ kẽ nữa, hỏi, đằng nào cũng lộ bản chất “chị Hai” ra rồi. (tg: Lộ gì, angel anh í biết lâu oy chị ạ)

-Thế thì ngậm miệng lại và nhanh lên.- Cô nói.

- Zét Xò-ma-đam!!

Cô lắc đầu nghiêng người. Sao lại thấy có cái gì đó trong giọng anh ta cứ như là thích thú, sự thích thú của một người thương buồn đang “xem hàng” vậy!!!

Xời! Chắc cô nghĩ nhiều rồi!!

.....

Trên phòng ký túc xá nữ...

-Đặt xuống đây đi!!! – Cô ra lệnh (!!)

Angel đặt vali của cô xuống, ngạc nhiên hỏi:

-Ở ký túc xá mà cô đc dùng phòng đôi ư??

-Không biết!

Bỗng từ trong nhà tắm một người con gái bước ra, hoảng khi nhìn thấy angel, cô ấy hét lên:

-Á!!!!!!!!!! Sao lại có con trai trong ký túc xá nữ hả????????????

Cô nhìn người con gái ấy, chỉ quần độc một cái khăn tắm, khuôn mặt này.... Triều Mỹ An.

Cô bực bội đẩy Triều Mỹ An vào nhà tắm trở lại....

-Trời ơi! - Cô khẽ gào lên, âm sắc còn rất nhỏ nhưng đã biểu hiện sự không vui.

-Sao cậu lại thế? Sao cậu cho con trai vào phòng??

-Mây... - Cô định tuôn ra một tràng với ngôn từ thô tục, những thứ ấy đã trào lên miệng cô nhưng rồi cô kiềm chế: “Dù sao cũng là chị dâu tương lai, nhịn! nhịn! Bình tĩnh”, cô nuốt ngược rồi nói tiếp – Sao cậu lại cồ hù như thế?? Đây là thế kỷ XXI oy!!

- Thôi đc! Nhưng chỉ lần này thôi!! - Triều Mỹ An nói khẽ.

Nhưng câu nói của Mỹ An càng khiến cô điên cuồng lên. Chưa có ai dám ra lệnh hay ép buộc cô như thế cả, ngay đến anh trai hay ba, vậy mà cô ta dám...???

Cô giờ tay đập mạnh vào bức tường sau lưng cô bạn, Triều Mỹ An gần như rụng tim vì sợ.

Cô rít lên:

-Cậu.....tôi đã nể lắm rồi! Đừng ra lệnh cho tôi!!

Triều Mỹ An run rẩy ngã rạp xuống trên sàn nhà.

Cô bước ra, vẫn khuôn mặt bùng bùng giận dữ. Angel ngạc nhiên nhưng không kém phần thích thú:

-Cô sao vậy ????????

- Không sao cả.

Cô nói xong hách dịch:

-Bây giờ thì anh biến đi đc rồi!!

Angel hiện tại đã hơi quen với cái tính này của cô nên chỉ lắc đầu cười rồi đứng dậy chào :

-Chào cô nhé!!!

Cô gạt đầu hờ hững rồi ngồi phịch xuống giường.

Khuôn mặt điển trai của angel bỗng ánh lên một tia tinh nghịch. Angel bước đến bên cô đặt một nụ hôn nhẹ lên tóc cô.

Cô giật nảy mình như bị điện giật...

Và phía cửa đột nhiên cũng có tiếng bước chân mạnh mẽ đã sầm cửa

.....

Cậu nghĩ thầm “Mình có nên nói chuyện với cô ta để hỏi rõ không? Và lại, con nhóc ngốc nghếch ấy sẽ làm hỏng chuyện của mình mất!!!”

Cậu vội vàng bước chân lên phòng cô thì không may chứng kiến cảnh một chàng trai có đôi mắt màu xanh dương đang hôn nhẹ lên tóc cô gái.

Cậu tức giận đá mạnh cửa....

.....

Cô ngạc nhiên giương “đôi mắt nai tơ” nhìn hai chàng trai đang nhìn nhau toé lửa. Cô thầm nghĩ bụng: “Có chuyện gì vậy nhỉ???? Ủa? Sao 2 người này nhìn nhau ghê thế??? Gì chứ!! Đột mắt còn đĩnh của đĩnh hơn cả mình đó nha!!”

-----Hết chap 8.2-----

Chap 8.3

Cô huơ tay trước mặt angel, rồi quay qua đập vai lucifer, hỏi:

-Hey! Hai người không bị gì chứ??

-KHÔNG! - đồng thanh.

-Chắc không phải liệt não chứ nhỉ???? – Cô nói nhỏ nhưng hai vị mỹ nam của chúng ta vốn tai cực thính nên đồng loạt quay sang hỏi cô, ánh mắt cả hai đều rùng rục giận dữ:

-Cô nói gì??????????????

Tức thay, cô không phải thực nữ nên cương cổ cãi lại không chút nể hà:

-Tôi nói hai người bị gì hoặc giả có bị điên đi chẳng nữa thì cũng nên ra ngoài mà cãi nhau hay nói cái gì đó đi đừng đứng đó nhìn nhau kiểu ấy, cháy nhà không biết chừng đó!!!

Lucifer nói với cô:

-Tránh xa loại người ấy ra!! Cô đừng có lém phéng (!) linh tinh rõ chưa???

Angel cự lại:

-Này! Cậu nói vậy ý gì??

-Ý gì thì mày phải biết chứ??

-Cậu là gì mà cứ ép buộc tôi???

-Tao.... Không phải thứ con hoang như mày!! – Lucifer đắc thắng mỉa mai.

-Cậu nói gì?? – Khá khen thay cho chàng Angel, dù bị chọc tức đến điên lên nhưng ngữ điệu không mất đi mấy phần lịch sự.

Cô thấy cuộc khẩu chiến này có nguy cơ biến thành “chiến tranh thế giới thứ ba” ngay trong căn phòng mới của cô, mà cứ kiểu thế này tiềm tàng sập ký túc xá là có thể đấy!!!!

“Bum”

Bằng một cú đá không-thể-diệu-nghe hơn, cô hất cả hai anh chàng ra khỏi phòng mình.

-Xong! – Cô phui tay mỉm cười.

Từ trong nhà tắm, Triều Mỹ An bước ra.

Trên khuôn mặt đẹp là một nỗi sợ hãi đến xanh mét.

Cô đột nhiên nhớ ra. À, ban nãy mình tức quá nên. ...

Híc! Ông anh mà biết đc thì chắc giết mình quá!!!!

Phải tìm cách giữ miệng cô gái này.

Cô bước đến nở nụ cười tươi:

-Cậu ra rồi à???

Phản về Triều mỹ An thì đag tự hỏi, ng lúc nãy và ng này có fải là một ng không???

Nếu là thật thì rốt cuộc Mỹ An hoa mắt hay sao??????????????

Cô nở nụ cười tựa thiên thần nhưng nếu người nào thật tinh ý thì sẽ nhận ra cô lúc đó hệt như Dracula phiên bản nữ.

Triều Mỹ An lắc đầu xua đi hình ảnh ghê rợn của cô lúc ở phòng tắm và cho rằng mình nhìn nhầm.

Trong khi đó 2 vị mỹ nam đang “tuyên chiến” với nhau. ...

-----Hết chap8.3-----

Ngán quá phải hông?? Hi hi! Sr nhé!!

Xin lỗi các bạn. Về phần giới thiệu nv, mk có nói Lucifer lạnh lùng, vô cảm nhưng đó là với ng khác còn với Mun thì do Prince- anh trai Mun là bạn của lucifer nên cách đối xử đương nhiên phải khác một chút. Mong các bạn hiu cho nhé, chứ bên trang forum. trasua, có bạn nói tr này nv nam chính k lạnh lùng như khi giới thiệu. Híc! Híc! Mà post tr cũng không thêm hỏi ý mk lun. Hu hu!!!!!!!!!!!!!!

Chap 8.4

Cậu nói khẽ:

-Cút khỏi đây đi!!! Mày không phải cố gắng tán tỉnh con nhỏ đó!!

Angel cười ranh mãnh :

-Tại sao???

-Vì tao không yêu nó đâu!!

-Không yêu sao mày phải bảo vệ nó?

Cậu lạnh lùng thờ hất một tiếng, ngữ điệu như làm đồng cứng cảnh vật:

-Có những thứ không phải yêu mà là có giá trị lợi dụng.

Nói xong cậu cười một tiếng cụt ngắn quay gót bỏ đi.

Angel tự gằn mình nói:

-Tao không cần biết mày có yêu nó hay không, chỉ cần cái gì liên quan đến mày tao sẽ chiếm bằng đc!!!!!!!!!!

.....

Cô nở nụ cười tươi:

-Tối nay mình mời cậu ăn cơm nhé!!!

Triều Mỹ An gật đầu e dè.

Cô lôi ngay đi.

Trên đường cô liến thoắng:

-Cậu có thích ăn kim chi k???

-Ồ....

-Minh biết một nhà hàng kim chi ngon lắm. Ăn không???

-Ồ... mình...- Triều Mỹ An tiếp tục lơ mơ như bò đeo nơ ấp úng chưa kịp trả lời thì lại bị cô xềnh xệch lời đi đến nhà hàng.

Nhìn bát cơm kim chi đỏ lòe, Triều Mỹ An thầm nghĩ: “hu hu!!!! Có ai cứu nạn chúng sinh không???? Tòì không ăn đc món cay mà!!!! Đồ lè đồ loét thể này chưa ăn cũng biết cay thế nào rồi!!!! “

Đây! Món ăn cay chầy nc mắt như thể mà Mun cứ chúi mũi, ăn liên tục không có dấu hiệu ngừng nghỉ hay bị cay khiến Mỹ An trở mặt thán phục hay nói đúng hơn là xem cô như quái vật ngoài hành tinh!!!!

Cô ngừng mặt lên, khuôn miệng cô đã có dấu hiệu ửng đỏ nhưng điều đó lại càng làm cô trông xinh xắn hơn. Cô nhồm nhoàm hỏi:

-Nhìn chi vậy????

-Ồ... Không. ... Không có gì.

-Ăn đi chứ???? – Cô nuốt “ực” một cái rồi hỏi tiếp.

Triều Mỹ An lúng túng:

-Mình... mình...

Rất tiếc, những câu nói lấp lửng lại khiến cô bức bối, hax, cô hít một hơi hỏi:

-Cậu làm sao???

-Mình... Mình không ăn đc đồ cay.

-CÁI GÌ???? – Cô thiếu điều muốn làm rung rinh tất cả cửa kính.

-Ừm.....

-Sao không nói há???

-Mình...

Cô nuốt thêm một miếng kim chi lớn nữa rồi vội vàng và loa qua lấy khăn giấy chùi chùi thật mạnh rồi gọi lớn:

-Tính tiền!!!!!!!!!!!!!!

Một cô hầu bàn chạy ra hơi nhăn mặt:

-Dạ.... là 500k ạ!!

Cô đứng bật dậy:

-Nói gì há???

-Sao?? – Cô hầu bàn ấy hơi ngạc nhiên hỏi lại.

-Thì chừng này mà cô bảo 500k ????? – Cô lên giọng.

Cô hầu bàn hơi khẩy nhếch môi cười:

-Xin lỗi quý khách, nhưng đúng là 500 k ạ. Hay.... Là....

-Hay là cái gì???

-Hay là quý khách không đủ tiền ạ???

Cô định giơ tay lên thì Triều Mỹ An ngăn lại, Mỹ An đưa 500k cho cô hầu bàn, và lần đầu tiên Đông Thy nhìn thấy khuôn mặt Triều Mỹ An hả hê, xen lẫn mỉa mai khi đưa tờ tiền ấy.....

.....

Khi vừa ra khỏi quán ăn, cô lập tức giang tay tát một cú mạnh vào khuôn mặt Triều Mỹ An khiến mặt cô ấy lệch hẳn một bên.

Triều Mỹ An đưa đôi mắt ai oán đã lưng trông nc mắt nhìn cô.

Cô trừng trừng mắt:

-Tôi không cần cậu thương hại gì cả!!!! Có thể nhà cậu giàu có tới mức phung phí nhưng nhất thiết phải biểu lộ trc mặt tôi sao??? Cậu là GF của anh trai tôi nhưng tôi chưa bao giờ cần đến cậu giúp đỡ- Cô nuốt nước mắt tiếp tục nói làm sao cho cậu vẫn trở nên chưa chút hết mức_ Vì vậy nếu như còn một lần nào nữa cậu giờ cái lòng thg hại trẻ con ấy ra thì tôi không bao giờ tha thứ cho cậu đâu!!

Triều Mỹ An quệt nc mắt cúi gằm mặt:

-Xin lỗi!! Nhưng tại đó là người ghét mình nhất.... nên cậu ta mới khó dễ cậu...

Cô tuy không hiểu Triều Mỹ An có ý gì nhưng cứ cho đó là một lời tạ lỗi đi.

.....

Cậu gác chân lên chiếc bàn cẩm thạch.

Miệng cậu khẽ nở một nụ cười khó chịu: “Mày cứ làm những mày muốn đi, kể như 3 năm trc mày đã cướp mất thứ tốt nhất của tao rồi. Tao bây giờ chả còn gì để mày cố gắng nữa đâu!!!!!!!!!!!!!! Tao hận mày, Doãn Hạ Âu!!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sáng hôm sau, cô thức dậy trong tình trạng mệt mỏi và nhất là không muốn đi học...

Cô nói với Mỹ An:

-Này! Cậu xin cho tớ nghỉ hôm nay nhé!

Triều Mỹ An lặng lẽ xốc cặp lên vai rồi hỏi:

-Cậu... vì chuyện tối qua à???

-Không – Cô lắc đầu - Chỉ là mình mệt.

-Ừ. Vậy mình đi trc nhé!!!

Triều Mỹ An vừa định bc ra cửa thì cô gọi với:

-Cậu cho tớ mượn đt đc k??

Triều Mỹ An dịu dàng đưa đt lại đặt lên tay cô:

-Đây!

-Cảm ơn nhé!!!

Cô gái đáng thương Triều Mỹ An vừa bước ra cửa thì cô đã đẩy bật cái chân và ôm cái Galaxy Y của cô bạn ra nghịch.

Đầu cô chợt loé lên: “Hí hí! Hay đang lúc mình rảnh bảo hấn cúp tiết đến thi môn lặn với mình nhĩ???”

Nói là làm liền. Cô nhắn tin ngay cho cậu mà không thắc mắc tại sao trong máy TMA lại có số của cậu.

“An empty street... An empty house...

A hole inside my heart....

I’m all alone and the room are getting smaller...”

Cô nhận đc tin nhắn của cậu:

“ Cô làm gì thì mặc cô. Tôi đang rất bận. Đừng có nt cho tôi nữa. “

Vồn vẹn 3 câu nhưng lại chọc cô đến tức chết.

Cô than thở:

-Biết thế mình đi học cho rồi. Có gì chơi không nhì??????????

Cô vào thay quần áo rồi đi ra ngoài, tìm thứ gì đó cho cô có thể chơi đc.

.....

Trong bộ quần áo đơn giản tomboy, cô dễ dàng di chuyển và chạy nhảy trong..... công viên giải trí hơn..... những cô gái mặc váy.(+_+)

Cô leo lên chơi trò tàu siêu tốc.

Cô không hề la hét hay đứng hơn là cực cực thích thú với mấy trò này. Cảm giác gió quạt thẳng vào mặt khiến cô thoải mái vô cùng. Nhưng hình như có người không cảm thấy vậy. Đó là anh chàng cạnh cô nè, anh ta cứ la hét nãy giờ làm cô phiền muốn chết.

Đã thế xuống rồi, anh ta còn nôn liên tục, hix. __

Cô hỏi thăm:

-Anh có sao k????

-Tui ko mãn rắng ngừng đc cô ạ. > -Hả????- Cô hỏi lại. Lòng thầm nghĩ: “ Gì mà nói tiếng địa phương đặc sệt thế kia không biết????????? Anh ta nói gì thế nhì?!!”

-Xin lỗi- Anh ta gần như lúc này mới biết mình bị hổ - Tôi xin lỗi cô. >” -Anh là người miền Trung à???

-À... ừmh. – Anh ta gãi đầu trả lời cô. *_*

Cô nhăn mũi nói:

-Phiền anh một chút nhưng... Anh đang... cầm tay tôi.

Anh ta giật mình rút tay khỏi tay cô rồi cười trừ.

Cô gật đầu nói:

-Không sao!!

Cô rửa thắm rồi định quay lưng đi thì anh ta lại gọi cô bằng cái giọng yếu ớt nhưng cảm giác rất ấm áp:

-Cô Có thể giúp tôi một chút đc không???

Cô quay lại thở hắt một tiếng bực bội định mắng cho anh ta nhưng rồi khi nhìn anh ta với làn da nâu nâu, hàm răng trắng phò ra khi anh ta cười và đôi mắt tình anh hoà lẫn một chút quen thuộc khó tả mà cô lại gật đầu, và khi gật đầu rồi thì lại tự trách mình.

-Tôi cần đến địa chỉ này

Nhìn cái chỉ đó mà cô muốn nổ mắt ra luôn ấy chứ.

Cô (làm bộ) lạnh lùng hỏi:

-Sao... anh có địa chỉ này hả????

-Tôi là ng quen của nhà này. – Anh ta thấy cô ngạc nhiên quá thì hỏi- Cô sao vậy????

Cô mỉm cười nói: ~_~

-Hơ hơ... Tôi là con gái nhà này... Anh không phải tìm cách đó lừa người khác đâu!!!!!!!! Hô hô!!

-Tui... à không, tôi nói thật mà!! – Anh ta cãi lại.

-Vậy tôi thử nghiệm cho anh vài câu nhé? – Cô ranh mãnh hỏi.

-Đc thôi. – Anh ta gật đầu, cái vẻ chất phác lần nữa hiện rõ ràng trên khuôn mặt anh ta.

-Ba tôi tên gì??

-Nhã Tử Phong Nhân.

-Tôi có anh chị em gì không???

-Có. Là Nhã Tử Hoà Kiên. Và chắc chắn em là Nhã Tử Đông Thy của anh rồi! – Anh ta gật gù nói.

-Sao?? – Cô sùng sốt đến độ toát mồ hôi hột nhưng rồi nghĩ: “Tên tuổi thì tìm hiểu tý là đc, mấy tên lừa đảo tinh ranh lắm mà. Ủ. Đúng rồi!!”

Cô nói tiếp:

-Tên thì nói làm gì, tên người thì tìm hiểu một chút là ra ngay. Anh nên bỏ ý định lừa tôi đi!!!

Anh ta cười hiền từ giọng có chút trách móc:

-Anh là Trần Minh đây mà. Hồi em 7 tuổi, anh có đến chơi mà em quên anh nhanh thế sao??

Cô lắc đầu phủ nhận:

-Tôi không nhớ có quen ai là Trần Minh cả. Nhưng giả dụ anh đang tìm nhà tôi thì tại sao lại đến công viên chơi??

Trần Minh gãi đầu:

-Anh nhớ hồi nhỏ em từng nói: Em rất thích tàu siêu tốc. Săn không tìm đc nhà em, anh đến đây biết đâu. ...

.....

“Một cô bé xinh xắn với hai đuôi tóc ngựa hai bên nói với cậu bé bên cạnh với vẻ vui tươi:

-Anh ơi, em thích mấy trò này lắm. Gió lùa vào tóc cứ như tiên nữ ấy!! Hi hi.

Cậu bé xoa đầu cô bé:

-Ừ. Em thì chi thế thôi. Anh thì - Cậu bé chột rùng mình- Rất sợ trò này.

Cô bé bấu môi phụng phịu:

-Ừ chịu đâu! Anh cũng phải thích trò này....

-.....

Thấy cậu bé im lặng lâu quá cô bé đánh bạo hỏi:

-Chuyện gì vậy??

-Anh chuẩn bị phải về rồi!!

-Cái gì? Không đâu. Anh phải ở đây với em!!!!

-Có Kiên rồi mà!

-Anh ấy không như anh. Hu hu.

Cậu bé đặt đầu cô bé lên vai:

-Khóc gì há?? Anh sẽ còn về. Khi ấy còn nhận ra anh không mới là điều quan trọng đó nhé!

-Nhất định sẽ ...nhận... ra.”

.....

Cô “A” khẽ một tiếng rồi cười tươi:

- Là anh đấy à? Anh trông đẹp trai ra đấy!!!

- Em thì trông tomboy hơn nhĩ?? - Trần Minh nói với giọng tiếc nuối nhưng mang nhiều tình cảm

- Hi hi!! – Cô cười trừ.

- Về nhà thôi nè. Anh đau chân quá nè! - Trần Minh nhìn cô nói.

Cô tự nhiên cầm tay anh nhưng thấy cái nhìn anh sững lại, cô ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Anh rút tay khỏi tay cô không nói gì.

Cô hơi hụt hẫng vì nghĩ rằng anh Trần Minh ngày nào của cô đã thay đổi.

.....

- Ô! Thăng Trần Minh đến đó à?? - Bố cô chạy vội ra hỏi thăm tiếp- Mẹ con sống tốt không?

- Dạ. Cũng tạm tạm ạ.

- Vào nhanh đi.

.....

Trong phòng...

Từ khoe mắt Trần Minh rơi ra một giọt nước mắt.

Nói chuyện với cô trên đống về nhà, anh biết cô đã quên một chi tiết quan trọng trong cuộc nói chuyện năm ấy hoặc có thể cô muốn quên đi, nghĩ đến đó, anh chợt hơi nheo nhói trong tim... 10 năm rồi...

.....

“Cậu bé chợt hỏi cô bé:

- Em có thích chơi với anh k?

- Ơ.. Hỏi lạ. Thích chứ! – Cô bé mở to nhìn cậu bé - đôi mắt đã ầng ậc nước.

- Sau này, lớn rồi....

- Lớn rồi thì sao ạ??

- Thì em sẽ ... l. ấy anh chứ???

Cô bé oà khóc rồi gật đầu.”

.....

Anh không thể tin được mình dám hỏi cô câu ấy và không tin được là cô đã đồng ý nhưng anh bây giờ mới hiểu, lúc đó cô chỉ là trẻ con thôi, và khi nhận ra điều đó anh muốn xa lánh cô...

....

Cô nhìn xa xăm trên khoảng vườn rộng trước mặt...

Anh vẫn như thế... Thật thà... Chất phác... Và đôi lúc cô còn liên tưởng anh với anh chàng làm ruộng quê mùa...

Nghĩ đến đó cô bật cười không ngừng được...

Anh như thế nhưng cô không như thế....

Cô chưa bao giờ giết người nhưng chạm vào máu kẻ khác thì nhiều rồi....

Cô không và sẽ không hối hận vì bất kỳ vụ đánh nhau nào cô từng chủ trì vì chúng làm cô cảm thấy mình không vô dụng....

- “Khỉ thật! Gỏi có chuyện gì ?” – Cô khó chịu nhưng giả lả hỏi câu.

- “Đến đây Thi lặn với tôi đi..... Tôi cần cô gấp.”

Cô ngáp dài chán nản rồi... lấy hơi hết một tiếng tựa Sur từ Hà Đông đang bị thương nặng + _ + :

-“NÈ! ANH KHÔNG COI H HẢ??? BIẾT BÂY GIỜ LÀ MẤY GIỜ KHÔNG????”

-“.....”

Đầu bên đĩa im lặng một lúc lâu chừng 2-3’ gì đó dường như để “tiêu hoá” lời lẽ mà cô nàng vừa thét lên.

Rồi cậu nói:

-“Đến đi. Hồ Lyary- Arys park. Tôi sẽ trả gấp đôi số tiền ban đầu đã nói. OK?”

-“.....”

“CỤP”

Tiếng cụp điện thoại khá mạnh tay của cô khiến cậu giật mình.

Sai lầm quá.

Sự việc đang đến gần mà con nhỏ này chỉ biết ăn với ngủ thôi.

Tưởng rằng em gái Prince thì chí ít cũng thừa hưởng chút xui của Prince nhưng thực không ngờ.... thất! vọng! toàn! tập!!!!!!!!!! -

-----Hết chap 10.1-----

Các bạn giục ghê quá mà mk mới vít đc ít nên cũng post lun. Có gì sai sót mong bỏ qua cho.

Anny iu tất cả mọi ng. Hi

CHAPTER 10

Cô vron vai uể oải ngáp dài. Đầu nghĩ đến số tiền gấp đôi nhưng lên ra khỏi nhà vào h này bằng cách nào?

Lồng vội chiếc quần soóc và áo phong mèo Kitty, cô giật chiếc áo khoác mỏng khoác lên người rồi rón rén mở nhẹ cách cửa nhìn trước sau...

“Cạch”

Cô đóng cửa lại. Định bước xuống cầu thang thì

-Con gái, con định ra ngoài vào h này sao?

-Dạ?

Cô run run quay lại. Hình ảnh ba sừng sừng quá. HÍC.

Cô ứng khẩu ngay một lý do:

-Dạ, con... định xuống toilet.

-Vậy hả con? – Ba cô tỏ vẻ quan tâm, thân mật và nhẹ nhàng nhắc nhở - Trong phòng con cũng có một cái mà...

Cô cắn môi tự trách mình tại sao hồi trc lại nằng nặc đòi ba xây cho một cái toilet trong phòng????? Jesus Christ!!

Ba cô hỏi:

-Còn gì nữa không con? Không còn gì thì vào phòng đi.

Cô lí nhí:

-Con phải ra ngoài ạ.....

Ba cô lắc đầu:

-Trời đêm đang lạnh, với lại con gái con gừa, ra ngoài h này làm gì hả?

-Con không sao mà...

-Vào phòng đi.

-Ba....!!

-Có chuyện gì nào? – Ba cô nhẹ giọng hỏi khiến ông gần như thì thầm.

-Con có chuyện cần gặp bạn.... – Cô nói giọng không đc vui lắm.

-Bạn trai à?

Cô lắc đầu nguầy nguậy phản đối:

-Có chết mới vậy. Con thà đâm đầu xuống đất lấy con giun còn hơn lấy anh ta....

Ba cô cười :

-Vậy thì vào phòng đi. Con gặp người con ghét như thế làm gì?

-Không. – Cô cương quyết.

Nhưng Ba cô đã đẩy cô vào phòng và lặng lẽ khoá cửa.

Cô đập cửa:

-Ba!!!!!!!!!!

Sau một hồi đau tay, cô k hề kêu gọi đc chút tình thương huhu. . .

Gác chân lên bàn, cô nảy ra một ý.

.....

Hồ Lyary...

-Cô đến muộn 20' đó! - Cậu nói về bực bội.

-Ơ.... Không nhìn tôi thăm hại thế này sao?

Cậu liếc nhìn đôi giày màu nâu xỉn (mà hình như nguyên mẫu của nó là màu trắng), quần soóc rách lỗ chỗ không biết là kiểu cách hay bang chủ Cái bang mới hiện thân,..... Tóm lại, trông cô thảm thương lắm.

Nhưng cậu liếc nhẹ một cái rồi nói:

-Mặc cô. Đồ lặn của cô đâu?

-Trốn đc ra đây đã là một kỳ tích rồi ông nội ạ! – Cô bĩu môi.

Cậu định bước lên trước thì cô gọi với về phần nộ:

-Ê, anh không hỏi tại sao tôi bị thế này à?

Cậu quay lại về mặt thần nhiên có chút dửng dưng và khó chịu:

-Tại sao tôi phải hỏi thế? Cô muốn kể thì tự nhiên. Tôi sẽ không bịt tai lại đâu.

-Hừ! Không thèm – Cô nói vậy nhưng đằng sau câu ấy thì lăm bầm đủ kiểu:

+ Cái tên chết tiệt! Mình đã cố công leo cả cửa sổ tầng hai xuống gặp hán thế mà hán đối xử với mình.

+ Mình trèo cửa sổ bắt chấp nhảy xuống chỗ gai góc mà hán không thèm hỏi một câu.!!

Cậu quắc mắt lại nhìn cô:

-Cô đến đây vì muốn gặp tôi hay vì tiền mà cô phải tỏ rõ ầm ức hả?

-.....

Tuy cô yêu tiền nhưng thông cảm ai mà chẳng có lòng tự trọng. Và một rất tiếc là lòng tự trọng của cô cũng gần như đc quy đổi bằng tiền.

Cô nhìn cậu một lúc rồi cười:

-Ý tôi là cậu có thể....?

-TẶNG GẤP BA. Đc chưa?

-OK! – Cô gật đầu.

Thế mới đáng chứ! Lặn xuống hồ nước trong đêm có nguy cơ cô sẽ thành tảng băng vì thế.... cái giá cũng phải đáng chứ!

Mặc bỏ đồ lặn lên người, cô choàng mắt kính lên mắt.

Cậu bc ra, cô liền nấc dài trong cổ họng.

“thật men-lý!!!!!!!!!! WOW “

Đây là câu duy nhất hiện lên trong đầu cô hiện giờ.

Cậu nhếch môi cười lạnh :

- Cô có thể ngắm tôi, nhưng làm phiền đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ghê rợn đó.

Cô tức phụt khói:

-Cái tên điên làm như mình là thiên thần không bằng ấy.

-Star??

-----Hết chapter 10/2----

CHAPTER 10

Cô không thềm trả lời mà hỏi:

-Mấy phút?

-Ai lên trước người đó thua.

-OK!

“Tùm” – “Tùm”

Hai tiếng động mạnh gần như cùng lúc, phá tan bầu không khí tĩnh mịch của màn đêm.

Cô nhìn khe làn nước màu xanh đang đập dềnh bên mình, cô dường như chẳng còn trọng lực. Cơ thể bất giác cảm thấy thoải mái vô cùng.

Một phút.....

Hai phút.....

Ba phút.....

Bốn phút.....

Năm phút.....

Sáu phút.....

Bảy phút.....

Đột nhiên cậu cảm thấy hơi khó thở. Cậu cười rất đẹp, hàm răng trắng mờ ảo hiện lên trong màn nước....

Bấm cái chuông ở cổ...’tút’

.....

-Có kẻ ăn trộm!!!!!!!!!! Có ăn trộm! Chúng ở dưới hồ! Mau bắt lấy!

-Bắt lấy kẻ ăn trộm!

-Mau Mau!

-Nhanh lên nhanh lên! Chúng ở dưới đó!

Cô nghe thấy tiếng huyền não ở trên thì chưa vội phân biệt đã sợ hãi. Nhờ mà papa cô biết dc thì cô đi tong.

Cô vội vàng trồi lên mà không hề suy nghĩ.

-Không phải! Tôi không phải ăn trộm!

Vừa nói xong, cô nhìn rồi dụi mắt.

Là Prince đây mà. = _ =

Cô nhìn cơ thể mình đã ở trên mặt nước thì...

.

.

.

.

.

.

Cô hét lên:

-Anh chết đi!!!!!!! Prince! Sao anh dám bán đứng em anh hả???

Vừa nói cô vừa lấy tay hất mạnh nước vào người Prince với vẻ thô bạo.

Prince che mặt nói thản nhiên như cô tiên:

-Vi đại nghĩa, hy sinh chút tình thân thì đã là gì??!!

Cô nghe xong thì nhìn thấy Lucifer thong thả trồi lên với khuôn mặt đắc thắng khó tả.

Cô chỉ vào mặt Lucifer phẫn nộ:

-Anh ăn gian! Anh chơi xấu!

Cậu bình thản nhún vai:

-Có cấm chơi xấu à?

-.....

Cô cứng họng, bàn tay đơ lại giữa không trung.

Cậu cầm lấy bàn tay ấy nói:

-Hợp tác vui vẻ, My GF!

-Ặc! – Cô sắc nước hỏi lại về lấp bắp- Cái... Cái gì?

-Ồ! Cô muốn nghe lại à? MY GF! - Cậu làm bộ độ lượng nói lại.

Cô nhất thời tức giận tung một cú chưởng vào ngay khuôn mặt đẹp trai của cậu...

.

Prince vỗ vai cô em gái đang đơ tập 2 và phán một câu:

-Em tiêu rồi, Mun ạ!

Cô tro mắt nhìn anh trai và nhìn lại cậu đang vùng vẫy trong nước....

Cái sự ấy báo một điềm chẳng lành rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Cậu mặc những giọt nước lạnh buốt đang chảy xéo lên mặt và cổ mình mà ném cho cô đôi mắt giận dữ và sát khí tựa như Thần Chết .

Cô lùi lại, cười cụt ngủn:

-Ha.. a... ha... hơ....

Cậu cười đáp lại một cách rất khó chịu và điều này làm cô thêm rợn người.

Khi cậu mắng đương nhiên là cậu tức, khi cậu im lặng là cậu giận dữ và khi cậu cười như thế này thì có lẽ sấm chớp và mưa bão sắp đến rồi! Hic!

Cậu hỏi gần:

-Cô có biết mình đã làm gì không hả?

-Tôi.....

Cô vừa lấy hai ngón tay chống lại với nhau vừa len lén nhìn cậu. Eo oi! Mất gì mà ghê thế!

Cô chạy tới đôn đá, không biết kiếm cái khăn ở đâu ra liền lấy nó mà lau lau lên tóc cậu, miệng nói:

-Tôi, tôi không... cố ý! Anh đừng giận ha?

Cậu bất ngờ giật ngược tay cô, cô loạng choạng ngã xuống hồ nước, chống cả hai tay hai chân lên trời lun í.

Nhanh như cắt cậu rút máy ảnh mà chụp mấy pô “hớ hênh” của cô rồi lạnh lùng buông một câu trước khi bỏ đi:

- Sáng mai hãy cúp tiết đến cửa hàng lần trước để Jenifer trang điểm cho cô. Nếu cô trễ mà Jenifer báo cho tôi thì cứ trễ 5’ tôi trừ của cô 200K. Nhớ đấy! Cứ như hôm nay thì cô bị trừ nhiều lắm rồi đấy!

- Tên bệnh hoạn! – Cô rửa rồi làm bầm- Tên chết tiệt! Tên điên! Tên không có nhân tính! Chết đi!

Cậu quay lại nói:

-Trừ 500K.

-Cái gì?

-Tội nói xấu chủ nhân!

-Anh là chủ nhân của tôi hồi nào???

- Ô! Từ lúc cô thua tôi. - Cậu nhún vai hờ hững nói.

-Chết tiệt! - Cô rủa.

-Từ nay cô cấm không đc nói tục.

Cô tròn mắt nhìn cậu như người ngoài hành tinh:

-Tại sao?

- Tự hiểu đi. À mà không cần hiểu, chỉ cần làm theo thôi!

Cậu phui tay bước lên thì cô té nước vào người cậu và bắt mồm nói:

-Anh thật nhỏ nhen đó! Hử!

Cậu không nói gì.

Nhìn bóng dáng cậu từ đằng sau cô bỗng thấy một cái gì đó cô độc và mệt mỏi... Như một con người mà đã bị đóng băng từ lâu...

.....

-Giải quyết xong rồi à? – Prince hỏi.

-Ừ! Nhưng em gái mày khiến tao điên lên. Nhẽ ra tao không nên nghe mày. – Lucifer gãi mạnh đầu về bất cần.

-Nhưng mày không thể thay đổi! Hàng đã giao không nhận lại.

-Tao chỉ “nhận tạm” thôi! – Lucifer nói rồi vẫy tay- Bye.

-Ừ. Mày về trc đi.

Prince cười ý nhị nói.

.....

Nhìn thấy “bộ dạng ướt át” của cô, Prince hỏi:

-Bộ thẳng đó nó đim em xuống nc hay sao mà em ướt sũng thế này hả?

- Khỏi hỏi đi! – Cô khoát tay nghĩ thầm: “Tội trạng của bạn anh kể ra thì 3 năm không hết. Mà anh cũng chẳng tin lời em nói thì kể cho tốn clo à?!”.
-Ừ! Tùy thôi.

-Em đang nghĩ sẽ nói với ba thế nào?

-Ba chưa dậy đâu! Với lại em vẫn leo tường đc mà!

-Dẹp đi cho em nhờ! Mệt rã rồi rồi nè! – Cô bắt mồm nói.

Prince đưa cho cô em gái cái áo khoác:

-Lạnh lắm đấy!

-Anh Minh dậy chưa? – Cô e dè hỏi.

-Nó đóng cửa phòng lại cũng chả biết đc. – Prince nói về k-h-ô-n-g q-u-a-n t-â-m.

Cô nhìn anh trai bật cười:

-Không phải anh lại vẫn để bụng chuyện hồi nhỏ à ?

-Không có đâu! – Prince nói với cái giọng không thật lắm.

-Vậy á? Em lại nghĩ là anh đang giận đấy!

-Về thôi. Nói nhiều quá!

-Oáp! – Cô ngáp dài, rồi lim dim mắt.

-Có phải con có bạn trai rồi không?

-.....!!!! – Cô tròn tròn mắt nhưng rồi dừng dung đáp- Có mới chết ạ!

Ba cô nhăn mặt:

-Thật sao? Vậy sao đêm qua con lại ra ngoài???

-Sao ạ? – Cô ban đầu run run hỏi lại nhưng gần như ngay lập tức lý trí trở lại, cô hì hì trả lời- Con vẫn ngủ mà!

Ba cô chỉ vào Prince và Trần Minh:

-Vậy mà ba lại biết từ 2 thằng nhỏ này là con đã ra ngoài đấy!

-Hà?- Cô hỏi xong chìa ánh mắt sát khí về phía 2 ng ấy.

Ba cô nói tiếp:

-Prince, con hư thật! Sao lại “cầu kết” với em gái mà làm trò này hả???

-Con.....

Prince định hết sức phấn trần thì có một giọng nói cất lên:

-Hình như nhà ta đang có chuyện thì phải?

Cô há hốc miệng: “Tên Lulu (Lucifer ấy nhà) chết tiết ấy!”

Lucifer bước vào.

Cậu mặc áo sơ-mi màu trắng đen, quần kaki. Gúm! Nhìn khác hẳn phong cách bụi đời bình thường đấy!

Ba cô mỉm cười hơi gượng nhìn cậu hỏi:

-Xin lỗi, nhưng cậu là ai vậy?

Cậu bước nhanh sang bên chỗ cô, quàng vai cô và nói rất tự nhiên:

-Dạ, cháu là bạn trai của Đông Thy. Cháu muốn đến đây xin tếp bác ạ!

Cô nghe xong miệng lập tức ý phản bác thì cậu cúi xuống thì thầm về rất thân mật nhưng lời nói thì gần từng chữ:

-IM! Cô quên món tiền đó rồi sao? Làm theo tôi và lo mà gạt đầu đi! Cô dám chối là tôi giết cô đấy!

Cô bắt giác gạt đầu.

.

.

.

.

.

Ba cô mở to mắt kinh ngạc.

Khuôn mặt Trần Minh phảng phất sự đau đớn.

Prince thì khỏi nói.

Đơ lưn.

Ba cô nói:

-Làm sao tôi tin?

Cậu nâng đầu cô lên và thật tự nhiên hôn lên môi cô.

Cô kinh ngạc.

Rèm mi dài của cậu khẽ quệt vào mặt cô.

Cô đột nhiên thấy tim mình gần như lồi nhịp.....

Mặt cô đỏ hồng lên...

Chapter 11 (Last)

Prince lấp bắp, đôi mắt ánh lên tia phần nộ khó hiểu:

-Lucifer.... Mày....

Cậu hướng mắt chờ đón lời nói của anh thì bất ngờ lãnh trọn một cú đấm từ ông anh trai quý hoá của tiểu thư Mun. ...

Cậu ngạc nhiên mặc dòng nước nho nhỏ đặc sệt màu đỏ đag chảy trên cằm mình. ...

Ánh nhìn đỏ của Prince.... Là sao?

-Anh à, anh làm gì vậy?

Cô kinh hãi giữ tay Prince hỏi.

Prince không nói gì lặng lẽ thu ánh mắt sát khí kia lại rồi lên phòng. ...

Trần Minh liếc nhìn cậu nói nhỏ:

-Nếu như thằng Kiên nó không làm vậy thì anh cũng sẽ làm nên em không phải ngạc nhiên đến thế....

Cô há hốc miệng:

-Trần Minh.....

Ba cô nhìn cô về đặc thẳng:

-Con gái, đa số thẳng tiểu số. Con thấy đấy. Ba không ủng hộ con được.

Cậu mỉm cười rất đẹp nhìn ba cô:

-Tức là bác đồng ý phải không ạ?

-À thì... việc này... - Ba cô đột nhiên lúng túng: “Chết rồi. Câu trước đá câu sau, sao mình bắt cấn thế?!”

CHAPTER 11

Đặt cô em gái xuống giường thật nhẹ nhàng, Prince bước ra ngoài.

Không hiểu sao, anh lại cảm thấy cô em gái này tạo một sức sống kỳ lạ trong anh. Cứ tựa như thế gian này chỉ còn hai anh em là tồn tại vậy.....

.....

Sáng hôm sau, cô thức dậy vì ánh ban mai lọt thẳng vào mắt cô (đủ biết là ngủ nướng đến thế là cùng).

“Oáp”

Cô vươn vai, lấy một tay che mắt.....

Nắng vàng nhảy nhót trên mái tóc nâu nâu của cô....

.....

-Thy à! Con dậy chưa?

- Dạ... r...ồi ạ!

-Vậy thì ra đây ba bảo.

Mun trả lời:

-Con đánh răng xong rồi xuống đc k?

-À... Ừ! Vậy cũng đc.

.....

Vừa đánh răng cô vừa thắc mắc, có chuyện gì mà tự nhiên ba cô lại có vẻ lúng túng như lại sắp nhờ vả gì đó ấy!

.....

-Hi! Ba!

Ba cô mỉm cười đáp lại nhưng có vẻ không đc vui lắm.

-Ủa? Chuyện gì đây? – Cô ngây thơ hỏi khi thấy cả anh trai và Trần Minh.

Prince ka ka thì ngẩng mặt lên nhìn cô một thoáng với vẻ căm hận tột độ, lửa giận ngùn ngụt, còn Trần Minh thì nhìn cô bằng đôi mắt hối lỗi một cách nghiêm trọng rồi vội vàng cúi gập mặt xuống.

Ba cô chỉ vào cái ghế đối diện ông ý bảo cô ngồi xuống.

Cô ngồi phịch xuống.

Ba cô trầm trầm giọng hỏi cô:

-Con Có phải con....

-Dạ?

-Có phải con có bạn trai rồi không?

-.....!!!! – Cô tròn tròn mắt nhưng rồi dừng dừng đáp- Có mới chết ạ!

Ba cô nhăn mặt:

-Thật sao? Vậy sao đêm qua con lại ra ngoài???

-Sao ạ? – Cô ban đầu run run hỏi lại nhưng gần như ngay lập tức lý trí trở lại, cô hi hi trả lời- Con vẫn ngủ mà!

Ba cô chỉ vào Prince và Trần Minh:

-Vậy mà ba lại biết từ 2 thằng nhỏ này là con đã ra ngoài đấy!

-Hả?- Cô hỏi xong chĩa ánh mắt sát khí về phía 2 ng ấy.

Ba cô nói tiếp:

-Prince, con hư thật! Sao lại “cầu kết” với em gái mà làm trò này hả???

-Con....

Prince định hết sức phân trần thì có một giọng nói cất lên:

-Hình như nhà ta đang có chuyện thì phải?

Cô há hốc miệng: “Tên Lulu (Lucifer ấy nhà) chết tiệt ấy!”

Lucifer bước vào.

Cậu mặc áo sơ-mi màu trắng đen, quần kaki. Gúm! Nhìn khác hẳn phong cách bụi đời bình thường đấy!

Ba cô mỉm cười hơi giọng nhìn cậu hỏi:

-Xin lỗi, nhưng cậu là ai vậy?

Cậu bước nhanh sang bên chỗ cô, quàng vai cô và nói rất tự nhiên:

-Dạ, cháu là bạn trai của Đông Thy. Cháu muốn đến đây xin tếp bác ạ!

Cô nghe xong miệng lập tức ý phản bác thì cậu cúi xuống thì thầm về rất thân mật nhưng lời nói thì gần từng chữ:

-IM! Cô quên món tiền đó rồi sao? Làm theo tôi và lo mà gạt đầu đi! Cô dám chối là tôi giết cô đấy!

Cô bất giác gạt đầu.

.

.

.

.

.

Ba cô mở to mắt kinh ngạc.

Khuôn mặt Trần Minh phảng phát sự đau đớn.

Prince thì khỏi nói.

Đơ lun.

Ba cô nói:

-Làm sao tôi tin?

Cậu nâng đầu cô lên và thật tự nhiên hôn lên môi cô.

Cô kinh ngạc.

Rèm mi dài của cậu khẽ quệt vào mặt cô.

Cô đột nhiên thấy tim mình gần như lỗi nhịp.....

Mặt cô đỏ hồng lên...

Chapter 11 (Last)

Prince lấp bắp, đôi mắt ánh lên tia phần nộ khó hiểu:

-Lucifer.... Mày....

Cậu hướng mắt chờ đón lời nói của anh thì bất ngờ lãnh trọn một cú đấm từ ông anh trai quý hoá của tiểu thư Mun. ...

Cậu ngạc nhiên mặc dòng nước nho nhỏ đặc sệt màu đỏ đag chảy trên cằm mình. ...

Ánh nhìn đó của Prince.... Là sao?

-Anh à, anh làm gì vậy?

Cô kinh hãi giữ tay Prince hỏi.

Prince không nói gì lặng lẽ thu ánh mắt sát khí kia lại rồi lên phòng. ...

Trần Minh liếc nhìn cậu nói nhỏ:

-Nếu như thằng Kiên nó không làm vậy thì anh cũng sẽ làm nên em không phải ngạc nhiên đến thế....

Cô há hốc miệng:

-Trần Minh.

Ba cô nhìn cô về đắc thắng:

-Con gái, đa số thắng tiểu số. Con thấy đấy. Ba không ủng hộ con được.

Cậu mỉm cười rất đẹp nhìn ba cô:

-Tức là bác đồng ý phải không ạ?

-À thì... việc này... - Ba cô đột nhiên lúng túng: “Chết rồi. Câu trước đá câu sau, sao mình bắt cần thế?!”

CHAPTER 11

Đặt cô em gái xuống giường thật nhẹ nhàng, Prince bước ra ngoài.

Không hiểu sao, anh lại cảm thấy cô em gái này tạo một sức sống kỳ lạ trong anh. Cứ tựa như thế gian này chỉ còn hai anh em là tồn tại vậy....

.....

Sáng hôm sau, cô thức dậy vì ánh ban mai lọt thẳng vào mắt cô (đủ biết là ngủ nướng đến thế là cùng).

“Oáp”

Cô vrun vai, lấy một tay che mắt.....

Nắng vàng nhảy nhót trên mái tóc nâu nâu của cô....

.....

-Thy à! Con dậy chưa?

- Dạ... r..ồi ạ!

-Vậy thì ra đây ba bảo.

Mun trả lời:

-Con đánh răng xong rồi xuống đc k?

-À... Ủ! Vậy cũng đc.

.....

Vừa đánh răng cô vừa thắc mắc, có chuyện gì mà tự nhiên ba cô lại có vẻ lúng túng như lại sắp nhò và gì đó ấy!

.....

-Hi! Ba!

Ba cô mỉm cười đáp lại nhưng có vẻ không đc vui lắm.

-Ủa? Chuyện gì đây? – Cô ngây thơ hỏi khi thấy cả anh trai và Trần Minh.

Prince ka ka thì ngẩng mặt lên nhìn cô một thoáng với vẻ căm hận tột độ, lửa giận ngùn ngụt, còn Trần Minh thì nhìn cô bằng đôi mắt hối lỗi một cách nghiêm trọng rồi vội vàng cúi gập mặt xuống.

Ba cô chỉ vào cái ghế đối diện ông ý bảo cô ngồi xuống.

Cô ngồi phịch xuống.

Ba cô trầm trầm giọng hỏi cô:

-Con Có phải con....

-Dạ?

-Có phải con có bạn trai rồi không?

-.....!!!! – Cô tròn tròn mắt nhưng rồi dừng dưng đáp- Có mới chết ạ!

Ba cô nhăn mặt:

-Thật sao? Vậy sao đêm qua con lại ra ngoài????

-Sao ạ? – Cô ban đầu run run hỏi lại nhưng gần như ngay lập tức lý trí trở lại, cô hì hì trả lời- Con vẫn ngủ mà!

Ba cô chỉ vào Prince và Trần Minh:

-Vậy mà ba lại biết từ 2 thằng nhỏ này là con đã ra ngoài đấy!

-Hả?- Cô hỏi xong chìa ánh mắt sát khí về phía 2 người ấy.

Ba cô nói tiếp:

-Prince, con hư thật! Sao lại “cầu kết” với em gái mà làm trò này hả???

-Con.

Prince định hết sức phân trần thì có một giọng nói cất lên:

-Hình như nhà ta đang có chuyện thì phải?

Cô há hốc miệng: “Tên Lulu (Lucifer ấy nhà) chết tiết ấy!”

Lucifer bước vào.

Cậu mặc áo sơ-mi màu trắng đen, quần kaki. Gúm! Nhìn khác hẳn phong cách bụi đời bình thường đấy!

Ba cô mỉm cười hơi gượng nhìn cậu hỏi:

-Xin lỗi, nhưng cậu là ai vậy?

Cậu bước nhanh sang bên chỗ cô, quàng vai cô và nói rất tự nhiên:

-Dạ, cháu là bạn trai của Đông Thy. Cháu muốn đến đây xin gặp bác ạ!

Cô nghe xong miệng lập tức ý phản bác thì cậu cúi xuống thì thầm về rất thân mật nhưng lời nói thì gần từng chữ:

-IM! Cô quên món tiền đó rồi sao? Làm theo tôi và lo mà gạt đầu đi! Cô dám chối là tôi giết cô đấy!

Cô bất giác gạt đầu.

.

.

.

.

.

Ba cô mở to mắt kinh ngạc.

Khuôn mặt Trần Minh phảng phất sự đau đớn.

Prince thì khỏi nói.

Đơ lùn.

Ba cô nói:

-Làm sao tôi tin?

Cậu nâng đầu cô lên và thật tự nhiên hôn lên môi cô.

Cô kinh ngạc.

Rèm mi dài của cậu khẽ quệt vào mặt cô.

Cô đột nhiên thấy tim mình gần như lồi nhịp.....

Mặt cô đỏ hồng lên...

Chapter 11 (Last)

Prince lấp bắp, đôi mắt ánh lên tia phần nộ khó hiểu:

-Lucifer... Mày...

Cậu hướng mắt chờ đón lời nói của anh thì bất ngờ lãnh trọn một cú đấm từ ông anh trai quý hoá của tiểu thư Mun...

Cậu ngạc nhiên mặc dòng nước nho nhỏ đặc sệt màu đỏ đag chảy trên cằm mình...

Ánh nhìn đỏ của Prince... Là sao?

-Anh à, anh làm gì vậy?

Cô kinh hãi giữ tay Prince hỏi.

Prince không nói gì lặng lẽ thu ánh mắt sát khí kia lại rồi lên phòng...

Trần Minh liếc nhìn cậu nói nhỏ:

-Nếu như thằng Kiên nó không làm vậy thì anh cũng sẽ làm nên em không phải ngạc nhiên đến thế...

Cô há hốc miệng:

-Trần Minh....

Ba cô nhìn cô về đắc thắng:

-Con gái, đa số thắng tiểu số. Con thấy đấy. Ba không ủng hộ con được.

Cậu mỉm cười rất đẹp nhìn ba cô:

-Tức là bác đồng ý phải không ạ?

-À thì... việc này... - Ba cô đột nhiên lúng túng: “Chết rồi. Câu trước đá câu sau, sao mình bắt cần thế?!”

là thành phần hình thành nên BAD BOY, nhưng khôn nổi, bad boy thường đẹp trai. Híc híc! Như cái tên lucifer ấy. Tính cách thì chả ra gì mà khối fan mới chết chứ! Bất công mà!

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Cô cúi bấn đi về nhà thì gặp ngay ông anh trai ở đầu ngõ. Cô nổi tức mắng ngay:

-Sao lúc nãy anh lại làm thế hả? Anh không bình thường hay sao? Em tưởng đó là bạn chí cốt của anh cơ mà? Thật là...!!

Prince nhìn cô với ánh mắt rất lạ:

-Em thấy đau đốn à?

Cô bất giác khó chịu:

-Sao cơ?

- À không... Anh xin lỗi. – Prince nhìn cô một thoáng rất nhanh rồi nói.

Cô cười:

-Hơ... OK thôi. Nhưng anh bồi thường cho em đi. Báo hại ba nhìn em ghê quá! – Cô vừa nói vừa ôm lấy cánh tay Prince nũng nịu – Tôi nay chúng ta đi ăn kem đi nhé? Nhé?

-Ừh! Anh biết rồi! Nhưng em chỉ được ăn... 5 cốc thôi đấy nhé!

-Sao ạ?

-Sao nữa? – Prince âu yếm nhìn em gái.

-Chùng đó thì ít quá.

.....

Trần Minh đau đầu nhìn đằng sau hai anh em...

Đôi mắt màu đen tuyền của anh nhìn sau hai người với vẻ đau đớn...

Mái tóc bay theo gió như không có hướng... Như chính con người chẳng biết đi về phía nào vậy...

Anh trầm nghĩ: “Tại sao điều này lại xảy ra với em, với anh em em? Tại sao bi kịch này lại xảy ra chứ nhỉ? Sao mình không nghĩ đến điều này ??”

.....

Mặc cho ba & anh đang nói chuyện (hay cãi nhau) cô lên lên phòng mở máy tính lên, chém nhau trên FB với lũ bạn còn sướng hơn nhiều lần là nghe cái lương và dân ca của ba.

Đang rôm rả thì điện thoại mà cô mượn của anh cô reo lên:

“Kiên à, anh đừng thế có được không?”

Trả lời tin nhắn của em đi mà! Em biết,

em biết là anh k lov3 em nhưng em chỉ

cần thể này cũng đủ. Nhớ trả lời em nhé!

Andrea “

Cô mở danh bạ điện thoại ra. Tên nào cũng là biệt danh cả. Andrea là ai nhỉ???

Thật là lạ!

Cô tiện tay nhấn lại:

“Ủa? Ai z??”

Cô nhấn đến cả 2 tiếng sau cũng không thấy trả lời. Cô thử phone thì tắt máy.

Giống như làm việc xấu mới bị bắt quả tang vậy!

Vừa lúc đó, Prince lên phòng cô.

“Cạch”

-Ồ! Nè! Anh! Andrea là ai vậy?

Prince giật mình chồm lấy cái điện thoại:

-Em hỏi làm gì vậy?

-Ồ... Thì em thấy số đó nt đến! – Cô trả lời.

-Nhấn gì ? Em đọc chưa? – Prince có vẻ bồn chồn hỏi.

-Ồ!.... Thì nhấn là cái gì mà.... biết anh không yo cô ta.... rồi xin anh trả lời tin nhắn.

-Vậy thì được. – Prince thở phào rồi nói- Lần sau không được táy máy nghe chưa?

Nghe anh trai cô nói vậy, bản ngã trong cô sôi sục:

-Ê, anh đừng quá thể như thế nhé! Thêm vào! Lần sau có mời em cũng chẳng cần đâu ! Hứ! Anh ra ngoài đi! Ra ngay đi!

Vừa nói cô vừa mạnh tay đẩy Prince ra về thô bạo.

Prince đập cửa nói với:

-O! Thế em... Không đi ăn kem nữa à?

Nghe đến chữ “kem” cô sáng mắt ra suy nghĩ xem giữa KEM và GIẬN, việc nào hay hơn, cuối cùng, cô quyết định ăn kem đã, việc giận để sau đi. (?)

–

Cô mở cửa nói với Prince:

-Chờ em tý! Em thay quần áo đã nhé!

Nói rồi, chưa kịp để Prince trả lời cô đóng sập cái cửa ngay trước mũi anh.

Cô lấy áo sơ-mi màu đen kết hợp với váy dài đến đầu gối xếp li rồi mặc vội vào.

(Tại trong tủ của cô giờ toàn váy. Híc! Tủ nhều quần áo quá nên tìm mãi không ra cái quần soóc nào. Do cái tên Lulu ấy bảo bà già Jenifer tha về cả đống quần áo đấy! Đến khổ! T_T)

Cô chạy ra thì Prince ngơ ngác. Nhìn không hợp một chút nào.

Ai đòi mặc váy mà tóc cứ cạo cao như mấy bà bán hến ngoài chợ ấy!

Prince bảo:

-Tháo cạo tóc ra đi!

Cô phụng phịu nhưng rồi bị lấy kem ra dọa thành ra cũng phải tháo ra.

Prince gật gù:

-Ồ bây giờ thì được đấy! Thăng Lucifer cũng giỏi chọn quần áo đấy!

-Hắn chọn ư? Mà thôi! Đẹp đi! Thăng tiến nào!

Prince gọi giật cô em

-Từ từ....

.....

Một lát sau....

Cô bí xí mặt mũi hỏi:

-Thật hả?

-Ừ!

Đây là lần thứ 1001 cô hỏi câu này rồi.

Chà là Prince vừa nói, Lucifer cũng sẽ đi cùng. Để anh tiện xin lỗi.

Híc! T_T

Cô không vui một chút nào hết nhưng thôi được. Vì kem! Hu hu! Vì sự nghiệp cao cả!

-----END CHAPTER 12/1-----

CHAPTER 12

Cô đẩy cửa bước vào quán kem.

Ngồi xuống cái ghế gỗ, cô hơi mỉm cười nhìn sang Prince:

-Em gọi nhé?

Prince ngạc nhiên:

-Bình thường thì làm gì có chuyện em hỏi anh nhỉ?

Cô đỏ mặt vì giận dữ gọi ngay không thèm nề nể nàng nữa:

-Này cô, cho tôi 10 cốc kem ly, 3 kem dâu. 5 sôcôla, 2 sinh tố... bla bla...

Cô bán hàng ghi ghi mãi chóng hết cả mặt nhưng vẫn đủ sức liếc về phía Prince một cái rồi mới đi.

Prince hơi lo lắng nhìn cái điện thoại:

-“Thằng nhỏ” này giận mình đến mức không thèm đến nữa sao?

-Hắn nói có giận anh đâu! Khỏi lo đi cho đời nó đẹp! – Cô xúc một muỗng lớn kem dâu tươi cho vào miệng rồi nói.

-Ừ! Em chỉ biết có thể thôi! – Prince nở nụ cười rất hiền hoà và khác lạ, đôi mắt chú mục vào cô em hiện lên một tia sáng gì đó tựa như là vui vẻ.

“Cạch”

Cửa quán kem bật mở.

Một người con trai đi vào. Anh ta cười rất tươi khiến hầu hết tất cả những cô gái ở đó đều phụt máu mũi. . Chắc chắn! Tội nghiệp!

Vừa thoáng thấy bóng cô, người con trai đó đã vội vàng bước lại:

-Đồng Thy, cô... – Anh ta đag nói chột như đồng cứng lại khi nhìn Prince.

-Doãn Hạ Âu, có chuyện gì vậy? – Cô ngạc nhiên xúc thêm một miếng kem sôcôla lớn cho vào miệng, lóng ngóng hỏi.

Đôi mắt Prince đặc quánh lại, đáy mắt hiện lên tia thù địch:

-Sao mày lại biết em gái tao hả?

Angel lấy lại tinh thần:

-Đây là em gái cậu? Oh! Thật trùng hợp! Phải không, Thy?

Cô ngơ ngác nhìn hai người rồi đột nhiên nhăn mũi khó chịu:

-Biến đi!

-Sao? - Cả hai người cùng hỏi.

-Biến đi! Cả hai đấy! Hồng mắt cả bữa ăn. – Cô nhăn nhó gằn từng chữ.

Prince và Angel cùng ôm mặt về “đau khổ”

Cửa quán kem lại bật mở lần hai...

Prince đứng bật dậy:

-Hey! Ở đây!

Lucifer bước đến:

-Mày ở đây làm gì?

-Tớ ư? Có vấn đề gì à? – Angel nói nhưng rồi lại lùi ra sau về cảnh giác, cuối cùng mắt hút một cách kỳ lạ....

.....

Lucifer ngồi xuống đối diện cô....

Cô thấy cậu nhìn mình thì đâm cáu:

-Nhìn chi vậy hả?

-Tôi không có nhìn cô đâu! - Cậu chống chế một cách thờ ơ.

-Ừh! Ừh! Tuỳ thôi! – Cô tiếp tục xúc một muỗng cực lớn kem ly cho vào miệng.

Đột nhiên, Cô cầm ly kem lên và..... NÉM!

“Bộp”

ẶC! Cô thiếu điều muốn hét lên thôi!

Cái bánh kem nằm sừng sững trên mặt cậu.

“Eo ơi! Mặt hấn ta đen như Bao Thanh Thiên vậy!”

-Cô.... Sao cô dám...?

Cô luống cuống lấy khăn giấy lau cho cậu thì vấy vương vào cạnh bàn khiến cô một bước ngã sập vào người cậu.... Một “cục thị” hơn 40 kg đè lên người cậu không thương tiếc.... khiến cậu rã người ra...

Cô còn không thèm chống tay ngồi dậy mà hết sức phân bua như không hiểu rằng tình trạng của hai người thật khiến người ta dù muốn dù không cũng phải có vài ý nghĩ xấu xa!

Cô nói:

-Không phải tôi cố ý đâu! Tại...

-.....

-Không phải tôi cố ý! Anh phải tin tôi! Tại angel.....!

-.....

-Anh phải tin tôi! Tôi không có ý....

-Được rồi! - Cậu cắt ngang, bằng khuôn mặt đen kịt như vũng vầy mây đen cậu dẫn giọng nói- Cô hãy đứng lên ngay trước khi tôi giết cô.

Cô bây giờ mới ý thức được “hoàn cảnh kỳ cục” và ánh nhìn vừa tò mò vừa ác cảm của những người trong quán.

Cô vội vàng bật dậy mặt đỏ lựng lên.

Như thấy mặt cô chưa đủ đỏ, cậu còn xoa xoa lưng chêm thêm một câu:

-Cô nặng quá đấy! Tôi nghĩ cô nên giảm cân đi là vừa.

Cậu nói xong, xung quanh bật lên vài tiếng cười khúc khích chế giễu....

-Này này! – Cô định phản kháng thì im bặt vì chả biết nói gì cho đúng.

Cậu đột nhiên bật cười nói:

-Prince, vì cô em mày đã làm tao cười đc nên tao tha thứ cho mày.

Prince nhấp một ngụm cà phê nói:

-Mày vừa cười phải không? Một năm cũng đc mấy lần đấy nhì!

“Bộp”- “Bộp”- “Bộp”

Người ta chỉ nhìn ở trên bàn không biết là ở dưới gầm bàn đang có cuộc hỗn chiến hết đá rồi dẫm của cả 3 người.

“Ừ”

Prince kêu nhỏ nhỏ.

Rồi đến lulu nhà ta cũng chịu thua trình độ của cô.

Prince thậm tự trách mình tại sao lúc đó lại ép cô đi giày cao gót.. ???

Bạn đang đọc truyện *Cô Càn Tiên, Còn Tôi Càn Cô*. Ok được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Cô xúc thêm vài muỗng kem nữa vào miệng rồi hỏi Prince:

-Sao lúc nãy anh nhìn Hạ Âu ghê thế?

Prince giật mình nhưng rồi lạnh lùng- Thái độ mà chưa bao giờ anh xử sự với em gái:

-Vì hắn ta là một kẻ lưu manh, vô nhân tính.

-Đâu? – Cô hỏi- Anh ấy rất tốt ấy chứ!

Cậu nhìn cô với vẻ mỉa mai:

-Hắn chỉ giúp cô xách vali lên mà cô mang ơn đến thế à?

Cô cãi về giận dữ:

-Còn hơn anh. Anh thử nghĩ xem đã bao giờ anh giúp tôi việc mà anh cho là nhỏ ấy chưa?

Cậu thoáng bối rối nhưng rồi lấy lại vẻ lãnh đạm cậu nói:

-Cứ cho cô một tý là cô bảo là ng tốt sao?

-Không lẽ không phải?

-Chó con. - Cậu mặc nhiên thốt ra hai từ ấy rồi nhấp một ngụm cà phê về cực kỳ thoải mái.

Cô vừa nghe hai từ ấy lập tức mặt đỏ bừng lên vì giận. Đáy mắt cô đông cứng lại, vài tia vằn đỏ hiện lên.

Cô nắm áo cậu thét lên:

-Nói gì hả? Chó con ư???

“BỐP”

Không đợi cậu phản ứng, cô đã tung một cú đấm vào khuôn mặt cậu, khiến cậu ngã ra sàn.

Cậu ngồi dậy xoa xoa mặt, lạnh lùng:

-Cô không biết gì ngoài bạo lực sao?

Cô cúi sát vào mặt cậu miệng cười:

-Ta thế thì sao?

Đột nhiên, cậu quơ tay lên ôm cô khiến cô ngã lên người cậu.

Mặc cho cô giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay cậu đang giữ chặt lên người cô.

Một lát sau, cậu đẩy cô ra, nở nụ cười nửa miệng có chút tự mãn lại có chút buồn buồn nhưng tổng thể là khó ưa!!

Cô vùng vằng và tức giận dẫm đôi giày cao gót lên tay cậu rồi bỏ về, (không quên mua thêm vài... chục cốc kem+_+)

Cậu cười khở.

Prince nói:

-Mấy bảo bà ấy đến hay bà tự đến?

-Tao không biết. Tao thấy bà ta đến thì phải làm thế thôi.

Prince đột nhiên cúi mặt xuống nói:

-Lần sau đừng làm vậy!

-Sao?

-Lần sau đừng làm vậy với em tao... nhất là trc mặt tao!

-.....

.....

Cô về nhà với vẻ thất thểu và mệt mỏi.

Ba cô nhìn cô một lượt rồi hoảng hốt:

-Cô là ai? Sao cô lại vào nhà tôi?

-Con nè ba! Nhã Tử Đông Thy nè ba!

-Không phải! – Ba cô lắc đầu.

-Sao vậy?

-Nhìn vô gương đi!

-Á.....Á.....Á.....!!!!!!!!!!!!!! – Cô hét lên thất thanh.

Mẹ ơi! Sao bộ dạng cô lại thảm thương thế này?

Váy rách một mảng bên phải để lộ phần lớn đôi chân trắng muốt của cô. Tóc thì xời ời, y chang tổ quạ, nó rối bòng bong luôn à! Áo sơ-mi dính đầy kem và hình như lũ kiến đánh hơi đc, chúng tập trung tập kích cái áo cô.

Oh my god!

Cô sầm sập chạy lên phòng thay quần áo.

Cuối cùng thì quần soóc với áo phông vẫn thoải mái nhất!

Nhưng càng nghĩ lại càng tức! Cậu dám bảo cô là “chó con” ư?

Cô ghét nhất cái danh từ ấy!

Vì chó con thì ai bảo gì cũng làm chỉ cần cho nó chút thức ăn là Ok liền.

(tg: Em thấy giống chị đấy chứ! – ĐT: Giống mi thì có! Nói thêm câu nữa ta cho mi xuống âm phủ gặp Diêm Vương mà đàm đạo luôn đó!)

Cô xuống uống chút nc rồi vội vàng lên phòng Trần Minh.

“ Sầm”

Cô mở cửa ra.

Cô đứng trân trân nhìn...

Cảnh tượng gì thế này?

Trần Minh... Và một cô gái ư? Họ đang làm gì trong tình thế không mặc gì thế này?

Cô hỏi, đôi mắt cô vẫn vô cùng trong sáng:

-O! Trần Minh! Anh và chị ấy đang làm gì thế? Anh chuyển sang về người khoả thân ư?

Trần Minh nói với cô với giọng nhẹ nhàng thường ngày:

- Em ra ngoài một chút đi! Chờ anh vài phút nhé!

Cô ngoan ngoãn ra ngoài lòng thầm nghĩ: “ Trước giờ anh ấy có về người khoả thân bao giờ đâu nhỉ?”

.....

Trong phòng...

Cô gái ôm lấy cổ Trần Minh:

-Minh “làm” tiếp đi! Con nhỏ ấy là ai không biết nữa! Vào mà không thèm gõ cửa luôn!

Trần Minh trả lời:

-Đó là thói quen của cô ấy.

Rồi anh đứng phắt dậy ra lệnh:

-Cô mặc quần áo vào đi! Và cô có thể đi đc rồi!

-O! Anh à...! – Cô gái đỏ lúng túng...

-IM! Nhanh lên! Cút mau! - Trần Minh lạnh lùng nói.

Cô gái đỏ vội vàng mặc quần áo vào trong tình cảnh cực kỳ nhục nhã.

Sau khi cô gái ấy về rồi...

-Xong việc rồi hả anh?

-Ừ! - Trần Minh trả lời rồi nghĩ: “ Tại sao cô ấy luôn luôn gây thơ như thế nhỉ?”

-Vậy thì em lên phòng trc đây! - Thấy tâm trạng anh không đc vui, cô vội lên lên phòng.

Trần Minh nhìn theo bóng cô hồi lâu rồi lăm bắm chế giễu chính mình:

-Đen tốii... Thật đen tốii... Nher nhục...!!!!

.....

~~ 0o0o0o Hết chapter 13/1 0o0o0o~~

CHAPTER 13

Cô lên phòng và vẫn như thường ngày, đi vào giấc ngủ một cách thoải mái vô tư lự...

“Cạch”

Cửa phòng bật mở.

Trần Minh bước vào.

-Anh xin lỗi em... Em có biết không, anh thật xấu xa!.....

Anh cúi xuống hôn lên trán cô thật nhẹ...

-Anh cứ nghĩ rằng mình có quyền coi em như là một sở hữu... Anh xin lỗi nhé!

.....

Trần Minh nói thật những lời trong lòng. ... Tựa như một bản nhạc du dương đau đớn và ma quái trong đêm tĩnh lặng.

Những có một điều anh không biết là từ đôi mắt với rèm mi dài của cô đã chảy ra vô số những giọt nước mắt, chúng thấm đẫm lông mi cô chứ không hề tràn khỏi khoé mắt. ...

.....

Bước đến trường, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy trực công trường là Mai Chi. ...

-Hey!

-Chị Thy!

-Có chuyện gì à?

-Tụi trường Asmi.

-Tụi nó làm sao?

-.... Chúng chiếm được tất cả trường ở khu rồi, chỉ còn trường chúng ta. ... Bọn chúng cũng có ý định “nuốt” nốt đấy! – Mai Chi nói về cảm phẫn.

-Sao?

-Chúng nó mới thay đại ca mới.

-Nhỏ Ly bại à?

-Dạ! Nghe nói đại ca mới của tụi nó là thằng mạnh lắm nên em mới kêu chị!

-Ừ! Chị đi với em. Tụi nó có hẹn k?

-Hẹn rồi!

-Xem nào! – Cô giật lấy mảnh giấy trên tay Mai Chi.

“ Công viên XXX, khu số 3, lô 4; 7h.

Không đến thì coi như chấp nhận thua! “

Cô cười khẩy:

-Ngữ khí đc lắm! Nhưng ta sẽ làm cho tụi bây nuốt không trôi trường này!

-Chị ơi, nhanh lên! Bây giờ đã là 6h hơn rồi.

-OK!

Một thằng đàn em lựa xe đến trực mặt cô:

-Chị lên đi! Em chờ!

-Ừ! Nhanh lên. – Cô cầm lấy mũ bảo hiểm đen tên đó đưa rồi nhảy lên xe.

Thằng đàn em đó nói:

-Chị ơi! Sao chị chuyển trường vậy?

- Từ Vê, chị cũng không muốn chuyển đâu nhưng là tình thế bắt buộc mà! – Cô thở dài.

-Chị Mai Chi không nói nhưng thực ra đã nhiều lần tụi em bị bọn trường khác bắt nạt. ...

-Cái gì?

-Từ khi chị đi, tụi nó cứ gây hấn mãi, có vài đứa trong tụi em còn phải cống tiền cho tụi nó nữa. ...

Cô cảm phần:

-Được rồi! “Xử” xong tại trường Asmi, chị sẽ tính sổ với bọn kia.

-Cảm ơn chị!

-Khỏi khách sáo! Gần đến chưa?

-Khoảng 5 km nữa.

Từ Vệ vịn ga phóng vèo đi.

.....

Cô sửa lại quần áo và hỏi:

-Sao rồi? Máy giờ rồi?

-Dạ, 6h55 ạ! – Mai Chi liếc cái đồng hồ rồi trả lời.

Cô nhìn Từ Vệ lúi thuốc ra hút thì gọi:

-Từ Vệ, cho chị một điếu!

Từ Vệ chạy lại ngạc nhiên:

-Chị bỏ rồi mà!

-Hút cho có chí khí! Lâu rồi cũng không đánh nhau!

-VẬY THÌ SAO KHÔNG GIẢI NGHỆ LUÔN ĐI?

Cô quay lại. “À! Tụi nó đây sao?”

Cô đứng dậy. Một tay cho vào túi quần, tay còn lại chống cây gậy gỗ xuống cỏ:

-Chào!

-Cô là Khương Mai Chi?- Một người con trai trông rất điển trai nhưng mỗi tội thể hiện quá. Tóc hấn ta nhuộm màu bạch kim hơi ngả hướng sang trắng bạc. Một tai đeo một chiếc hoa tai ánh bạc rất nhỏ.

Cô trầm nghĩ: “Rất có chất! Style cũng đc nữa. Kiểu này nhìn có vẻ khó chơi đây! Nhưng mình thích phong cách của hấn.”

Cô nhanh chóng thoát khỏi suy nghĩ, trả lời:

-Tôi là Nhã Từ Đông Thy!

Hấn khoát tay về bọc dọc:

-Không phạm sự miễn chơi! Cô có phải dân trường này nữa đâu!

Cô tức giận:

-Tôi không học ở đây không có nghĩa là tôi không liên quan gì đến trg này! Tôi vẫn là “sếp” trường này!

Hấn cười khẩy nhìn cô:

-Thôi được! Bao giờ cũng có những kẻ lăm chuyện xen vào. Nhưng có chuyện gì thì cô tự lãnh đây nhé!

Hấn giơ tay ra bắt tay cô.

Rồi bóp mạnh.

Cô gân tay lên chống trả.

Kết quả là khi hai ng bỏ tay ra thì tay ai cũng đều đỏ rực lên xém rướm máu.

Hấn chế giễu quay ra bày đàn em:

-Chúng bây nhẹ tay chút đi! Có hai cô gái ở đây đấy! Nhẹ tay một chút rồi tao cho chúng bây “thưởng thức” mùi vị của dân sếp nữ!

-Ha ha!

Cô cúi xuống nhẹ nhàng ném bóp một viên đá lọt vô miệng tên đứng cạnh hấn nhất khiến tên đó sặc sụa ôm mặt.

-Ha ha ha ha! – Cô bật cười sáng khoái.

Hấn nhìn cô hơi sững lại nhưng rồi nói:

-Cô được đấy! Tôi thích kiểu của cô. Tôi là Lôi Chiến Huy.

- Tao không hỏi tên mày! Mẹ kiếp! Mày không định bắt đầu à?

-Ồ! Thích kiểu xưng hô đó hơn à? Vậy đc thôi!

Hấn chỉ ra hiệu cho tụi đàn em chứ không trực tiếp nhảy vào.

Cô cũng không vội vì kiểu này cô quen rồi. “Chơi” trò này nguy hiểm, tiêu hao năng lượng rất nhanh.

Mai Chi xem chừng đã khá mệt.

Cô mặc nhiên hút thuốc nhưng trong lòng thì vô cùng khó chịu: “Chết tiệt! Chỉ tại hấn đem theo quá nhiều thằng. Nhưng mình xông vào thì trúng kế hấn rồi! Không đc! “

Mai Chi đột nhiên bị một thằng đánh trúng chân. Khụy xuống.

Đồng Thy vội vàng chạy lại tung cho tên ấy một cước rồi lo lắng hỏi:

-Sao k?

-Không sao ạ!

Cô đứng thẳng lên giận dữ nói với Chiến Huy:

-Mày là một thằng hèn! Sao mày không tự ra mà chơi trò núp sau lưng mấy tên đàn em vậy hả?

-Tao hèn cũng đc. Tuỳ mày, nhưng hèn mà thắng còn hơn quân tử ngu như mày mà thua.

-Mày....

Cô bị hấn chọc tức nên chạy đến đánh nhau...

Hấn mỉm cười.

Bọn đàn em một lũ không biết đâu ra vây cô lại.

Cô từng người: “ Phải đến 20 thằng! Làm sao đây! Trúng kế rồi”

Bọn đàn em của cô thì không thể đến cứu vì bị kèm chặt.

Cô xông vào chúng...

.....

Thờ hồng học, cô cúi người xuống,tay chống vào đầu gối, vuốt mồ hôi trên trán.

Cô gấp thế bất lợi rồi.

Hấn thì còn rất khoẻ mạnh và bí ẩn.

Còn cô thì giờ đã mệt lả và có thể đã bị hấn đã nhìn thấy điểm yếu rồi cũng nên....

Cô mệt mỏi.....

~ 0o0o0 Hết chapter 13/2 o0o0o0~

CHAPTER 13

Cô nhìn hắn:

-Mày vẫn không định đấu với tao phải không?

- Không hẳn.

-Sao?

-Mày cứ “choi” hết với lũ đàn em tao rồi chúng ta sẽ tính chuyện đó! OK?

-Mày là đồ hèn mạt! Tao khinh mày!

Lôi Chiến Huy thoáng ngạc nhiên và tức giận nhưng rồi nói:

-Tuỳ mày!

Cô điên cuồng xông vào bọn đàn em của hắn.

Cô ngã xuống và bọn chúng xông vào cô, mái tóc và đầu cô bị giày xéo dưới gót giày bẩn thỉu của chúng...

Mặt và chân tay cô đã rướm máu...

Trong lúc như vậy, cô thoáng thấy Mai Chi đã bị khống chế...

Cô nhìn Chiến Huy với ánh mắt căm phẫn...

.....

Ánh sáng chiếu rọi vào mắt cô khiến cô choáng tỉnh, cô mở to mắt khi nhìn thấy Mai Chi:

-Mai Chi...!

Mai Chi đang bị trói ở một góc căn phòng cùng một vài thằng đàn em của cô.

Liếc sang bên phải, cô thấy Lôi Chiến Huy đang mỉm cười thích thú nhìn cô:

-Tỉnh rồi à?

Cô cuồng quýt liếc nhìn đồng hồ rồi nói một câu khiến hắn suýt nhồi máu cơ tim:

-Chết tiệt!! Ta lỡ mất bữa tối với món tôm hùm với món sườn rồi! Híc híc! Khôn kiếp thật!

Chiến Huy hỏi cô:

-Thứ cô cần chỉ có thể?

-.....- Gật đầu.

-Mang bữa tối lên đi! – Chiến Huy vẫn không rời mắt khỏi cô, ra lệnh.

Một lát sau một bữa ăn cực kỳ thịnh soạn đc bày lên trước mắt cô. Cô lao vào ăn ngay không một chút giữ kẽ, còn nói một câu mà Chiến Huy suýt té ghế:

-Anh đúng là một người tốt!

Lôi Chiến Huy sững lại. Ặc! Nãy giờ làm cái gì cũng không thêm đề ý, mới vài phút trước còn là ánh mắt hình viên đạn giờ chuyển qua hình trái tim rồi. Không ngờ con ng cô đơn giản vậy đó!

Cô ăn chán chê mới sực nhớ ra vẫy tay gọi:

-Khương Mai Chi, em cũng lại đây ăn đi! Đồ ăn ở đây ngon quá xá!

Mai Chi cười khỏ nhìn chị Hai của mình, thầm nghĩ: “Chị ơi, có phải chị chơi em không hả? Đang ở trong hang hùm miệng cọp mà chị bảo em nuốt sao nổi? Híc híc!”

Cô vẫn hồn nhiên như cô tiên gọi:

-Có lại đây không?

Cả người hầu nhà hấn và hấn đều trở mặt ra. Đây có đúng là “tội nhân bị bắt” hay là nữ chủ nhân đi nghỉ mát vậy trời?

Lôi Chiến Huy gầm gừ:

-Làm gì vậy?

-Ồ... Thì gọi lại ăn. Ủa? Anh ki bo thế à? Mai Chi ăn ít lắm. Khôi lo đi.

Chiến Huy nghĩ thầm: “Nếu tôi ki bo thì người tôi phải lo là cô mới đúng. Ai đòi ăn như chưa từng đc ăn. Bếp nhà tôi trống trơn vì cô rồi đó!!!”

Cô lật đật chạy lại cười trừ cho Mai Chi thì bị Chiến Huy giữ lại, hấn cười ma mãnh ra hiệu cho những ng khác đem Mai Chi ra ngoài.

Căn phòng lộng lẫy chỉ còn cô với Chiến Huy.

Hấn nhìn cô ranh mãnh:

-Cô có biết tôi bảo họ ra ngoài làm gì k?

Cô trả lời:

-Tôi biết rõ mà. Anh keo quá sợ Mai Chi ăn hết chứ gì. Tôi biết tông rồi.

“RÀM”

Ôi! Lôi Chiến Huy tức nghẹn họng té ghế xuống sàn luôn...!!

-Ủa? Anh bị sao zậy?

-Kh.ông sao! – Trả lời vậy, nhưng trong đầu hấn gầm lên như dã thú: “Con nhỏ này! Mình không “xử” nó sớm thì chắc đau tim chết quá!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Càn Tiên, Còn Tôi Càn Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Cô mặc xác hấn mà tiếp tục ăn.

Nghiem lại mới thấy, có hai thứ trên đời và chỉ hai thứ ấy điều khiển và cảm dỗ cô trong mọi tình huống là TIỀN & THỨC ĂN.

Hấn mỉm cười rất “gian” nhìn cô nói:

-Nào!

Hấn để hai tay cô lật úp lại, và nhanh nhẹn đưa lên đó hai đĩa thức ăn.

Cô ngạc nhiên:

-Sa..o.... sao...?

Chưa kịp để cô nói hết câu, hấn đã chiếm lấy môi cô, hôn thật sâu và "rành nghề", khi cô có ý định vùng vẫy, hấn lập tức bỏ cô ra nói:

-Thức ăn đồ hết bây giờ! Cô muốn vậy sao?

Điểm trúng Tử Huyệt của cô ồ!!

Lần thứ 2 hấn đặt đôi môi ép lên môi cô, cô không dám vùng vẫy chỉ vì sợ roi đĩa thức ăn.

Cô khó chịu và nghệt thờ. =_ =

Cuối cùng, cô tức giận cắn mạnh vào môi hấn khiến hấn ngạc nhiên ngã xuống sàn và cùng với đó một đĩa thức ăn rơi xuống!!!!!!!!!!!!!!

Cô bước lại gầm lên:

-Tên chết tiệt kia! Mi có biết mỗi một hạt com, một miếng thịt quý giá nhường nào k hả??? Cái đồ nhà giàu hoang phí!!!! Cái đồ PX!!!

Hấn ngó người ra như một tên ngốc nhìn cô xăm xăm bước ra khỏi phòng.

Sau đó hấn còn nghe tiếng đàn ông thét lên, tiếng đá đập hỗn độn.!!!

Lát sau, mới như tỉnh ra hấn tức chết đập choang choang đồ đạc:

-Chết tiệt!

-Sao mình... lại để cô ta đi như thế???

-Mình làm sao vậy chứ?

-Cô ta rốt cuộc có phải là con người k?? Đầu óc cô ta để đâu chứ??

-Suy cho cùng mình cũng đâu phải xấu xí hay là hoạn quan đâu mà cô ta không thèm chấp mình hay suy nghĩ một chút nhĩ?

-Mẹ kiếp!!! Con bé đó đúng là...

.....

Cô tung tăng kéo Mai Chi đi ăn kem.

Mai Chi thờ dài ngao ngán với “sếp”

-Em mệt chị ạ!

-Cái gì? - Cô tròng mắt.

-Ồ... Không có gì.

Lại ăn kem.

Đến Anny cũng phục tài cô nàng.

Ăn vậy mà hông béo mới làbí quyết đấy!!

.....

Tin cô đánh nhau k may lan đến tai “ng nhà” của cô.

Gúm! Prince, Trần Minh và ba cô kéo nhau đi tìm

Hồ hớ... !! Kết quả thật khiến ngta muốn... đâm: Thấy cô đang vui vẻ ăn kem giữa quán xá.

Hớ hớ!!

-----End Chapter 14/1-----

Chờ đợi sự “thanh trừng” của gđ Mùn với cô ấy nhé!!

LOVE ALL!!!!!!!!!!!!!!

~ Anny Margaret~

CHAPTER 14

....Cô đang nhắm mắt thưởng thức vị ngon ngọt chua chua của kem chanh, thì có ai đó đập mạnh vào vai cô. Cô gất:

-Đề yên nào!!

Lần thứ hai vắn cánh tay nào đó đập vào vai cô nhưng lại thô bạo hơn nhiều.

Cô quay lại :

- Vô duyên vừa nhé! Không Thấy ngta đang ăn à??

- Ba thấy rồi!

-Há?? Ba!! – Cô ngó người ra rồi hét toáng lên- Sa...o.. sao ba lại ở đây?

-Ba ở đây làm gì ư?? Con gái, vết thương trên mặt này là sao hả? Con thực sự đi đánh nhau à?? – Ba cô hoảng hốt nhưng hình sự nhìn cô.

Cô lắc đầu về bất cần đời:

-Vẫn thế! Bị một chút thì làm sao đâu!

-Con...!!!!!!!!!!!!!!

-Kìa ba! Con cũng phải rèn luyện một chút chứ không thì không có sức... Với lại...

-Với lại cái gì mà với lại hả??

-Với lại... tại hấn ta thách con đấy chứ!

-Ồ! Đừng rồi! Hay đấy nhĩ? – Ba cô trả lời rồi nói- Nói thật với con, nếu con đánh nhau với cái thằng nào đó mà không bị thương thì ba cũng thay nó làm việc ấy. Hiểu chưa??

-Ba à!!!

-Đứng dậy ngay! Có lẽ thằng Hoàng Duy nó nói đúng!

-Hoàng Duy nào? – Cô ngờ ngác.

Prince thờ dài hơi u uất:

-Lucifer đó!

-À! – Cô gạt đầu rồi hỏi- Ba à, hấn ta nói gì?

Ba cô gạt gù khề liếc nhìn Mai Chi, thấy vậy, cô xua tay:

-Mai Chi là người nhà mà ba!

-Ồ... Thì... Cậu ta nói... chỉ cậu ta mới chế ngự đc con với cảcó thể thay đổi con nữa

-Dựa vào cái gì cơ chứ? – Cô hếch mặt lên vẻ kiêu ngạo.

-Nó nói là dựa vào tình cảm của hai đứa.

Cô sặc.... kem (Kem mà cũng sặc đc. Công nhận.)

-Tình cảm gì chứ?

- Tình yêu.

Hai chữ đó đập dội vào tai cô khiến lỗ tai cô lùng bùng khó chịu.

Cái gì mà tình yêu chứ??

Cô nghĩ thầm như một tia sáng lóe lên: “ Hay là hấn ta thích mình?Ồ! Phải rồi! Chắc chắn vậy rồi! Tưởng gì! Hô hô! Mình cũng có sức quyến rũ đấy chứ!”

Khương Mai Chi nhìn đáng vẻ của cô.

Nhã Từ Đông Thy là một chị Hai tốt, chỉ tội là hơi...ngốc thây!

Mai Chi thờ dài.

Mái Tóc màu nâu xoăn tự nhiên của Đông Thy được cặp cao lên đung đưa trên cái lưng nhỏ nhắn.

Đôi mắt màu tím ngầy ngò và trong sáng... Thời nay ít người có tâm hồn tựa tờ giấy trắng như Mun. Tất nhiên điều này chưa biết nên vui hay nên buồn đây.

Dáng người mảnh dẻ quá mức của cô từng khiến Mai Chi ghen tỵ đến chết đi được. Cô ăn nhiều như thế mà sao vẫn chẳng thêm lên cân.

Khuôn mặt Mun nói đẹp tuyệt mỹ thì không phải nhưng cô rất thanh thú và ưa nhìn.

Tóm lại, tất cả đều ôn chỉ là Cô thi thoảng quá thích tự cao một cách ngò nghê và bị tiền cùng thức ăn chi phối.

Cô mỉm cười nhìn ba:

-Ba yên tâm! Con của ba trên đời này chưa ai chế ngự đc. Mà người chế ngự được thì chưa xuất hiện và có lẽ không tồn tại đâu! Hihi!

Khi cô nói câu ấy, đột nhiên có một số người cảm thấy đau đầu và nhói nhói..

.....

Cô bước xuống phòng Prince:

-Anh!

-Sao?

-Em mượn điện thoại!

-Khỏi đi!

-Sao vậy?

- Hồi này, Minh đưa cho anh cái điện thoại Iphone bảo là cho em.

-Thật hả?

-Thật!- Giọng Prince không được tự nhiên và thoải mái lắm, hơi miễn cưỡng và khó chịu nữa.

Cô nhảy chân sáo lên phòng ôm riết cái Iphone không để ý rằng có hai cái nhìn đang theo dõi cô chăm chú.

....

“Em vẫn như thế! Em gái của anh! Anh biết anh làm thế này là không phải nhưng... anh không thể ngăn chính mình! Em hãy quay lại nhìn anh trai của em. Xin em hãy quay lại đây và bảo anh dừng lại đi.”

.....

“Cảm ơn em vì em đã xuất hiện trong đời anh! Anh cần em và anh sẽ không nhường em cho bất kì ai! Anh sẽ làm tất cả để được bảo vệ em “

-----Hết chapter 14/2-----

Bí mật đó sẽ được tiết lộ trong chapter sau.

Đón xem và cmt cho mình nhé!

Love,

Anny Margaret

CHAPTER 14 (last)

Cô nghịch điện thoại say mê đến nỗi dưới nhà có tiếng nói, và đến lúc có người mở cửa vào phòng, cô cũng không biết nữa. +_+

-Cô đang làm gì vậy?

-.....

Không có tiếng trả lời, cậu nhòm vào, thấy cô đang cmt cho một bức ảnh.

Cậu nghiêm nghị nói:

-Đông Thy!!

-.....

-Nhã Tử Đông Thy!!

-Gi?

-Tôi có chuyện nghiêm túc muốn bàn với cô!

Cô không quay người lại mà lười biếng nói:

-Có gì nói mau đi!

Cậu giận dữ. Chưa có đứa con gái nào dám “lơ đẹp” cậu như vậy.

Cậu vói tay giật điện thoại của cô.

Cô quay lại:

-Gi hả? Đưa đây!

-Tôi nói xong sẽ đi nên cô chịu khó rời đi một chút cũng k chết đc đâu!- Cậu chán nản nói.

-OK! OK!- Cô gạt đầu rồi nhắm hờ mắt lại – Nói đi!

-Tôi muốn nói với cô rằng là nhiệm vụ tôi thuê cô vốn dĩ không chỉ là làm bạn gái.

Cô đột nhiên ôm ngực hoảng hốt:

-Tôi không bán thân đâu nhé!

Cậu tỉnh rụi:

-Đừng lo! Cô bán tôi cũng không mua.

Cô đỏ bừng mặt:

-Thôi đi! Nói nhanh lên!

Cậu ngả người ra sau, khuôn mặt trầm lại:

-Cô sẽ phải chịu rất nhiều sự đau đớn về tinh thần và thể chất, có thể bà ấy sẽ còn lấy tôi ra làm lý do bắt cô chia tay với tôi. Và đương nhiên cô không yêu tôi mà còn ghét tôi thì việc đó chẳng nghĩa lý gì với cô cả.

-Khoan. “Bà ấy” là ai?

-Mẹ tôi!

-Nhưng mẹ anh thì làm sao?

-Bà ấy muốn bán tôi!

-Bán anh ư? Ha ha! Anh dạo này hài hước quá nhỉ?

-Tóm lại! Cô không cần quan tâm. Chỉ cần đóng tốt vai một người phụ nữ tốt bụng, yêu tôi nhưng kiên cường và ngoan cố. Chỉ cần cô thể hiện thật tốt thì mẹ tôi sẽ chấp nhận cô. Cô có tiền, còn tôi thì có tự do! - Nói xong cậu nói nhỏ như chỉ mình nghe- Mà cái tính ngoan cố thì chẳng phải "đặc trưng" của cô hay sao?!

- Ừhm!

-Nhưng tôi hỏi lại, cô chắc chắn là có thể lay chuyển được mẹ tôi trước khi bị bà ấy hại chết cô chứ?- Cậu hơi cúi người xuống nhìn sàn nhà và hỏi.

- OK! Đừng lo! Tôi đã nhận tiền thì sẽ làm được!- Cô gạt đầu miệng cười tươi.

Cậu lắc đầu:

-Đừng nghĩ mọi việc đơn giản như thế! Chủ nhật tuần này sẽ là ‘lễ ra mắt’ của cô với mẹ tôi.

Cô gật đầu rồi nói:

-Nhưng mà nè! Có một số điều tôi cần nhắc trước: Thứ nhất, tôi không biết khiêu vũ hay cái gì tương tự như thế. Thứ hai: Giới hạn là anh chỉ được nắm tay, ôm và tất nhiên cấm hôn hay làm những thứ tồi tệ hơn thế!

Cậu nhếch môi:

-Cái đó thì chưa thể chắc chắn! Tùy trường hợp thôi. Nhưng tôi sẽ cố gắng hạn chế. Tôi đi trước. Mai, Jenifer sẽ đem cho cô một bộ quần áo để dự party hôm đó.

Cô chưa kịp tiêu hoá lời cậu thì cậu đã bước ra khỏi phòng và chỉ còn nghe tiếng bước chân.

Cô nhặt cái Iphone trên giường lên và tiếp tục chơi.

.....

Cậu đi thật nhanh với vẻ mặt lãnh đạm.

“Prince, tao không thể để mày sa vào vũng lầy ấy đc nữa. Dù biết em gái mày sẽ gặp nguy hiểm tao vẫn lôi nó vào vì mày. Mày phải dứt bỏ cái thứ chết tiệt ấy ra khỏi đầu. Mày làm như thế là loạn luân. Tao sẽ không để mày ngu ngốc như thế nữa. Tao sẽ không cho mày tiếp tục YÊU em gái mày. Anh em không thể yêu nhau. Tao sẽ ngăn bi kịch này bằng tất cả khả năng của tao vì mày và vì tình bạn của chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cô bước đến kí túc xá.

Mới hôm qua đc nghỉ để về nhà mà chốc cái đã đến ngày đi học rồi.

“Cạch”

-Triều Mỹ An, cậu có ở đó không?

-Minh ở đây!

Triều Mỹ An mặc bộ quần áo đồng phục cách điệu của trường ôm sát những đường cong trên cơ thể. Trông rất đẹp mắt.

Nhưng có vẻ cô ta vừa trải qua một đêm kinh hoàng.

Đôi mắt hoe đỏ. Sắc mặt xanh xao.

Và trong cái nhìn dành cho Mun có cái gì đó giống như đau đớn.

Cô hỏi về quan tâm

-Có chuyện gì à?

-Không.

Cô hơi kinh ngạc vì Triều Mỹ An chưa bao giờ trả lời cô cụt lùn như vậy.

Nhận thấy thái độ hơi quá đáng của mình, cô ta nhẹ nhàng bảo:

-Đồng Thy, cậu thay quần áo đi. Minh đợi.

-Ừh!

Cô mặc bộ quần áo đồng phục vào thật nhanh rồi chạy ra:

-Đi nào!

Bước ra đến cửa thì cô nhìn thấy Jenifer.

Cô cúi người chào với vẻ hơi nản:

Jenifer nói:

-Chắc cô nghe cậu chủ nói rồi ạ!

-Để đằng kia đi!

-Vâng.

.....

-Bà ấy là ai vậy?

-Một nhà thiết kế ấy mà. – Cô nói rồi lấy tay nghịch một cái bút.

-Nhà thiết kế nào vậy?

-Sao cậu quan tâm nhiều thế?

-Vì... mình thích ngành thiết kế mà....

-À... Jenifer.

-Thật là Jenifer ư??? - Triều Mỹ An có vẻ rất vui và ngưỡng mộ cô khi hỏi câu đó.

-Ừ!

-Cậu thật là có phúc!!

-Cái gì?

-Nhà thiết kế đó được đánh giá rất cao. Mẫu thiết kế của bà ấy độc đáo và cực kỳ đẹp. Khi bà ấy dự tiệc mà mặc đồ rách thì cũng thành một đấy!

-À... Vậy hả? – Cô thờ ơ - Nếu cậu thích thì lần nào đó mình nhờ bà ta thiết kế cho cậu một bộ!

-Cảm ơn cậu.

Cô bây giờ mới e dè nhìn sang Mỹ An:

-Lúc tối có chuyện gì đó xảy ra với cậu đúng k?

-Không mà. Mình chỉ hơi mệt.

-Vậy thì được.

.....

Trong lớp học....

Sau cái lần cô làm cả lớp kinh hoàng thì bây giờ cô muốn ngủ cũng được, muốn làm gì k ai quản nữa, có khi còn phải “hỗ trợ” cho cô nữa chứ! Híc Híc!

Mình chứng là hiện tại nè. Cô đang ngủ và cả lớp kể cả cô giáo đang giảng bài cũng phải nhẹ nhàng. Cô giáo thâm hét trong lòng, hỏi sao thế giới bất công. Vạn hồi luân hồi hay sao mà giáo viên đang giảng bài phải giữ im lặng để... hs ngủ???

Cô ngủ chán chê, thấy bà giáo đang e dè nhìn mình thì cười:

-Cô cứ giảng thoải mái đi! Khỏi nhìn em! Hôm nay tâm trạng em tốt. Và lại hình như hôm nay là 20-11. Chúc mừng cô nhé!

Bà giáo ngạc nhiên nhưng rồi bùng bùng lửa giận: “Con nhóc! Mình giảng bài còn phải đợi nó có tâm trạng tốt!”

To be continued....

CHAPTER 15 (last)

Cô cố nhìn bà giáo cho bà được vui, ấy vậy mà bà ta còn không biết điều gì hết, mặt nhăn mày nhí liếc xéo cô.

Được lắm! Được lắm!

Cô đứng dậy vẻ khó chịu.

Bà giáo xẵng giọng:

-Em làm gì thế? Ngồi xuống ngay.

Cô mở to mắt nhìn bà ta:

-Ủa? Sao phải vậy?

Rồi cô đứng dậy đến bên cạnh bà giáo vừa vỗ vai bà vừa nói:

-Dạy tốt nhé!

Nói xong, cô chạy biến đi còn nghe loáng thoáng tiếng thét:

-EM ĐI ĐÂU HẢ?

.....

Cô tìm một gốc cây bàng lớn ở vườn sau của trường và lập tức tựa vào gốc cây để đánh một giấc...

Và như thường lệ, chỉ vài phút ngắn ngủi, cô đã ... khò... khò rồi...

Thế nhưng đời không đẹp như là mơ...

Vừa mới chợp mắt một tí đã có người réo ầm ầm bên tai.

(Anny: Đó là chị ấy nói mới chợp mắt được một tí chứ thực ra “một tí” của chị ấy là một tiếng đấy ạ!)

Cô mơ màng mở mắt:

-Ai vậy?

-Cô trốn học àh?

-Angel?

-Ừh! Cô hình như cũng giống tôi! Ha ha!

Cô nhăn nhó mặt khó coi vô cùng:

-Đây là lần thứ 2 rồi đó! Anh lại làm tôi không đc ngủ.

Angel lấy một ngón tay đẩy nhẹ vào trán cô:

-Ngủ nhiều là mập đấy!

Cô thán nhiên:

-Hơ hơ... mập được đã hay!

Angel lắc đầu rồi dựa vào gốc bàng, khẽ nhìn lên trời:

-Cô chắc không bao giờ cảm thấy buồn đâu nhỉ?

-Buồn làm gì cho mệt? Xì! Đi đi! Tôi muốn ngủ! Làm nhảm như gà ăn đạm vậy!

Angel thoáng thấy mình thật già dặn so với cô.

-Cô thích Lucifer à?

-.....

-Đồng Thy, cô thích hần à?

-Không! Tôi mà thích hần thì trời sập lâu rồi!- Cô chối ngay không mảy may suy nghĩ.

-Thật sao? Vậy sao hần cứ ra lệnh cho cô thế?

-Chúng tôi ký hợp đồng. Lucifer thuê tôi và tôi làm việc cho anh ta.

Angel cười bí hiểm: “Ra là vậy! Mày rẻ mặt quá đấy. Đến cả việc này mà cũng phải dùng tiền! Tao sẽ cho mày thấy! Mày đã mất hết tất cả rồi! “

Angel cầm tay cô, ánh mắt chân thành:

-Tôi cảm thấy khó chịu lắm khi cô cứ đi với hần!

Cô tròn mắt:

-Tại sao?

-Tại vì... tại vì... Tôi thích cô.

Cô không biểu cảm chút gì mà nói:

-Thì sao chứ? Thôi đi! Anh thích tôi thì mặc anh! Tình cảm không phải là tiền! Tình cảm không quy đổi đc ra tiền!- Cô phát tay về \$\$\$.

Angel hết sức ngạc nhiên.

Tương Lucifer tài giỏi hoá ra là vì cô nhóc ngốc này thích tiền!!!!!!

-Vậy tôi cho cô tiền nhé?

“Chát”

Hơ hơ! Angel cả đời thông minh nhưng vì một phút ngu ngốc mà lãnh trọn cú tát không-thể-mạnh-hơn của cô- cao thủ “võ lâm”.

Lòng tự trọng của cô tỉnh ra tiền nhưng cô vốn dị ứng với câu này vì hồi nhỏ, cô vẫn thấy ngta nói với ba cô câu ấy một cách khinh bỉ.

Cô đứng dậy còn tự lẩm bẩm:

-Mất cả giấc ngủ! Đúng là điên thật!

Anh chỉ còn biết lắc đầu cười trong lòng.

.....

Khi cô về thì thấy Triều Mỹ An đang mỉm cười, nụ cười dịu dàng và hp’....

Cô lò dò đi tới, khuôn mặt có vẻ định trêu chọc, nhòm vào cái laptop của cô nàng:

-Này,... này.... Không phải là cậu có món ăn mới àh??? ***

-Cái gì?- Triều Mỹ An vội vàng gấp laptop lại, mặt cười...

-Á... cậu không định cho tớ àh? Đồi xừ gì kỳ quá!

Triều Mỹ An thầm cảm ơn sự ngây thơ, khờ khạo của cô. Mỹ An vừa cất laptop vừa nói:

-Chúng ta đến canteen ăn đi. Cũng đến giờ ăn trưa rồi mà!

Cô nhảy lên vui sướng:

-OK!

.....

Cô lên lời vào đám người đang như ma đói trước mặt một cách điệu nghệ nhưng k may, đến phút cuối, lúc mấy món ăn thom phức đang bay lên mũi cô, thì...

“RẦM”

Cái quái gì thế này??

Thức ăn đổ hết ra sàn.

Cô ngồi sụp xuống ngâm ngùi rồi đứng lên mắng vào mặt tên vô lại và xấu số nào đó:

-Chết đi! Không biết là thức ăn là tiền của hả??? Sao... đi đứng k nhìn gì hết?? Mất đề làm cảnh àh??

Anh chàng đó cũng có vẻ tức giận:

-Cô nhìn xem!!! Thức ăn của cô là cái thá gì?? Bộ quần áo của tôi bị cô làm cho không ra gì nữa rồi đấy!!!

Cùng lúc đó hai người ngẩng mặt lên trừng nhau thì hai người cùng thốt lên:

-A..!!

-Cô là.../ Anh là...

- Nữ sếp.../ Tên khốn kiếp!!

Cô dúi cái khay thức ăn vào tay Lôi Chiến Huy:

-Đi lấy thức ăn về đây!!

-Nhưng tôi....

-Này này là nam nhi thì làm phải biết chịu nghe chưa??

-Tôi...==

.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Sau khi chén no chén nê, Đông Thy mới quay sang “hỏi han” Chiến Huy:

-Này! Anh ở trường Asmi mà? Sao đến đây vậy!

-Như cô.

-Cái gì mà như cô?

-Tôi bị ép!

Cô lập tức cười tươi rói, đưa tay ra bắt tay liên tục:

-Tur tưởng lớn gặp nhau!!! Anh cũng bị ép đến cái trường này àh???

Chiến Huy gạt mạnh tay ra khỏi tay cô dù vẫn có chút luyến tiếc bàn tay mềm mại ấy:

-Thôi đi! Tôi đang tức chết vì cô đây!!!

-Tức gì??

-Tôi phải đến gặp hiệu trưởng hỏi lớp thi cô lại bắt tôi mua thức ăn cho cô. Báo hại ...! Giờ thì còn ai cho tôi gặp? Mệt thật với cô!!

Cô bấu môi:

-Cùng lắm thì tôi phá cửa phòng ông già ấy cho anh là được chứ gì??

-Cô dám...?- Lôi Chiến Huy có phần ngạc nhiên và thích thú hỏi cô.

-Đương nhiên, có gì mà tôi không dám?

Triều Mỹ An khều tay cô:

-Đừng làm vậy!

-Khỏi lo đi!- Cô phẩy tay ve bất cần.

Đột nhiên Triều Mỹ An đứng bật dậy

Prince và Lucifer bước tới...

-Em gái, đây là ai vậy? – Prince ngồi xuống cạnh cô và hỏi.

-Đây ư? Không rõ nữa. – Cô trả lời rồi lại ăn.

Lucifer ra vẻ am hiểu:

-Mày nghĩ sao? Tao nghĩ đây hẳn lại là một “hợp đồng” mới của em gái mày đấy!

Prince thờ dãi quay sang Triều Mỹ An:

-Đúng là “tiền là tiên là phật....”

-Là sức bật của lò xo nữa chứ? Anh toàn đọc thiếu hoài àh! – Cô bổ sung.

Lucifer lạnh lùng nói:

-Hợp đồng nào là việc của cô. Nhưng trong lúc....

Cô ra hiệu:

-OK... OK! Khỏi nói nhiều! Tôi biết! Đây không phải là một hợp đồng!

-Thật àh? - Cậu mĩa mai nói.

-Ừh. - Trả lời xong cô kể chuyện của cô và Lôi Chiến Huy với mọi người.

-À... À... - Prince nói rồi hỏi tương – Có phải cái vụ em bị thương tích mà vẫn ăn kem đó k?

-Chính xác.- Cô gật đầu.

Mọi người sau khi nghe xong chuyện thì thức ăn đồ uống trên bàn không cánh mà bay...

Chiến Huy cũng phải lè lưỡi thán phục:

-Ăn như rồng cuốn ấy nhĩ?

-Hời! No quá!

Triều Mỹ An nói:

-Cậu không no mới là chuyện lạ chứ no là chuyện bình thường đó!

Cô khoát tay về khúm núm:

-Đa tạ, quá khen, quá khen!

Lucifer ngán ngẩm lắc đầu:

-Thôi, tôi phải đi trước đây! Nhớ party tối nay. Muộn 1’ trừ 500K.

-OK!- Cô gạt đầu rồi cùng Triều Mỹ An lên phòng.

.....

Ký túc xá nữ phòng số 5...

Cô lôi từ trong chiếc túi mà hồi sáng bà già làm nghề thiết kế (là Jenifer đó) đem đến.

Cái gì thế này?

Một bộ váy ngắn màu trắng đai xanh nhạt .Dây rua lằng nhằng...

Một đôi giày cũng màu trắng cao gần 10 phân

Cô vút đai xuống giường và tưởng tượng cảnh mình mặc bộ váy ấy với đôi giày cao gót...

Không gãy chân thì cũng gãy cổ.....

To be continued....

----END chapter 16/1----

CHAPTER 16/2

.Một bộ váy ngắn màu trắng đai xanh nhạt .Dây rua lằng nhằng...

Một đôi giày cũng màu trắng cao gần 10 phân

Cô vút đai xuống giường và tưởng tượng cảnh mình mặc bộ váy ấy với đôi giày cao gót...

Không gãy chân thì cũng gãy cổ..... (Chapter 16/1)

.....

Cô chán nản để mặc bộ quần áo hoa mỹ ở đó, rồi thông thả mặc chiếc áo somi màu trắng với quần bò vào...

Tiện thể vớ thêm đôi giày thể thao.....

Mớ tóc xoắn nhẹ tự nhiên rất đẹp được cô cặp chéo.....

Trông cô rất đẹp nhưng hình như không được hợp với một party lắm...

(>_ Trước khi đi, cô viết lại một mẫu giấy cho Triều Mỹ An...

.....

Tại party lộng lẫy bóng bẩy ?!

Cậu đi đi lại lại trước cửa biệt thự...

Thật tức chết! Bảo đem xe đến đón thì cứng đầu không chịu, lại còn đến muộn!!!! Trừ hết tiền luôn cho biết!

Bỗng một chiếc taxi dừng lại trước mặt cậu...

Cô bước xuống... Vẫy vẫy tay.

Nhìn thấy cái bộ dạng không thể “thâm thương” và ngốc nghếch hơn của cô, cậu lạnh như băng mà cũng phải bực mình.

Thấy cậu tiến lại với khuôn mặt đen kịt giận dữ, cô tự nghĩ: “Ủa? Mình làm gì sai à? Không phải mình muộn giờ nên hấn định trừ tiền của mình đấy chứ?? >” -Chuyện gì vậy?

Cậu cười khẩy rồi quay mặt đi chỗ khác gần giọng:

-Bộ quần áo Jenifer đưa cho cô đâu?

-Àh.. Ừhm..... Bộ đó rườm rà quá tôi không mặc nổi..... Àh... ừhm nên.....- Cô lúng búng.

Cậu kéo cô ra xa cổng biệt thự rồi gầm lên:

-Hay đấy! Cô không mặc được nên cô "chơi" bộ quần áo này hả????

-Ồ... thì.....

-Thì cái gì?

-Ồ..... Thì đằng nào tôi cũng đã mặc rồi.....

Cậu nhăn nhó rút điện thoại:

-Alo, Jen đấy hả? Bà đem đến cho tôi một bộ váy dạ tiệc đi! Gấp!

.....

Cô nín thở theo dõi cái khuôn mặt biến đổi như tác kè hoa của cậu rồi hỏi:

-Còn tiền?

-Cô còn dám hỏi ư?????

-Không hỏi thì thôi! – Cô bĩu môi.

.....

Lát sau, khi Jenifer đem bộ váy khác đến mới thấy khuôn mặt cậu giãn ra chút xíu.

Cậu ra lệnh:

-Vào xe và thay đi! - Rồi cậu quay sang Jen- Giúp cô ấy!

....

Thay bộ váy này thật không dễ dàng...

Jenifer nhìn cô và nói:

-Làn da cô rất hợp với màu trắng này.....

Cô cười cười như mếu:

-Vâng! Cảm ơn!

.....

Cô bước ra khỏi xe và vẫy tay chào Jenifer.

Cậu nản toàn tập:

-Quay lại đây xem nào!

Cô bực bội quay mạnh người.....

Cậu sững lại.....

Đôi mắt tím phẫn nộ lại rất có sức hút....

Bộ váy màu trắng đại nâu phải nói đã tạo ra một kỳ tích khi biến cô từ một "lưu manh" sang một tiểu thư xinh xắn..... Bộ váy đã giúp cô xoá đi cái vẻ bất cần đời trên khuôn mặt.....

Cô gọi giật cậu về khó chịu:

-Đôi giày này... cao quá.....

Cậu liếc nhìn và ước lượng:

-Tầm 6-7 phân, bình thường mà! Cô không đi giày thì với chiều cao của cô.....- Cậu cố ý dừng lại nhìn cô.

Cô tức giận:

-Anh không cần vào nữa à?

-Vào!

Cậu dặn dò:

-Tạo nữa, khi gặp mọi người thì đừng có phô ra cái mặt ngốc ấy! Phải tỏ ra nho nhã, hiểu chưa?

-Xì! Dễ thường, tôi không nho nhã à?

-..... Khụ khụ.- Cậu ho nhẹ rồi nói- Làm cho tốt vào đây!

.....

Vừa bước vào biệt thự, cô đã nhìn thấy một quý bà rất xinh đẹp đứng đón đầu.

Toàn thân bà ta toát ra vẻ quý phái.

Đôi mắt sắc bén của bà nhìn chăm chăm vào cô...

Cậu lạnh lùng nói:

-Chào mẹ!

Kiểu nói này còn lạnh lùng hơn cả với cô.....

Cô nhún mày tỏ vẻ hơi thất lễ . Vì mãi nghĩ và “đọc mắt” với “mẹ chồng” nên cô quên bồng chào dù cậu đang cố gắng kéo cô về thực tại

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

..... Cho đến khi, cậu siết mạnh tay cô, cô mới như tỉnh dậy, vội vàng cúi gập người xuống chào....

Cậu vòng tay ôm eo cô một cách tự nhiên:

-Đây là bạn gái tôi.

Cô hơi ngạc nhiên vì cử chỉ thân mật quá đáng của cậu, và lại, tại sao cậu ta lại nói “tôi” với chính mẹ mình....

Cậu thì thấy cô hơi gầy gù, mặt lập tức tối sầm lại, nghĩ bụng: “ Trời ơi! Cô ta nghĩ mình là ai chứ? Vòng eo chắc chẳng đạt chuẩn, nhỏ thó như trẻ con còn thích làm bộ!”

Cô cười tươi với mẹ cậu khi nhận đc câu hỏi về tuổi:

-Cháu àh? Cháu... bằng tuổi anh ấy đó!

Diệp Tấn Du mời cô vào bữa tiệc....

Không khí bữa tiệc quả thật nhộn nhịp, hơn nữa, ai ai cũng mang khuôn mặt lạnh tanh với điệu cười giả tạo. Trang phục của họ rất cầu kỳ và lộng lẫy.

Giây phút này tự dưng cô cảm thấy may mà có cậu bảo cô chứ không với bộ quần áo ấy chắc hẳn cô sẽ lạc lõng lắm đây.

Như đã nói trước, cô là một kẻ không giỏi kiềm chế bản thân trước “cám dỗ”....

Vừa nhìn thấy thức ăn, mắt cô đã hiện ra hình trái tim to đùng....

Cậu lắc đầu, vẻ lạnh lùng cố hữu, cậu nắm chặt tay cô thì thầm, lựa trong lúc Diệp Tấn Du bận tiếp khách:

-Cô thôi ngay cái khuôn mặt ngơ ngạc ấy không hả? Tôi nói với cô rồi đó. Chỉ được ăn khi nào tôi cho phép!

-Nhưng mà.....!!! Tôi.....

Cô đưa khuôn mặt cún con, đôi mắt long lanh khẩn cầu nhìn cậu.

Cậu lúng búng:

-Cô.... Cô nhìn tôi làm gì??

-Cho tôi ăn đi!

-Thôi được rồi! Sau khi xong tiệc, tôi sẽ đem cô đi ăn. Nhưng... ở đây thì không đc. Hiểu k?

-Nhớ đấy nhé! Tôi..... Anh mà lừa tôi thì coi chừng đấy nhé!

Cậu gật đầu.

Lát sau, Diệp Tấn Du ra tiếp chuyện và mới cô vào phòng riêng với vẻ vừa ranh mãnh vừa khinh thường ẩn hiện trong khí chất thanh cao của bà ta khá rõ, tiếc rằng bà ta làm những điều này cũng chẳng ích gì, cô vốn là người không hiểu ý người khác.....

Diệp Tấn Du hỏi:

-Chớ sao cháu không ngồi đây?

Cô suy nghĩ một chút rồi kéo ghế ngồi cạnh bà trong căn phòng kín.

-Đông Thy, vậy cháu quen với con trai ta được bao nhiêu thời gian rồi?

-Gần 1 tháng. – Cô thành thực trả lời.

Diệp Tấn Du cười mỉm giả tạo một cách thuần thực khiến cô nhanh chóng rơi vào bẫy cái “phịch”. >”<

Diệp Tấn Du quả không hổ danh là Đệ nhất phu nhân của Từ gia.

Bà nhìn cô rồi hỏi với vẻ ân cần:

-Tiểu Duy có xử tốt với cháu không?

-Có. – Cô cụt lùn trả lời.

Diệp Tấn Du lắc đầu.

Nhan sắc tàn thương...

Gia cảnh chẳng ra sao.....

Xử sự không có lấy 1% lễ phép, mẫu mực.....

Tóm lại, bà nhất quyết phản đối.

Thấy bà không hỏi gì thêm, Cô thần nhiên cầm cái đùi gà trơ mắt lên gặm...>” Mất điểm tiếp theo!!

Cô vừa gặm đc một miếng thì nhớ ra lời cậu: “Cô không được ăn...”

Híc! Thức ăn ngon thế này cơ mà!!

Cô len lén bỏ cái đùi gà xuống đĩa, rồi vơ tạm chiếc khăn giấy để lau đôi tay dính mỡ.

Xong xuôi mới nói:

-Xin lỗi, Từ phu nhân. Cháu thất lễ quá!

Diệp Tấn Du cười nhẹ nhàng nói:

-Đông Thy à, nói thực với cháu.....

.....

.....

Lát sau, cô bước ra từ trong phòng Từ phu nhân, khuôn mặt rom róm nc....

Cậu chạy lại:

-Bà ta đánh cô à?

-Không

-Bà ta chơi xấu cô à?

-Không

-Vậy thì bà ta làm gì cô mà cô khóc hả?

-Không

-Nói đi! Tôi sẽ trả cho cô..... 500K.

Đông Thy ngược mắt lên:

-Thật hả?

-Ừh. - >” -Bà Từ thật là một bà mẹ vĩ đại. Bà ấy thật đáng ngưỡng mộ.....

<<<<< Bà Từ chấm nước mắt:

-Đông Thy à, nói thực với cháu... Ta đã nuôi nấng Hoàng Duy bao nhiêu năm nhưng nó luôn luôn lạnh nhạt với ta vô cớ. Ta đã hy sinh vì nó, ta đã yêu nó hơn cả bản thân mình...

-.....

-Vậy mà..... Vậy mà khi ta chỉ vì có ý tốt muốn tìm cho nó người vợ..... thì nó lại thế này đây! Ta tìm cho nó thiên kim tiểu thư xinh đẹp môn đăng hộ đối thì nó chẳng chịu cho.....

-.....

-Ta muốn nói rằng nếu cháu với nó tình cảm chưa sâu đậm thì hãy buông..... à không hãy chia tay ư không?

Từ phu nhân vừa hoàn thành vai diễn một cách xuất sắc, khi quay lại thấy cô đã nhìn bà với ánh mắt triu mến, miệng nói:

-Cái tên ấy thật vô lại mới làm sao! Được rồi! Tất cả tương lai của anh ta, bác cứ tùy ý quyết định đi ăh!

Cái này là..... HỒ rồi! Cô quên mất tiêu chính mình đang là “bạn gái” cậu.

Nhìn cái khuôn mặt lạnh tanh kỳ cục hết như đang nói chuyện về người dung của cô, Diệp Tấn Du hơi ngạc nhiên nhưng rồi lấy khăn tay vờ chấm những giọt nước mắt vô hình, và chỉ hữu hình trong tưởng tượng. Bà nói:

-Cảm ơn cháu!

----->>>>>>>>>>

-Tất cả sự việc là vậy đó à!

Cô “hồn nhiên” kể lại, không để ý khuôn mặt cậu đã tối sầm một cách khó coi.

Cậu gằn giọng nói:

-Tôi đã bảo cô rồi mà! Tôi đã nói với cô là cô phải diễn tốt vai bạn gái của tôi, chứ không phải là khán giả trước màn kịch bà ta bày ra!

-Sao anh nói vậy? Bà ấy..... – Cô đang định thuyết ngôn thì cậu chặn ngang.

- Bà ta là mẹ tôi. Cô nghĩ rằng cô có thể hiểu một người chỉ trong 1h đồng hồ quen biết?

-.....

-Nghe đây! Tất cả chỉ là nguy hiểm! Bà ta là con rắn độc ghê tởm nhất trên đời! - Cậu cay đắng nói.

-Thôi được rồi! Đừng có hét với tôi! Nghe gì bi thương quá! – Cô thần nhiên nói.

Cậu lắc đầu:

-Tóm lại, không có gì là không có nguyên do của nó cả! Cô nghĩ bà ta là người tốt là một sai lầm. Cô sẽ tự nhìn thấy bản chất của bà ta thôi!

-.....

-Cô đã hết giá trị lợi dụng với bà ta. Cô xem đi. - Cậu khẽ nói khi nhìn thấy Diệp Tấn Du bước đến.

Bà ta vẫn vậy với vẻ hoa mỹ mê người. Nhưng sau khi nghe lời cậu nói, cô đột nhiên cảm thấy rung rợn trước vẻ đẹp của bà ta.

Diệp Tấn Du mỉm cười với cậu:

-Con trai, người con gái của con gần đến rồi đó!

Cậu cười lạnh:

-Người con gái của tôi đang ở đây cơ mà!

-Sao? Rõ ràng là cô ta đã xin mẹ cho phép kết thúc vs con mà? - Diệp Tấn Du đưa đôi mắt sang nhìn cô. Đôi mắt sắc và lạnh lùng nhưng bây giờ lại khiến cô cảm thấy ghê tởm.

Cô nuốt nước bọt rồi ưỡn thẳng người nói to:

-Cháu chưa bao giờ nói vậy đâu nhé! Và cháu cũng nhắc luôn cho bác nhớ, cháu sẽ không bao giờ kết thúc với anh ấy!

Những người toàn bữa tiệc đều quay lại nhìn họ, phần lớn là ủng hộ cho cô gái “dũng cảm” kia.

Cậu chợt cảm thấy một cái gì đó len lỏi trong thần trí, hình như là ảm áp..... “Hax! Mình cảm thấy ảm cái gì? Thời tiết đang nóng chết đc đây!!”

Cô nhìn phản ứng sững sờ của Diệp Tấn Du một cách đắc thắng. Cô ghét nhất là kẻ lừa dối mình một cách trắng trợn.

Cô quay người đi, cầm lấy bàn tay cậu, lúi xềnh xệch ra khỏi biệt thự.

ẶC! Có lẽ hình ảnh này sẽ đi vào... tâm hồn mỗi người trong bữa tiệc và không biết chừng còn ám ảnh đời sau của họ vì..... mức độ kinh hoàng và vũ thê chết người của hình ảnh sắc nét của khung cảnh hôm nay. >”< !

Trong khi ấy một chiếc ô tô màu đen cũng bắt đầu đến cổng biệt thự.....

Người ngồi trên xe khẽ hờ hững nhìn biệt thự lớn trước mặt....

Ai vậy nhĩ???

____END Chapter 17____

Chapter này dài lắm đấy nhé!

Cậu sững sờ một lúc lâu, đến khi ý thức quay về thì đã bị cô kéo ra đến cổng biệt thự.

Cô không để ý này giờ đang nắm tay cậu miệng luyên thuyên:

- Hừ ! Bà ta nghĩ mình là ai ? Chơi bài lừa đảo đã đành còn bày đặt bài ngựa ?!!!!

Cậu giật mạnh tay ra khỏi tay cô, mặt cậu hơi biến sắc

Cô quay lại:

- Tôi lần gì không tốt à !

Cậu lắc đầu :

- Không

- Vậy sao nhìn anh lạ vậy ?

- Không có gì . Lần sau cô đừng tỏ vẻ lơ đãng vậy , bà ta sẽ dễ nhận ra đấy , với lại như vậy cũng sẽ mất mặt lắm.- Cậu lạnh lùng nói

Khuôn mặt tối sầm lại :

- Nghe đây ! Tôi có phải là nô lệ của anh đâu mà anh chỉ bảo này nọ ?

- Sao ? Chứ không phải cô tạm thời đang bị ràng buộc bởi hợp đồng à ?- Cậu khẽ điềm đạm nói :

- Xin lỗi anh - Đôi mắt cô cứng lại

- Không có gì . Biết vậy thì lần sau đừng có

Cô cắt ngang :

- Xin lỗi ! Hình như anh không hiểu ý tôi , hãy để tôi nói hết !

- ...

- Theo tôi biết , chúng ta chưa . . . Ký hợp đồng nào cả !

Nhìn khuôn mặt cứng chặc đến là lạ của cô , cậu xuống nước nói :

- Thôi được ! Coi như là tôi có lỗi !

Cô mỉm cười trở về cái vẻ nhí nhố , ngộ ngộ thường ngày của mình :

- Xe anh đâu ?" Tui " thấy bộ đồ này nhé ?

- Làm gì ?- Cậu hơi ngờ ngợ rồi đấy

- Thì đi ăn ! A nh hứa với tôi vậy mà ! Tôi chẳng được ăn gì trong bữa tiệc ! Đói meo !

Cậu chỉ một cái xe ô tô đen:

-Xe đó!

Lát sau, cô bước ra với chiếc áo somi màu trắng và quần bò, đôi giày thể thao cách điệu màu đen. . . . Mai tóc xoắn tự nhiên trở về nguyên mẫu cặp chéo. . . .

Cậu nói về hào hứng nhìn chiếc xe máy đua rất đẹp (loại mới nha):

-Đi mô-tô đi?

-OK! Không vấn đề! – Cô trả lời.

Đương nhiên là không vấn đề rồi, được đi ăn mà lì!

.....

-Cô muốn ăn ở chỗ nào?

-Ê... Ê... cái quán lẻ đường đó.

- Cái gì?

-Cái gì nữa? – Cô hét trả.

Hai người cố hét thật to để nói chuyện, gió cứ đập mạnh vào tai họ khiến họ khó khăn lắm mới nói được từng chữ, nhưng thật ngạc nhiên là họ lại cãi nhau đc. >” Cô nói:

-Tôi thích ăn ở đây!

Cậu cười nửa miệng mỉa mai, không nhìn cũng biết cô đang biểu lộ thế nào rồi:

-Vậy à? Vậy tôi sẽ chỉ cho cô một cách.....

-Cách ư? – Cô ngô nghê hỏi lại.

Cậu gật đầu và nói:

-Ừ!

-.....

-Bây giờ cô hãy nhảy xuống khỏi cái xe này và..... Rút ví ra..... tự trả tiền cho món ăn của mình nhé! Ha ha

Cô tức đến suýt ói ra máu luôn nhưng mà cô việc gì phải lao tâm vì tên vô lại này chứ???

Cô liền đưa tay ra phía trước, néo mạnh vào người cậu.

(Cái này là cô bé tội nghiệp quên lần trước vì cái gì mà ngã xe rồi! ^_^)

Cậu chệch tay lái nhưng rồi vội vàng chỉnh lại, cậu phanh gấp cái xe....

“Két.....két.....”

Cậu quay lại nhìn cô, ánh mắt thanh thanh lạnh lạnh, khiến cô cảm giác sợ hãi đâm ra lấp bấp:

-Sao.... Sao..... anh nhìn tôi... Gh.ê thế?

-Cô thật phiền phức!

-.....

-Lần đầu chưa phải là một bài học à?

Cô cúi đầu, nghe cái thứ âm thanh như si và bên tai, cô đột nhiên cảm thấy khó chịu và dường như trong một khoảnh khắc, lòng tự trọng của cô đã trở về.....

Cô khẽ bước xuống xe, nở nụ cười- một nụ cười méo mó khó coi:

-Tôi hiểu rồi. Thôi, tôi đi về trước đây!

Cậu kinh ngạc nhìn cô, gọi giật:

-Cô không đi ăn nữa à? Vội lại, cô làm sao về nhà?

-Tôi không đói. Và tôi cũng có thể bắt taxi về nhà mà.

Nhìn dáng cô đi từ đằng sau, cậu không nói gì mà rồ ga phóng đi mất.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Cô nghe thấy tiếng xe đã đi xa, mới vò đầu tự trách mình:

-Ôi, thôi rồi! Vì cái tự trọng không mài ra tiền ấy mà mình thảm rồi! Nãy nói cứng chứ mình có đem đồng nào đi đâu? Ông trời ơi, sao người bất công vậy? Đây là đâu? Cái tên Lucifer ấy thật chết tiệt! Nói vậy mà cũng đi được sao??? Hắn đúng là một tên vô lại! Ta nguyên cho hắn..... không tìm được vợ!!! HỦ!

Sau một hồi c.h.ử.i rũa, cô quyết định đứng dậy và tìm đường về, nhưng khôn nổi, ở đây là góc nào cô cũng không biết nữa. Híc!

Cô đi đi một thôi một hồi cuối cùng thì..... Lại chả đi đến đâu cả!

Cô ngồi phịch xuống bên đường mà không để ý rằng con đường này rất vắng....

-Cô em! Làm gì ở đây thế này?

Cô ngẩng mặt lên. Cái khuôn mặt khả ố đáng sợ của thằng lưu manh đứng trước mặt cô không hề làm cô nao núng.

Cô chỉ thờ dài:

-Lại lũ chó hoang!

-Cái gì?

Hắn ta nói rồi ngoắc tay gọi những tên khác từbờ bụi nào đó đến.

Cô thần nhiên hỏi:

-Thế tụi mày muốn gì?

-Muốn cô em

-Ha ha- Cô bật cười to, đôi mắt long lanh trong sáng- Tôi không hiểu và Có lẽ... cũng không cần hiểu.

Thằng lưu manh chết tiệt nào đó hình như đã bị cô “quyến rũ” và đồng thời cũng bị cô chọc tức....

Hắn tiến đến gần cô.....

Cô không lùi lại mà giang tay lên, nhanh như cắt.....

“Bốp”

Âm thanh lãnh khốc ấy vang lên trên con đường tưởng tĩnh mịch...

-Anh Long, anh có sao không?

Bọn chúng bu lại một cụm cứ như là lũ sâu ấy, chúng hỏi han thằng lưu manh ấy.

Hắn đẩy tất cả ra hùng hổ xông vào cô.....

.....

Lát sau, trên đoạn đường vắng ấy, đã xảy ra một vụ ẩu đả, 1 nữ- 10 nam...

.....

Cậu cảm thấy hơi áy náy rồi đó.....

Dẫu sao, cô cũng là em gái Prince, bỏ mặc như thế.....

.....

Cô đã hơi kiệt sức....

Đột nhiên thấy một bóng người đi xe máy tiến lại gần cô và ra hiệu:

-Lên đi!

Sau khi lên xe, cô mới nhận thấy rằng mình đã lên xe của cậu....

Cô quay lại và lè lưỡi trêu bọn..... chân đất đuổi theo mô-tô...(?!)

.....

“Ít ra anh ta cũng là một người không đến nỗi xấu xa! Mình đã cầu mong một người đến giúp mình và không ngờ ngớ ngẩn đó là anh ta.....”

Hơ hơ.... Trong tâm khảm cô đã tưởng là vậy nhưng sự thực thì thế nào??

____END Chapter 18/1____

Chapter 18/2

- Cảm ơn anh!- Cô lí nhí nói.

Cậu lạnh lùng dừng xe.

Cô chột dạ: “Ế! Không phải hẳn định ném mình xuống xe lần nữa đấy chứ? Không đc! Phải làm gì đây?..... Đứng rồi! Phải ôm thật chặt!”

Nghĩ là làm. Cô liền quàng tay ôm chặt lấy cậu, miệng lẩm bẩm như cầu kinh:

-Lucifer, anh đẹp trai, anh tốt bụng, anh ga-lăng, anh giàu có, anh cao ráo.....bla bla... Nên xin anh đừng đẩy tôi xuống xe... Đây đất khách quê người... Tôi lại không có một xu trong người nên xin...

-STOP! – Cậu găm lên và tựa hồ, khuôn mặt hơi ửng đỏ.

-Ồ...- Cô càng bám chắc y như cậu là khúc gỗ cuối cùng trên con lữ.

Cậu gằn giọng:

-Có bỏ ra không?

-Không!- Lần đầu tiên cô dám cãi lại cậu một cách thẳng thừng như thế.

Cậu thờ dãi rồi nói:

-Cô bỏ ra. Và tôi sẽ không đẩy cô xuống xe đâu.

Cô cẩn thận hỏi lại:

-Thật chứ?

-Tôi lừa cô bao giờ chưa?

-Xì – Cô buông tay khỏi người cậu.

Cậu nói:

-Trả ví của tôi lại đây!

Cô ngạc nhiên:

-Sao anh biết tôi lấy? Mà ví có bao nhiêu tiền đâu mà đòi... Chưa đủ tiền đi taxi.....

- Cô có trả không đây?

-Tưởng anh tốt bụng hóa ra.....- Cô lăm bằm.

-Đưa ra đây.- Cậu vẫn tiếp tục ra lệnh.

Cô khẽ rút trong túi ra một cái ví bằng da màu nâu rất đẹp....

-Trả.

-.....- Cậu giật lấy từ trong tay cô và bỏ vào túi trước- Bây giờ thì xuống xe đi.

-Cái gì?- Cô hét lên.

-Tôi bảo cô xuống.

-Ồ... hơ.... Tôi không thích. Tại sao tôi phải xuống?- Cô ương ngạnh nói.

- Đây là xe của tôi.

Cái vẻ lạnh nhạt, tỏa ra hàn khí của cậu trước đây ít nhiều cũng khiến cô run rẩy, nhưng bây giờ, thì quen rồi nên chả thấy gì, chỉ thấy hơi hơi thôi.^_^

Cô vẫn búống bình:

-Chờ tôi về nhà đi.

-Tại sao? – Cậu hơi nhếch môi tạo một đường cong hoàn mỹ.

-Vì... anh là con trai. - Ồ... ờ... Cô không tìm ra lý do gì khác nên nhất thời “ứng khẩu” ra cái lý do “củ chuối” ấy.

Cậu không nói gì, trong đầu thoát tiên nghĩ: “Thôi thì thế! Cô ta là em thẳng bạn thân mình.”

Cậu ném cho cô cái mũ bảo hiểm rồi rô ga đi.

Vừa đi cậu vừa nói:

-Nếu như bà ta tìm đến, cô nhớ phải diễn cho giỏi....

-Ế... Ế... Khoan! Đừng nói là mẹ anh có đến nhà tôi.....

-Điều gì cũng có thể xảy ra!

-Ba tôi sẽ bức lăm đó!- Cô cắn môi.

Cậu cười đều:

-Việc đó là việc của cô. Àh, GF, cô rất nên đi làm quảng cáo.

-Quảng cáo? – Cô ngây ngô hỏi lại.

-Quảng cáo giày thể thao đánh 1 chết 10.

-Anh.....!!! – Cô kêu lên đầy phẫn nộ.

-Tôi làm sao?

Cô dịu giọng nói:

-Anh dạo này nói nhiều ghê nha? Như đàn bà ấy. Tôi nghĩ anh không phải hot boy mà là hot girl đó!

Cậu nhếch môi:

-Vậy hả? Thế cô là gì? Hot dog àh?

-Cái gì cơ? – Cô uất nghẹn họng. Cái tên này thật giỏi đi chọc tức người khác à nha. > -.....

Đến trước cổng nhà cô.....

-Xuống! – Cậu khẽ cười giễu cợt nhìn cô như ý muốn hỏi: "Hài lòng chưa?"

Cô thấy mặt mình chợt nóng lên.

“Eo ơi!

Chắc hẳn dạo này ghê nên mình tức quá nóng cả người ấy mà!! Ồ Chắc thế rồi! “– Cô nghĩ thầm, rồi cười đắc ý vừa sự lý giải (ngớ ngẩn) của mình.

Vào nhà, thấy ba đang chăm chú xem tin thể thao cùng anh trai, cô len lén trèo lên phòng, không màng đến bài vở mà nhảy tót lên giường, đánh một giấc.....

Và nếu như không xảy ra chuyện ấy, có lẽ cô vẫn ngủ.....

.....

-Nhã Tử Phong Nhân, cuối cùng tao cũng có cơ hội cho mày một bài học!

Cô đang ngủ say như chết, nghe tiếng người réo tên ba thì bật dậy.....

Lẽ nào ác mộng của cô đã thành sự thật?

Cô chạy sầm sập xuống cầu thang.

Cuộc chiến có lẽ đã đến hồi ngã ngũ.

Nhưng bàn ghế, đồ dùng nhà cô đều đã bị phá tan tành.

Prince xây xát đủ chỗ.

Trông anh thật thê!thảm!

Cô chạy vội xuống, thấy tên đầu gấu đang cầm đầu ba cô dúi vào tường.

Máu nóng trong cô sôi lên.

Cô đến từ đằng sau, nhanh như một cơn gió, đã vào hạ bộ của tên đầu gấu khiến hắn ngã lăn ra sàn.

Cô đã nhận ra hắn.

Tên chết tiệt đêm nào cũng khiến giấc ngủ của cô. Mất đẹp! >

Sau khi dần cho tụi nó như tử, cô nghe tên đầu đàn đe dọa:

-Mày cứ chờ đấy, Nhã Tử Đông Thy! Mày nghĩ, mày đánh đc “thế giới ngầm” sao?

“Địa đảng Đen” hay còn gọi là “thế giới ngầm” mà hắn vừa nói, chắc hắn là ám chỉ bọn xã hội đen. Bọn xã hội đen này đặc biệt quy về một mối duy nhất- mà cái này vẫn là ẩn số.

.....

White Villa.

Diệp Tấn Du đứng lên nhanh chóng mở cánh cửa.

Nhân vật mà bà chờ đợi đã đến.

-Chào bác Diệp! –Một cô gái rất xinh đẹp mở lời chào.

Diệp Tấn Du cười tươi:

-Chào cháu!

Diệp Tấn Du dẫn cô gái đang bước từng bước uyển chuyển vào nhà và mời cô ta ngồi xuống sofa.

-Minh tiểu thư, cháu sẽ đến đây sống luôn chứ?

-Bác không cần gọi cháu thế đâu ạ! – Cô gái phản giả tạo phần nhu mì nói- Bác gọi cháu là Tây Tây đi ạ!

-Ừh.

Họ hàn huyên hay nói cách khác là trao nhau những lời sáo rỗng để đạt đc mục đích của mình. ...

Minh Tây Tây (17t)

Biệt danh: Annie

Là hotgirl nổi tiếng, sở hữu body đắt giá và nóng bỏng.

Tính cách: mưu mô, II mặt.

Cảm tình với hai hot boy : Lucifer & Angel.

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Cậu ngồi im trong phòng, gác chân lên bàn, miệng cười nụ cười đều đặn, nhưng càng ranh ma khuôn mặt của cậu lại càng đẹp.

Giờ đây, nó đang tạo một sức quyến rũ ghê gớm...

“Cạch”

Cậu chăm chú suy nghĩ gì đó đến nỗi không biết là có người đã vào phòng....

Minh Tây Tây kinh ngạc nhìn người con trai trước mặt.

“Anh ta thật là đẹp! Đẹp như một vampire ranh mãnh.”

Đột nhiên cậu quay lại, nhìn thấy Minh Tây Tây, cậu lạnh lùng:

-Cô muốn gì?

-Chào anh. – Minh Tây Tây kiềm chế tình cảm chế ngự đang “sôi sục” mà cười nhẹ nhàng nói với Lucifer.

Cậu ngạc nhiên, đôi mắt chăm chú quét đi quét lại trên khuôn mặt và nụ cười của Minh Tây Tây.

Nụ cười ấy thật gian dối!

Cậu tựa hẳn ra ghế không thềm nói với cô tiểu thư thêm một câu nào nữa khiến cô ta gần như hụt hẫng đến điên lên.

Annie tự động ngồi xuống cạnh Lucifer:

-Anh đang nghĩ gì vậy??

-.....

-Anh có cần ăn gì không? Tối nay anh đã không ăn gì rồi phải không a???

-.....

-Anh ơi, cái máy này sử dụng chế độ nào mà clip tải về sắc nét nhỉ? – Hot girl Annie vẫn không bỏ cuộc. Tiếp tục kiên trì hỏi.

Cậu quay lại:

-Nhiều chuyện!

-Dạ? A! Cuối cùng anh cũng nói chuyện với em rồi! hihi!- Minh Tây Tây cười tươi sung sướng.

Nhìn điệu bộ ngô nghê của cô ta, cậu chợt nghĩ đến một người....

Hóa ra nãy giờ, cậu đang nghĩ đến.....

Cậu đang chìm đắm trong sự liên tưởng thì Annie kéo tay cậu:

-Anh ơi! Minh ra ăn cơm đi! Em đói ghê!

-Cô ăn một mình đi!

-Nhưng.....

-Ra ngoài. – Cậu trừng mắt, cái trừng mắt này khác hẳn với cái kiêu mà cậu thường dùng với cô.

Annie nũng nịu, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào mắt cậu:

-Anh kìa! Chả nhẽ anh lại đánh con gái?

Cậu lãnh đạm nói:

- Khi cần thì phải làm.

Nhìn cách nói của cậu thì không có vẻ như là đang đùa chút nào hết.

Annie đành cảm túi xách nấn ná một chút rồi bước ra với tâm trạng ảm ức chả hiểu gì.

Một lát sau, Diệp Tấn Du bước vào:

- Hoàng Duy àh, sao con lại làm cho Tây nhi khóc?

- Cô ta khóc thì liên quan gì đến tôi? - Ngừ khí không hề thay đổi.

- Tây nhi là một cô gái tốt, lại môn đăng hộ đối với nhà mình. ...

- Dừng! - Cậu giờ một tay lên- Đủ rồi!

- Tây nhi.

- Tôi bảo bà dừng! Bà không phải ngại biện! Tất cả chỉ là bà muốn bán tôi! - Cậu lạnh lùng ném cho Diệp Tấn Du ánh mắt khinh bỉ.

“Bốp”

Một cái tát in hằn trên mặt cậu.

Cậu không nói gì mà chỉ cười nhạt.

Diệp Tấn Du sững sờ nói:

- Mẹ... mẹ xin lỗi...

Cậu đứng bật dậy và đi xăm xăm ra khỏi nhà.

“Sầm” - Cánh cửa đóng sập một cái rất mạnh khiến Diệp Tấn Du tỉnh ra vội đuổi theo thì đã không thấy bóng cậu.

.....

Sáng ban mai xò thẳng vào mặt, cô mới khẽ ngáp dài bước khỏi giường.

Vừa VSCN xong, xuống cầu thang thì thấy một người với cái bộ dạng lạnh lùng hết biết mà ai cũng biết là ai đó đang đứng dưới nhà cùng anh trai.

Xem bộ dạng cậu học nấu ăn kìa.

Mặt lấm tẩm mồ hôi trông vẻ kinh khiếp con cá đang giãy đành đạch lắm.hihi.

Cô tự nói:

-Ồ! Lucifer... - Cô như tỉnh ra hét lên – Lucifer!!! Sao anh lại ở đây????????????????????

-Tôi ở đây liên quan gì đến cô?- Cậu nói vẻ không-có-gì-là-khó-hiểu-cả.

-Đây là nhà tôi- Cô không giữ nổi bình tĩnh chỉ muốn lao vào đâm cho tên ấy vài cú cho chết đi luôn.

Xem cái bếp nhà cô bị cậu “quậy” kìa!

“Trời ơi! Thảm cảnh của thế giới!

Ai đó bảo tên này dừng lại hoặc đá hấn ra khỏi bếp đi!” – Cô hét rủa trong lòng.

Cậu tiếp tục làm mấy món ăn kỳ dị mà thế giới chưa ai đặt tên khiến người sành-ăn-chứ-không-sành-nấu như cô cũng phải chạy dài. ...

Cô bước lại gần và khó chịu hỏi:

-Sao anh lại ở đây?

-Tôi bị đuổi!- Cậu thản nhiên nói giống như việc bị đuổi khỏi nhà là một vinh quang vậy.

-Sax! Thế mà anh còn nhón nhờ ở đây được à? – Cô lấy tay bốc vội một miếng sa lát của cậu.

- Thế tôi phải làm gì? – Cậu dừng dừng nhìn cô và hỏi lại thì chợt thấy cô mặt tím tái, tay đấm ngực thùm thụp, trông bộ dạng thảm kinh, cậu hỏi – Nghen à? Tôi làm nhiều nên cô khỏi sợ hết. Từ Từ thôi!

Nghe thế, cô lại càng ho dữ dội mặt chuyển qua trắng bệch.

Cậu đâm khó chịu, lông mày cậu hơi nhíu lại:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

- K... hó... uốt... (Khó nuốt). – Cô nói xong chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo đánh thức cả ba cô dậy.

Cậu mặt đen như Bao Công hỏi Prince vừa xuất hiện ở đó:

- Khó nuốt lắm sao?

Prince nói:

- Chưa thử qua.

Nói rồi chạy lại bốc một miếng lớn (Tham ăn! > Chưa đầy vài tích tắc sau cũng theo bước em gái mà vào WC.

Ba cô vừa xuất hiện, cậu đã bước đến:

- Bác nể thử đi!

Nhà Từ Phong Nhân nhìn thấy hai đứa con đáng thương của mình phải chạy vào nhà vệ sinh, lòng đã sớm sợ là người bị “hạ sát” tiếp theo nên nghe thế lập tức chối ngay:

- Bác không... Không ăn sáng.

- Vậy à? - Cậu hơi băn khoăn nói.

Vừa lúc đó, Prince và Mun bước ra, đồng thanh:

- Ba chưa ăn chứ ạ?

-Ừh.

- Ăn vào có ngày bị bệnh tim quá.- Prince nói một câu ý nghĩa.

Vậy là cuối cùng nhờ “phúc” Lucifer mà gđ cô ngày hôm ấy đi ăn tiệm.

Cậu nhất quyết mời họ vào một nhà hàng 5*.

“Ngoàm?... “ Ngoàm?... “Soạt”

Công nhân sức ăn của cô rất đáng nể!!!

Hơ hơ!

Một loáng mà bàn đã đầy Đồ thức ăn....

Cậu đến quầy tính tiền thì cô bán hàng cười cười nhìn cậu:

- Xin lỗi! Thẻ của cậu đã bị khóa!

- Cái gì?

- Xin lỗi, anh không thể trả bằng thẻ.

Cậu vô đầu. Quen rồi có bao giờ cậu dùng tiền mặt đâu.

- Chúng tôi đã dùng hết bao nhiêu?

- Ba triệu ạ.

- Có cách gì khác....?

Cô gái mỉm cười:

-Chúng tôi đang thiếu người rửa bát và phục vụ.

.....

Ồ là la.

Thế là trong một buổi tối “đẹp trời” ấy....

Bốn người họ đã trở thành người làm việc trong nhà hàng hơ hơ....

Cô & cậu chí chóc rửa bát.....

Ba & Prince làm phục vụ.....

Hớ hơ....

Không ai chắc là không có “sự cố” xảy ra với hai người trong phòng rửa bát đâu nhé!

Đón đọc chapter sau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Cậu chuyên tâm rửa bát, mặt lạnh như tiền khiến bản thân thêm quẩn rữ mà chính cậu cũng không để ý.

Mấy bà chị đứng gần đó cứ gọi là được thể ngắm trai đẹp.... Mắt nhìn, tay ngừng-làm.

Cô thì vẫn tóc cao, rồi khó khăn rửa bát, nhìn cậu rửa, cô càng shock.

Có ai rửa như cậu àh?

Những vại cái rồi để lên giá, hình như chẳng quan tâm rằng nó đang rất ... rất bẩn.

Cô lên nhìn khuôn mặt cậu, đường nét hoàn mỹ, đôi mắt lạnh lùng khi chuyên tâm vào cái gì đó lại thu hút người khác một cách kỳ lạ....

Khi cô đang nhất thời bị quẩn rữ thì nghe tiếng cậu nói:

-Đừng nhìn tôi nữa. Khó chịu!

Cô gần như lập tức phản bác:

-Tôi không có nhìn anh. Chỉ là thấy anh rửa bát kỳ cục quá thôi.

-Có gì kỳ cục?- Cậu hỏi máy móc.

-Bát đĩa đã sạch đâu mà anh cứ để lên giá? Anh phải rửa bằng Sunlight chứ?

-Sunlight? – Cậu hỏi lại- Nó là cái gì? Trông như thế nào?

“Rằm”

Đây là tiếng, cô đổ rằm cái xuống đất vì shock.

Sau khi “bò” lên được, cô liền nói:

-Anh không biết sunlight là gì?

-Không.

-Nó là... nước rửa bát đó.- Cô lắc đầu về chế giễu, ai ngờ cậu vẫn hỏi:

-Rửa bát cần có cái đó à?

“Rằm” –Lần này thì cô xiu đơ.

-Chứ anh nghĩ không có nước rửa, làm sao sạch được?

-Thứ đó.... Là thứ đó hả? – Cậu hơi nhăn mặt chỉ vào một chị đang cầm chai sunlight.

Cô gật đầu:

-Ừh.

-Nó

-Không nói nhiều! Chính anh lôi chúng tôi vào nhà hàng này chứ ai nữa? Đáng nhẽ, tôi gán anh ở đây cho rồi!

Cậu ghé tòm nhìn chai nước rửa bát, rồi cầm nó lên cho một ít vào miếng xóp, đồng thời chun mũi lên,....

Cô cười khẽ, đúng là cái đồ...

Thấy cái gì cũng tinh thông thế mà bây giờ đến rửa chén bát cũng không biết....

Nghĩ xong cô hắt một chút nước lên người cậu, cậu giật nảy mình, tránh xa...:

-Làm gì vậy?

-Hơ hơ... không gì cả. – Cô xui lơ đáp.

Cậu hắt lại...

Hai người chẳng mấy chốc biến nơi rửa bát thành bãi hỗn chiến, các bà chị khác thì mãi ngắm cậu nên ... quên không ngăn cản.

Quản lý vào thấy tình trạng của bếp nên chuyển Lucifer sang làm phục vụ bàn.

Còn cô thành phụ bếp.

Híc híc!

Coi bộ nhà hàng này tuyển nhằm quản lý rồi.

Trong bếp....

-Tôi bảo cô cắt con cá thồn bon sang cô cắt cá chép????

-Tôi xin lỗi! Nhầm lẫn! Chỉ là nhầm lẫn!- Cô cười trừ.

.....

-Ê, ê..... Đó là món cho bàn số 20, sao cô lại sắp vào chỗ của bàn 13?

-Ô... Vậy hả? Tôi nhầm.

.....

Tuy bình thường, nhà hàng đã đông nhưng chưa bao giờ đông như thế này vì ngta đồn nhau rằng có 2 chàng bồi bàn cực kỳ đẹp trai mới đến,...

Hầu hết, thực khách của nhà hàng là nữ.

Và hầu hết họ đến đây không phải đến đây để ăn dù món ăn của nhà hàng rất đỉnh,....

Họ đến đây chủ yếu để “ngắm-người”.

Vì vậy hai chàng mỹ nam bị “sàm sờ” cũng là điều không khó hiểu. ...

.....

-Anh ơi! Cho em gọi món!

Prince sồn gai ốc nhìn “cô gái” trên 30t còn ngọt xót gọi anh.

Híc híc!

Anh cố rặn ra một nụ cười:

-Bà cần gì?

“Cô gái” nhìn anh với vẻ “địu dàng”:

-Đừng gọi tôi là bà, tôi hơn anh ... 10t là cùng chứ đâu...

-Và..ng! Vậy ... cô cần gì?- Prince run run nói.

-Không thể gọi ngọt ngào hơn à? – “Cô gái” cười cười nhìn anh.

Thấy anh lâm vào thế bí quá, ba anh chạy tới:

-Xin lỗi! Bà cần gì?

-Hừ! Tôm hùm... Bla.. bla...- “cô gái” trên 30 ấy bực bội nói một tràng.

Prince vuốt ngực lùi ra sau, con buồn nôn tràn lên cổ anh rồi đó, loại người gì thế k biết.

Một góc đằng kia, Lucifer đag phải “chịu trận” với một tiểu thư...

Cô ta ăn mặc thiếu-vải, đôi mắt là lướt cứ chiếu vào người cậu...

Cậu khó chịu:

-Cô dùng gì?

-Tôi muốn dùng gì cũng được?

-Vâng – Cậu nhếch môi khó khăn.

-Vậy tôi muốn dùng... anh?

-Tôi không phải là một món ăn có trong thực đơn.- Cậu lạnh lùng nói.

-Sao lúc này, anh bảo tôi dùng gì cũng được? – Cô gái xinh đẹp không chịu thua, tiếp tục nói.

-Tôi nói thế à?- Cậu cố kìm chế nói.

-Anh đã nói thế.

-Vậy xin lỗi, cô có thể đi nơi khác, ở đây không ăn thịt người.

-Cái gì? – Cô gái hỏi lại với vẻ giận dữ.

Lập tức anh chàng quản lý đơn đã chạy đến rồi đẩy cậu ra phía sau:

-Xin lỗi! Cô ăn món gì? Ở đây rất nhiều món! Món Hàn, món Nhật...

Đề mặc anh quản lý với cô gái đó, cậu đi vào nhà bếp nói:

-Bàn 23, 1 món kim chi.....

Cô chạy ra:

-Đây!

-Nhanh thế à?- Cậu hỏi không nhìn cô.

Cô hỏi về ngạc nhiên:

- Có chuyện gì đã xảy ra à?

- Ko.

- Có cần tôi giúp...?

- Được! – Cậu lãnh đạm nói- Thay tôi phục vụ.

Cô ngán ngẩm

-OK!

Mặc quần áo bồi bàn- bộ quần áo bó sát, những đường nét trên cơ thể cô lộ rõ.

Người cô vốn rất nhỏ nhắn lại thêm bộ quần áo bó sát nên trông rất đáng yêu.

Cô đến bàn 23....

- Đây là món quý khách yêu cầu. – Cô đang nở nụ cười rất tươi thì chợt cứng lại.

Chiến Huy ngạc nhiên:

- Cô... làm việc ở đây?

Cô vội vàng định chạy đi thì Chiến Huy nắm chặt tay cô, nở nụ cười rất đẹp:

- Cô gái, sao cô lại chạy?

Híc híc! Mất mặt quá! Ai đòi, “sếp” mà phải đi làm bồi bàn chứ???

Chiến Huy kéo cô ngồi xuống bàn:

- Tôi thuê cô! Chỉ hôm nay.

Cô nhìn anh ta:

- Điên à? Tôi không phải nhân viên ở đây! Tôi chỉ là.....

- Tôi biết. Để tôi đoán!

-...???

- Vì cô ăn nhiều quá không có tiền trả nên phải ở lại làm bồi bàn?

- – Cô ngượng ngùng gật đầu.

Đột nhiên, Lôi Chiến Huy ôm chặt lấy cô, giọng phấn khích:

- Thật đáng yêu.

Đằng xa, có nhiều hơn một ánh mắt đang chĩa vào Lôi Chiến Huy với vẻ giận dữ.

Và.....

_____ End Chapter 20/1 _____

Giới thiệu chapter 20/2:

.....

“ Cô ta là của tôi..... “

“Của anh? Hình như không phải vậy! Phải không, Đông Thy?”

.....

“Nếu cô muốn sống yên ổn, thì hãy rời xa con trai tôi... còn không, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết!!”

“Vậy thì, tôi sẽ làm cho bà có con trai mà như không có!!!”

Chapter 20/2

Cô đang cảm thấy vô cùng mất mặt trước cái danh hầu bàn này thì Lôi Chiến Huy ác -độc đem ra một món mỳ Ý hảo hạng tuyệt ngon mùi thơm phức đặt trước người cô.

Cô do dự, nhìn ngon thật...

Không biết mùi vị sẽ thế nào?

Ngon lắm chứ nhỉ?

-Mỳ Ý ở đây là số Một đó! Mỳ vừa dai vừa hợp khẩu vị, đến cả những vị khách khó tính nhất cũng phải trầm trồ...!!! – Lôi Chiến Huy cười cười nhìn cô.

Nghe lời giới thiệu phải nói là cực kỳ hấp dẫn từ Lôi Chiến Huy, cô không phủ nhận là hình như mình đang bị lung lay.

Đang chuẩn bị giơ tay với lấy cái nĩa, để xức thẳng đĩa mỳ thì có một bàn tay lôi đĩa mỳ cách xa cô.

Cô hậm hực nhìn lên, thấy khuôn mặt Angel đang vô cùng khó hiểu, cô liền rút ánh mắt lại.

Angel thôi không nhìn cô mà quay qua Chiến Huy:

-Cậu mà làm người tiếp thị nhà hàng thì giàu to đấy!

-Cậu Doãn à, không biết con-gió-độc nào đưa cậu đến đây vậy?

-Lôi Chiến Huy, có vẻ cậu không vui khi gặp tôi?

Nhận thấy khó mà đấu võ mồm với tên này, Lôi Chiến Huy liền nhìn cô và hỏi Angel:

-Cậu quen cô gái này?

-Có thể nói là vậy chứ? – Angel dịu dàng nhìn cô. Trong đáy mắt có cả tình cảm lẫn sự giả dối khiến cô hơi sững lại.

Đôi môi Angel nhếch lên tự do không chủ đích, mắt lại hướng về cô với vẻ sảo nảo:

-Lẽ nào, chúng ta không phải là bạn?

Cô giật mình, lấy lại thần thái, cười tươi:

-Đương nhiên chúng ta là bạn rồi!

Nhìn thấy nụ cười ấy của cô, Angel trong lòng thầm c.h.ử.i rủa: “Chết tiệt! Sao cô không bớt ngu ngốc đi một chút!! Cô... bao giờ cũng khiến tôi cảm thấy có lỗi!!”

.....

Prince bước lại gần Lucifer:

-Sao không đến đó?

-Angel.

Nghe cậu lạnh lùng nhả ra từ đó, Prince đá mắt lại chỗ cô, lập tức mắt anh trợn trừng lên.

Cậu không bỏ sót một hành động nào của Prince, rồi cậu hít một hơi nhẹ:

-Đến đó đi!

-Tại sao?

Cậu cười rất kịch, đôi mắt ánh lên cả sự lạnh lùng và thông cảm:

- Vì chính mày mới yêu cô ấy mà!

Prince ngạc nhiên nhìn Lucifer rồi cup mắt xuống:

- Tao..... không có! Mày hãy đến đó, thay tao! Đừng để Đông Thy giao du với kẻ ấy nữa!!!!!!!

Lucifer cười nhếch môi:

- Đây có coi là một lời nhờ vả?

-Ừh. – Prince ko nhìn thấy đôi mắt đang ánh lên tia ranh ma của cậu nên nói vội và bước đi.

.....

Angel tiện tay kéo cô đứng dậy khiến khuôn mặt Lôi Chiến Huy thêm xám xịt.

Chiến Huy mím môi:

-Bỏ tay ra! Thật giả tạo!

-Tôi không thích!

-...

-.....

Nhìn cái cảnh “anh nói đi, tôi nói lại” của hai người ấy, cô khó chịu... kéo đĩa mì Ý lại phía mình và chỉ trong 1’ xực hết, chẳng sót một cọng mì nào.

Đây là chính sách tiết kiệm triệt để!

Đột nhiên hai người ấy ngừng lại nhìn về phía cô.. à không... về phía đằng sau cô.

Lucifer đang bước tới với cái khuôn mặt vẫn đượm vẻ lạnh lùng và cao ngạo.

Angel khẽ nở nụ cười mê hoặc khiến không ít girl trong nhà hàng phải nhập viện..... > -Chào! Lại gặp!

-

Trước lời chào kẻ cả của Lucifer, cậu không thèm mở miệng đáp lại, chỉ bước đến cầm tay cô.

Cái bàn tay ấm áp của cô chạm vào lòng bàn tay cậu khiến cậu cảm thấy có chút không dễ chịu. ...

Angel nói:

-Bỏ tay ra!!!

-Cô ta là của tôi!!!- Lucifer lạnh lùng tuyên bố.

Cô phải công nhận cậu nói dối mà không hề chớp mắt!

-Của anh? Hình như không phải vậy? Phải không, Đông Thy?- Angel “ngọt ngào” gọi tên cô.

Cô giật nảy mình toan trả lời: “Phải”, nhưng nhận thấy cái nắm tay có phần siết chặt và bàn tay vã mồ hôi vì tức giận của cậu, khiến cô buột miệng:

-Không phải!

Angel thoáng kinh ngạc rồi trấn tĩnh:

-Vậy cô là của Lucifer?

-Ồ... cái này.. thì hình như không đúng lắm.. ờ... - Cô lấp bắp không biết nói sao.

Cậu nói:

-Angel, à, cả anh bạn nào đó nữa, nên tránh xa GF của tôi đi!!!!

-..... – Hai người đó im lặng hướng cái nhìn sắc bén về phía cậu.

-Angel! Mày sẽ không cướp được chút gì từ tao nữa đâu!! Đồ con hoang!

Chốt lại một câu “đầy ý nghĩa”, cậu lôi cô đi khỏi nhà hàng.

“Sâm”

Tiếng đóng cửa khiến mọi người sực tỉnh, họ bắt đầu bàn tán.

.....

Nhà Đông Thy,....

Cậu gác chân lên bàn phòng khách....

-Tôi giúp cô rồi! Đến lượt cô!

-Anh giúp tôi cái gì chứ? Tôi còn chưa kịp gọi món đó! – Cô hậm hực.

-Gọi món? Cô ăn chưa đủ sao? – Cậu lãnh đạm nói.

-Chưa.

- Thôi. Tôi đi ngủ trước đây!- Cậu lên phòng một cách tự nhiên.

Híc híc! Cô còn chưa đc ngủ vì phải đợi ba với anh về.

Trần Minh bước xuống hơi ngạc nhiên:

-Cậu ta sao lại ở đây?

-Ai?

-Lu...

-À anh ta bị vô gia cư. Đến nhà ta làm ăn mày.

Trần Minh không hỏi gì thêm mà cất bước đi thẳng lên phòng.

Híc híc!

Đang độ sắp điện lên vì chán thì có điện thoại.

-“ Alo!”

-“ Cô là... Nhã Từ Đông Thy? “

-“ Vâng. Là tôi.”

-“Tôi là Diệp Tấn Du. Tôi cần gặp cô.”

-“À, ra là bà. Có chuyện gì?”

-“Gặp rồi nói. Quán cafe Rowy”

-“OK”

Cô gọi với:

-Anh Trần Minh! Em có việc ra ngoài, anh trông nhà nhé!

-Ừh. Ra ngoài cẩn thận!

.....

Quán cafe Rowy....

Cô bước vào thì thấy Diệp Tấn Du đang ngồi cùng một người con gái chừng tầm tuổi cô, lại rất xinh đẹp và quyến rũ.

Cô kéo ghế ngồi đối diện bà:

-Có chuyện gì?

Diệp Tấn Du thông thả chỉ tay sang người bên cạnh:

-Đây là Minh Tây Tây, con dâu tôi!

-Con dâu bà? – Cô tròn mắt- Bà có mấy người con trai vậy?

“RẦM” – Đây là tiếng Diệp Tấn Du ngã xuống vì câu nói khó đỡ của cô.

-Tôi chỉ có Hoàng Duy thôi.

-Vậy con dâu là sao?

-Là người này sẽ lấy Hoàng Duy!!!!

Cô hứng thú chồm người lên nhìn Minh Tây Tây, rồi đột nhiên chĩa vào vòng I của cô ta:

-Oa! Vòng I này bao nhiêu vậy? Ái chà! Tính sơ cũng đến 90 ấy nhỉ??

Minh Tây Tây đỏ mặt đẩy mạnh cô:

-Cô biến thái à?

-Ái chà! Lucifer có phúc nhỉ? – Cô cười hơi ngốc.

-Phúc?

-Chuẩn bị có một bà thiếp chứ sao? – Cô ngây thơ hỏi lại.

-Thiếp? – Diệp Tấn Du shock nặng.

-Thì bà bảo đây con dâu bà, mà tôi cũng vậy, thì chẳng phải...?? – Cô ngược mặt lên hỏi.

Diệp Tấn Du giật dử hiểu ra ý cô:

-Cô thôi đi! Tôi sẽ không bao giờ chấp nhận cô!

-... – Cô tỏ vẻ không để tâm lời bà nói là bao, cứ như cô sẽ làm GF của cậu mà không cần có bà cho phép vậy!

- Nếu cô muốn sống yên ổn, thì hãy rời xa con trai tôi... còn không, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết!!

-Vậy thì, tôi sẽ làm cho bà có con trai mà như không có!!! – Cô cũng đáp lại trong đôi mắt tím không có chút sợ hãi nào.

Minh Tây Tây cầm cốc nước hất mạnh vào người cô một cách thô bạo....

Cô tròn mắt

Diệp Tấn Du cũng quay ngoắt lại nhìn Minh Tây Tây....

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Minh Tây Tây cầm cốc nước hất mạnh vào người cô một cách thô bạo....

Cô tròn mắt

Diệp Tấn Du cũng quay ngoắt lại nhìn Minh Tây Tây...

Khuôn mặt Minh Tây Tây đang rất đổi lạnh lùng bỗng chốc biến thành một nét biểu cảm đáng thương hết mức...

-Mẹ... - Cùng là một tiếng “mẹ” nhưng sao khi cô ta nói lại thấy ngọt ngào đến thế- Con xin lỗi! Chỉ là... Chỉ là... Con thấy cô ta quá vô lễ với mẹ, nên con...

Diệp Tấn Du ôm lấy vai Minh Tây Tây, an ủi:

-Thôi, con, nín đi!

Cô ngồi đối diện nhìn hai người không biết kịch hay giả kịch liền bình luận một câu, với đôi mắt mở to tròn trĩnh:

-Hai người đóng phim đó à? Thử lỗi cho cháu nhé, bác Du, sao hai người khóc mà chả thấy tí nước mắt nào thế? Diễn tốt hơn một chút mới được người ta trả nhiều tiền đó.

Diệp Tấn Du sững sờ nhìn cô, đôi mắt trong sáng ấy thốt nhiên lúc này khiến bà thấy sợ hãi.

Ban đầu, nghĩ rằng, ngu ngốc đến vậy chỉ một màn là hạ, không ngờ cái ngu ngốc của cô đôi lúc lại khiến bà kinh ngạc đến vậy...

Cô đá mạnh ghế, hơi cúi người, đưa một tay ra, bóp mạnh vào cằm Minh Tây Tây đưa qua đưa lại:

-Xinh đấy! À... mà... sao mặt cô lại dày như cá tác phần thế này????

Mọi người vốn đã chú ý vào cái bàn có 2 mỹ nữ, ý lộn, 3 “mỹ nữ”, nay thấy lời cô nói, liền bật cười sảng khoái.

Diệp Tấn Du uất không nói nên lời, bèn đưa ánh mắt sắc lẹm lờm một cái khiến không khí trong quán chợt ngọt ngào hẳn.

Cô lại thoát cái trở lại với vẻ “hiền dịu” và ngây ngốc:

-Bác à, cháu hỏi tí, anh ấy dạo này có hay ăn cơm ở nhà không?

Cái này, cô chắc chắn với lương tâm là khi ấy cô quên bém mắt việc cậu đang ngụ cư ở nhà cô...

Diệp Tấn Du lạnh lùng đáp:

-Nó ăn ở đâu liên quan đến cô à?

-Ồ... - Cô tròn mắt- không phải là bác không biết đấy chứ ạ?

Thấy bà Diệp lúng túng, Minh Tây Tây khề khàng mở miệng nói:

-Nhã Tử tiểu thư, cô nên biết chút lịch sự, không lẽ mặt cô dày đến mức đó?

Cô không chút quan tâm đến vẻ phía sau, chỉ mừng rỡ cười cười hỏi:

-Cô gọi tôi là tiểu thư? Ái chà, tôi chưa bao giờ được ai gọi như vậy!

Minh Tây Tây hoàn toàn không có một chút lúng túng trước cử chỉ ngây ngốc của cô.

Cô ta khề cùi xuống thì thầm với Diệp Tấn Du, rồi cả hai cùng đứng dậy.

Minh Tây Tây cười rất mỹ miều nhưng ẩn đâu đó có chút miến cưỡng và gian xảo:

-Cô sẽ thấy! Anh ấy là của tôi.

Cô cười tươi, đôi mắt vẫn lạnh :

-Hi hi! Của cô thì của cô, nhưng cô không thuộc về anh ấy. ha ha.

Bản tính cô vốn ghét cay ghét đắng những người dám nhục mạ cô, lần này chỉ cần Annie cố thêm một câu thì đảm bảo trên mặt báo ngày mai sẽ có tên cô ta, đăng trước có chữ “tử thi” (Xác chết).

Annie giận dữ nhưng kìm mình lại, vẫn rặn ra được cái cười giả tạo:

-Chào cô.

Cô không nói gì chỉ đập mạnh cái ghế.

“Rầm”

Âm thanh vang lên có chút mạnh mẽ.

Cùng với đó là tiếng la hét ai oán của Annie....

Cô ta tưởng như không thể giữ được bình tĩnh, nhưng khả năng sống hai mặt suốt mười bảy năm buộc cô ta dừng lại, cô ta chỉ khẽ hừ một tiếng rồi ngoe nguẩy bước đi.

.....

Đã mấy ngày rồi cô không đi học, phần vì chán phần vì chẳng muốn gặp Triều Mỹ An.

Vừa đến ký túc xá, cô “may mắn” được chứng kiến màn “thanh trừng” của đàn chị khóa trên

“Bốp” “Bốp”

Hai cái tát mạnh tóe ra lửa “hạ thẳng” vào người một cô gái...

-Tránh xa anh ấy ra! Tội tao đã nhẹ tay với mày rồi đó!

Cô gái khá xinh đẹp đứng đầu nhếch môi căm hận nói.

Lạ thay, cô gái bị đánh không nửa lời oán thán, những từng cử chỉ đều thể hiện sự bất phục.

Cô dụi mắt nhìn kỹ lại....

Jesus Christ!!!

Đó là Triều Mỹ An mà!

Cô không thể tin được.....

Cái đôi mắt kiên cường ấy lại đc xuất phát từ một cô gái mềm yếu như Triều Mỹ An....

Nhưng lúc đó, có cái gì đó ngăn cản cô cứu lấy TMA.

Triều Mỹ An ngẩng khuôn mặt sung vù lên, nói:

-Kiều Như Thủy, chị hà tất phải làm vậy? Chị có giết em, hay sao đi chẳng nữa, thì em khẳng định lại với chị, em không rời xa anh ấy đâu!

Cô gái được gọi là Kiều Như Thủy lồng lộn lên, đôi mắt long sòng sọc:

-Mày....!!!

-Anh Kiên là của em! Em sống vì anh ấy. Anh ấy là cuộc sống của em

Kiều Như Thủy cười đều:

-Mày không phải nói nhiều! Tao biết cả rồi!

Triều Mỹ An giật mình:

-Chị nói cái gì?

- Anh Prince yêu em gái anh ta đúng không? Chính chị mày đã khai với tao vậy, mày chối ư? Chối này!

Kiều Như Thủy đập đầu Mỹ An xuống đất.....

Có thể Kiều Như Thủy đã làm nhiều việc ghê tởm hơn nhưng cô không còn nghe thấy gì nữa....

Cô cảm thấy như mất tất cả các giác quan.....

Cô ta vừa nói gì?

Anh Prince yêu cô?

Vớ vẩn!

Làm sao anh ấy yêu cô được?

Cô và anh là anh em mà!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cô thần thờ không nhìn nổi cái gì nữa.

Và đột nhiên, tất cả tối sầm lại.

Cô ngã xuống từ từ trên nền đất lạnh.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

____ End Chapter 21/1 ____

CHAPTER 21/2

Cô mơ màng tỉnh dậy, cảm nhận bàn tay mình đang được ai đó siết chặt. ...

Tương như ấm áp nhưng cũng thật lạnh. ...

Cô mở mắt. ...

Những tưởng người mình được thấy là.

Nhưng. người ngồi trước mặt cô là người mà hiện giờ cô không muốn gặp nhất. ... Prince.

-Sao em lại bị ngất ở hoa viên trường thế?- Prince ấm áp nhìn cô.

Cô khẽ quay mặt đi, nhưng rồi nghĩ: “Anh ấy không có lỗi. Tất cả chỉ là do Cuộc sống này rũ bỏ anh ấy...”

Cô bất chợt quay lại nở nụ cười tươi, nũng nịu:

-Anh ơi, em thèm kem. Đạo này, thấy mọi người bạn nên không dám đòi... He he... Giờ bị ốm tiện thể luôn hén?

Prince dí nhẹ ngón tay vào đầu cô:

-Trời đang hơi lạnh, ăn kem vào không tốt!

Cô vẫn giữ nụ cười, hơi nghiêng đầu về “uy hiếp” nhìn Prince khiến anh bất giác rùng mình, vội đứng dậy:

-Thôi thôi, anh đi mua đây!

Bóng anh khuất sau cánh cửa, cô nhắm mắt. ...

Chết tiệt!

Đạo này, cứ gặp chuyện gì là cô lại...

Bệnh rồi!

Cô tự kết luận một câu vớ vẩn rồi trầm ngâm hồi lâu. ...

Rồi từ ngoài cửa có bóng một cô gái nhỏ nhắn, khuôn mặt vốn quen thuộc và xinh xắn, nay có chút sưng lên, dù hình như đã dậm không ít phần. ...

Thấy cô gái có vẻ ngập ngừng, nghĩ ra thì cô chưa bao giờ xử sự tốt một chút với Triều Mỹ An. ... Ủi, sao đạo này cô nghĩ nhiều thế?

Triều Mỹ An vào cùng với Khương Mai Chi, hai người cùng xúm xít lại hỏi thăm, hết gọt táo gọt cam đến quay quay cho cô chóng hết cả mặt. ...

Và bây giờ cô đang chịu một cực hình mới. ...

Không biết Mai Chi học ở đâu món đàn vĩ cầm nên đem đến “gây” cho cô, ôi thôi, khỏi nói làm gì, tệt y như kèn lá của Võ Trọng Nguyên. ...

Cô chỉ có là bệnh không có cũng thành có thôi.. Híc híc...

Mà anh Prince đi đâu mà lâu thế không biết. ... Báo hại cô chịu khổ ở đây. ...

Huhu... T_T

Bức bối ghê gớm, cô nổi sùng lên, hét:

-Khương Mai Chi, em có ba phương án để chọn.

...???

-Một là em đi khỏi đây, hai là em dùng cái tiếng đàn chết tiệt ấy đi, ba chị sẽ đi khỏi phòng. OK?

Bỗng một tiếng nói từ ngoài vào:

-Con số còn nhiều mà, sao cô không cho nhiều hơn ba phương án?

Cô bặm môi nhìn ra cửa....

Lucifer.....

Hôm nay cậu mặc comple, thật là một điều đáng ngạc nhiên....

Nhưng dáng vẻ nghiêm túc này, lần đầu cô thấy ở cậu, lại khiến cô hình như nhận ra... hum. hum. cậu có ... một chút thôi nhé, đẹp trai

Và hình như trong phòng chỉ còn mình cô điều khiển được cái đầu ngốc của mình, còn hai cô nàng còn lại thì đơ cù bơ.

Cô lay lay Mai Chi, hỏi- vì cô không nghĩ rằng Mai Chi cũng thấy cậu đẹp ^_^:

-Sao em bắt động thể hả?

Khương Mai Chi không mở miệng nổi để trả lời chỉ đắm mắt nhìn cậu một cách quá sức khiếm nhã....

Cậu bước lại gần, không để mắt đến hai cô gái, à không, bao gồm cả mấy cô y tá đang ngây ngốc nhìn mình, chỉ chú tâm bước

Rồi cậu nhếch đôi môi đẹp nhìn cô kèm một tiếng thờ dài:

-Cô thăm đến mức này rồi à?

Nghe câu nói chả biết chê hay khen (Ngốc quá!)... của cậu, cô đánh mặt, mở miệng cái liền tuy lời lẽ không được... ..cứng lắm

-Thăm á? Chớ không biết ai thăm hơn.

Cậu ngạc nhiên :

-Tôi “thăm”?

-Ồ... thì bình thường... ma mơ cũng có thấy anh mặc bộ đồ này bao giờ đâu...???

Cậu cười đều nhưng đôi mắt lại lạnh lùng nhìn ra cửa sổ:

-Coi vậy cũng tỉnh mắt nhỉ?

-??? – Cô & cả những người ưa “hóng” chuyện đều không hiểu ý cậu.

Cậu nói:

-Tôi vừa đi gặp “vợ chưa cưới”!

Mấy cô y tá lè lưỡi nhìn nhau, ra là “hoa-đã-có-chủ”.

Họ bấm bụng bảo nhau rồi lên ra ngoài hết....

Cô hơi khó chịu khi nghe cậu phát âm từ “vợ chưa cưới” một cách dễ dàng như vậy nên bảo:

-“vợ chưa cưới”, anh nhiều “vợ” thật!

Cậu vẻ không hề quan tâm đến lời cô nói mà chỉ lạnh lùng nhìn cô rồi ném một xấp tiền lên bàn:

-Đây là tiền bồi dưỡng

Hơ... Cô vốn thích \$\$\$ nhưng cậu làm vậy thì có phải quá quá đáng không?

Định nhục mạ người khác sao?!!

Cô không phải robot đâu nhé!

Cô cầm xấp tiền rồi nuốt cục tức mà nói:

-Anh bị khóa thẻ rồi mà?

-Đừng lo. Tôi vẫn sẽ trả tiền cô đầy đủ. – Cậu khẽ mở miệng, vô thức nói, và vô thức cảm nhận ngay lập tức mùi tanh tươi của tiền khi cô ném mạnh vào người cậu, đôi mắt vẫn tia đỏ....

Rồi đột nhiên, cô hét lên:

-Sao anh cho ít thế hả?

.

.

.

.

Mọi người trong phòng không lường được nên đơ như robot hết pin....

Sau, Cậu phì cười...

Cứ nghĩ sao hôm nay cô ngốc lại có tự trọng ghê, ai ngờ, là chê ít à?!

Cậu quỳ khề xuống, mái tóc lơ thơ trước mắt như che đi dòng tâm sự nào đó, khuôn mặt cậu lúc đó đẹp huyền ảo, khiến cô mặt đột nhiên đỏ bừng, tim đập lổi nhịp,....

Đưa nhẹ xấp tiền bên bàn cô, cậu lãnh đạm nói:

-Đây! Hãy làm cho tốt! Tôi mong sẽ không phải thất vọng vì chọn cô.

Cô nhìn cậu, đôi mắt tím khẽ chớp....

Lại chớp....

Cậu nói về có chút ngạc nhiên:

-Cô đang quyến rũ tôi à?

Cô té ghế... ấy nhằm té giường cái rầm....

“Ta đòi thêm mà hần không hiểu? Đúng là đồ ma vương keo kiệt!”

Cậu không quan tâm mặt cô đang xị xuống, chỉ khẽ đưa mắt nhìn Triều Mỹ An một chút, ánh mắt ấy.... như quan tâm, như tiếc nuối....

Đằng sau cánh cửa tựa hồ có một bóng người buồn buồn nhìn vào và lại nhìn cây kem trên tay, một lát quay đi, dáng cô đơn....

Cậu đi được một lúc, cô mới quay mặt lại, lấy một quả táo gặm gặm, miệng c.h.ử.i thẻ:

-Chết tiệt! Khốn kiếp!

-Anh ấy là ai vậy chị?- Mai Chi ngó mãi rồi mới khẽ hỏi cô.

Cô nhăn nhó:

-Tên điên!

-Không đúng. – Không ngờ hai cô gái còn lại cãi lại, phản bác cô.

Cô bảo:

-... Thế thì là gì?

-Là handsome-boy/ Ice-boy!- Hai cô gái đồng thanh.

Cô ngạc nhiên:

-Handsome-boy? Ice-boy? O... nghĩa là gì?

“RRẦM”

Bạn đang đọc truyện *Cô Càn Tiên, Còn Tôi Càn Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

...Cô ngạc nhiên:

-Handsome-boy? Ice-boy? O... nghĩa là gì?

“RRẦM”

Khương Mai Chi & Triều Mỹ An uất quá mà ngắt xù.

Cả hai tự hỏi, sao lại có người “mù” tiếng Anh đến mức đó? Rốt cuộc là lớp 11 hay lớp 1 chứ???

Cô nhăn mặt:

-Nè, hai người làm gì mà ngắt ra thế?

- Không có gì.- Hai cô nàng vội vàng trả lời, nói có để cho lãnh đồn à.

Lát sau, đột nhiên, cánh cửa phòng y tế mở ra...

Trần Minh.

Mai Chi và Mỹ An một lần nữa được “mở rộng tầm mắt”.

Hai cô dụi dụi mắt.

Nếu nói Lucifer là vẻ đẹp lạnh lùng cao ngạo khó với tới... thì anh chàng mới tới này là ngôi sao đồ lửa gần gũi và ấm áp.....

Cô thì chả thèm nhìn mặt Minh mà chỉ hau háu nhìn túi hoa quả anh cầm trên tay, cô gần như vỡ láy, rồi vội vàng mở ra...

Trần Minh chỉ biết cười trừ một cách kín đáo.

Bỗng nhiên, cô giật dỗi:

-Ế... Ế... sao không có món nho nhỉ?

-Không có à? – Trần Minh hỏi lại.

-Hử! Sao không mua nốt? Không phải tiếc tiền đó chứ.

“Chính cậu/chị mới tiếc ấy! “ ____ Suy nghĩ của 2 người nào đó.

Trần Minh phân bua trông tội nghiệp:

-Anh nhớ là anh đã mua rồi mà!

Hai cô nàng còn lại thấy thương cảm (ý! thương cảm hay “cảm” sắc thì chưa biết ^_^) nên vội “đánh trống lảng” giúp Minh:

- Cậu toàn quen được handsome boy nhì?

- Sao chị quen anh chàng đẹp trai thế này mà không nói với em một tiếng?

Cô lắc đầu, không biết từ đâu buổi đến giờ hai cô gái này bị gì, liền hỏi:

- Hai người có sao k? Có cần cho xe chờ tới 3TK k?

Trần Minh nghe vậy ngất nghẻo cười còn 2 cô gái thì chả hiểu mô tê thế nào nên mặt cứ nghếch ra trông đến thương. ...

Thấy vậy Minh mới cất nghĩa:

- Là thế này, 3TK= TTTK= Trung Tâm Thần Kinh.

Nghe xong lời giải thích trên cả chí lý của Trần Minh, hai cô gái bấy giờ mới hiểu ra, liền xông vào trận mạc dù biết chết là k thể tránh khỏi. (Dững cảm quá!).

- Sao chị nói thế với em??? Chị thật đáng ghét mà!

Cô phớt lờ, mặt tỉnh bơ.

Hihi! IQ cô thấp thì thấp thật nhưng nói về bày trò thì cô thuộc dạng “đều” lắm nhá!

- Cậu nói thế là sao? Híc híc! – Triều Mỹ An dùng chiêu bài “mỹ nữ rơi lệ” tra tấn tinh thần cô khiến cô muốn bỏ chạy ghê.

Khi nhìn lại khuôn mặt đầm nước của Triều Mỹ An, cô giật mình, hình như khóc thật, ... Chuyện của Prince. ... Híc! Không biết thì thôi, biết thì lại cảm thấy có lỗi, người rơi vào tình trạng é.o le như Mỹ An đúng là hy hữu.

Tưởng sao, tình địch lại chính là em gái. ...

Biết cư xử sao cho phải?

Ngắm lại mới thấy cô gái này cũng phải chịu đựng như cô!

Thiện tai! Thiện tai!

“Thôi được!

Lần này đành ra tay “cứu độ chúng sinh” vậy!” – Cô nghĩ thầm rồi tiếp tục “chăm chăm” vào ăn uống.

Hé hé! Nghĩ chi nhieu cho mệt, ăn uống trước đã!!

Đời người đc mấy phải hưởng thụ đi chứ! Ha ha!

Khuong Mai Chi nhìn cô, nói một câu triết lý- ko biết lời đâu ra:

- Ăn để sống chứ không phải sống để ăn đâu nhé chị!

Cô cứng đầu đáp:

- Nói thì hay lắm đấy! Chị hỏi em nhé, nếu ăn cái gì mà sống được là được thì giữa thịt nướng và thịt sống, em chọn cái nào?

- Thịt nướng!

- Đây!- Cô vỗ tay đồng thời cho miếng táo vào miệng, ngồm ngoàm nói- Thịt nướng hay thịt sống, em ăn cái nào mà chả sống được nhưng em vẫn chọn cái ngon hơn đó thôi. Còn cãi?

Mai Chi : _+_+

Triều Mỹ An kết thúc câu chuyện món ăn bằng một câu đùa:

- Ăn thức ăn thì không nói nhưng ăn đc cả “mỹ nam” như Đông Thy, thì mới là quý hiếm!

-Ừ há! Ha ha!

Cô nghếch mặt:

-“Mỹ nam” là món gì vậy? Ăn ngon k?

“Rằm”

-“Mỹ nam”? Món ăn? Ha ha!!!- Những người còn lại trong phòng cười nở trề nở dề. Ngay cả “thục nữ” Triều Mỹ An cũng phải bò ra đất mà cười.

Lần này, Trần Minh lại phải tiếp tục sắm vai thầy giáo bắt đắc dĩ:

-Mỹ nữ nghĩa là gì?

-Con gái đẹp!

-Thế mỹ nam?

-Món ăn!- Cô reo lên.

Ặc! Bệnh viện! Bệnh viện !

Trần Minh đơ như bò-đeo-nơ hồi lâu mới nín cười nói:

-Mỹ nam là con trai đẹp ấy!

-Không đúng!- Cô cãi.

-Sao?

- Vì bọn chúng chỉ vào anh. Mà anh thì có gì đẹp đâu!

Lần này thì, hai cô nàng sầm sập tiến lại, vùi dập không “thương hoa tiếc ngọc” gì cả luôn!

Ngoài cửa lại có một bóng người ...

“Cuộc sống là một chuỗi đối thoại bất tận, nhưng quan trọng đó là những lời đối thoại thế nào?

Có những mẫu đối thoại khiến ngta vui, có những mẫu lại khiến ngta buồn, có những đoạn khiến ngta vô cảm xúc.

Tôi không thể làm em ấy hạnh phúc và dường như tất cả trong mắt em đều màu hồng nhưng chỉ riêng khi tôi xuất hiện, lại biến cuộc đời em bớt đi một chút hoàn hảo vốn có...

Tôi thật ác độc!

Tôi không thể bên em, nhưng tôi ham muốn ở cạnh em.

Tôi yêu em từ khi gặp em trong vòng tay mẹ. Em đem lại cho tôi cảm giác ấm áp khó tin.

Tôi nhận ra... mình là Một kẻ biến chất

Một kẻ tha hóa

Và là Một thằng anh trai tồi. “

_____ End Chapter 22/1 _____

CHAPTER 22/2

Trần Minh bắt đắc dĩ ngồi nghe cô nói bậy, anh tự nghĩ sao lại dẫn xác đến đây cho cô hành hạ???

Triều Mỹ An cầm đt lên, xem xem một chút rồi nói:

-Hoàng Duy, anh ấy hẹn cậu đến nhà anh ấy lần 2 kia!

Cô chau mày:

-Lại đến hả?

-Ừh. – Triều Mỹ An gật đầu cái rụp.

-Mấy giờ? Địa chỉ?

-Ừm, 7h tối nay. Địa chỉ thì..... cậu k nhớ à?

-Rảnh quá mà nhớ.- Cô lắc đầu rồi nói tiếp- Không thấy ngta đang bệnh nặng thế này mà nỡ lòng nào.....

Khương Mai Chi xấn xít hỏi:

-Này, thế ice-boy là BF của chị à??? Ái chà, thế mà không nói cho em một tiếng nhá!

Cô ngán ngấm hỏi:

-Từ bao giờ em chuốc thêm tính mê trai thế hả?

-Hừ! Chớ chị k nhớ?

-Không thèm.

Cô nói rồi tự nghĩ: “Tại sao lúc nãy ở đây hần k nói với mình mà đợi nt cho Triều Mỹ An???? Hần thật khó hiểu!”

Cô dậy khỏi giường, tuy hơi có chút xiu choáng váng nhưng cô nghĩ là vẫn ổn.

Cô nói:

-Mỹ An, cậu cũng về học đi. Mình về nhà nghỉ!

-Ừh. Về cẩn thận.

Triều Mỹ An gật đầu rồi “lưu luyến” bước đi.

Trần Minh từ nãy đến giờ im như pho tượng.

Cô có người khác rồi.

Anh đã hết cơ hội.

Cô nhăn tâm hay anh quá ngốc nghếch?

Anh cười chính mình rồi nói với Mai Chi:

-Em cũng về đi. Anh đưa Thy về cho.

-OK. – Khương Mai Chi gờ đầu ngón tay lên rồi cũng mất hút.

Hai anh em đi trên hành lang gần như vắng tanh.

Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng biệt nhưng khác chẳng cũng chỉ là nói về xúc cảm của bản thân.....

.....

Nhà.

Anh đưa cô vào phòng, định quay ng đi thì cô vội nắm tay kéo lại...

Bàn tay cô hơi lạnh lạnh nhưng quen thuộc khiến anh bất giác thờ dài.

-TRẦN ! MINH!- Cô gào ầm lên về bất mãn tiềm tàng.

- Ô... Hả? Cái gì?- Trần Minh ngó người ra hồi lâu.

-Em bảo này!

-Gi? – Nhìn cái mặt “cún con” của cô, anh không khỏi rùng mình đó nha.

-Tối nay, em cần đến nhà Lucifer. Anh chọn bộ quần áo nào đơn giản dễ dùng chút nhé! Em lười chọn quá!- Cô nhú nhú mày nói.

Trần Minh vì bị “dụ dỗ” nên đồng ý chọn giúp cô.

Và đây là tình cảnh tội nghiệp, đáng thương của Trần Minh.

Trần Minh lấy ra một bộ váy màu hồng phấn rất chi là đẹp, nhưng hoa văn khá cầu kỳ....

Cô khoát tay:

-Em không mặc đâu! Anh thử mặc đi rồi biết!

=> Cát lại vào tủ.

.....

Một chiếc váy màu xanh họa tiết đơn giản bắt mắt cùng đôi giày búp bê....

-Xời! Anh tưởng em nữ tính đến mức ấy?

Trần Minh vẫn bình tĩnh cất nó vào tủ.

.....

-Em không thích loại này, anh biết rõ mà!- Cô chán nản nói.

Lần này thì anh giận dữ thật!

Anh nói:

-Chỉ còn bộ cuối cùng thôi đấy! Em không mặc thì mặc kệ em đấy!

.....

Lần này là một cái áo sơ-mi màu trắng cách điệu ở thắt lưng, váy rộng vành màu hồng phớt.

Cô hí hửng:

-Anh mặc thử em coi rồi tính nha???

Trần Minh sững sốt, nói k ra lời.

Ai đòi lại bảo anh chàng men-ly - nam tính đầy mình như anh mặc váy chứ? Đúng là chỉ có cô nghĩ ra!!

Đương nhiên là anh lắc đầu, dứt khoát:

-Không.

Cô trưng bộ mặt “cún con”, mắt chớp chớp, miệng díp díp, hồng “dụ dỗ” anh lần 2. Hớ hớ, lần này việc trọng đại nên anh không để mắc bẫy.

Cô liền dùng chiêu cuối. Giận.

Quay mặt vào tường, cô bặm môi, hừ, đáng ghét mà!

Trần Minh sau một hồi day dứt & bút rứt (^_^) cuối cùng đi đến kết luận: Chấp thua.

Anh khó khăn và đau khổ đi vào phòng tắm thay bộ váy màu xanh biển mà cô lôi ra từ “tủ kính”.

Chời ơi!

Nhìn anh thật đáng yêu mà!

Cô đỏ ửng mặt vì cố nín cười. Ai bảo cô đã hứa với anh là không cười chứ?!

Nhìn cô “khổ sở”, anh càng tức mình, híc híc.

Đột nhiên, cửa phòng cô được mở mạnh, Prince bước vào.

Vừa nhìn thấy bản mặt “mỹ nam mặc váy”, Prince đã bò ra sàn đầm thềm thụt xuống sàn:

-Ha ha ha ha ha ha!! Ha ha ha..a... a!!

Cô nhìn thấy Prince cười thì không nhịn nổi nhưng để ý Trần Minh đang nhìn nên chỉ dám úp mặt xuống gối cười ha ha. Điều bộ ấy thật chọc tức ngta mà!!!

.....

Lát sau....

Trở lại với dáng vẻ không thể men-lỳ hơn, Trần Minh lạnh mặt nói:

-Thy!!! Em cứ chờ đây! Anh không tha cho em đâu! Hừ!

-Ấy chết! Anh đẹp trai lại lẳng thế này, sao thù dai zữ zự?? – Cô nịnh nọt rồi buông chọt cậu cuối cùng.

Đột nhiên, máy cô có tin: “Đến nhà tôi. Ngay. Không được muộn.”

Xi! Cô xì một tiếng rồi dài rồi nói:

-Em đến nhà Lucifer nhé! Bye hai anh!

Cô thay quần áo, rồi chạy vội đi, để lại hai chàng trai ngơ ngẩn.

Trần Minh nói:

-Chúng ta hình như cùng là kẻ thất tình!

-Chỉ anh. Không có tôi.

-Vậy hờ??- Trần Minh cười đều.

Prince tức quá, mới lời chuyện ban nãy:

-Hơ.... Tôi thấy anh mặc váy hợp ghê nha! He he!

.....

Nhấn chuông ba bốn lần mà chả thấy con gì (?) ra mở cửa, cô tức khí bấm liên hồi, rộn cả khu, vừa khi ấy mới có cô gái ra mở cửa.

Xinh đẹp.

Kiều ngao.

Và mới đây cô biết còn là chưa ngoa.

-Cô là ai hả? Bấm chuông lộn nhà hả??

Cô giờ bàn tay ra trước mặt cô gái ấy ý bảo “Stop”, rồi nói:

-Thứ Nhất tôi là ai, hờ, phải báo cáo với cô à? Thứ hai, tui hông có bấm chuông lộn!

Đột nhiên, cô gái nhớ ra gì đó, nói:

-Nhã Tử Đông Thy!

Vừa lúc ấy, cô cũng đột nhiên nhớ ra: “À, là con bé này. Minh Tây Tây.”

-Cô đến đây làm gì?- Annie hồng hách nói.

-Miễn bàn. Tránh.- Cô ngăn gọn ra mệnh lệnh, rồi đẩy mạnh cô ta sang một bên.

Lucifer ra, nhìn thấy nhưng không nói gì mà đứng nhìn cô bước vào.

Cậu nhìn cô một lượt rồi gật nhẹ đầu nói:

-Không tòi.

-Thanh kiu!

-Bày đặt. – Cậu quay lại, nói- Vào “kính viếng” bà mẹ tôi đi!

Cô nhún nhẹ một cái: -OK!

Bước vào, thấy Diệp Tấn Du đang nho nhã uống hồng trà , cô nổi hứng nhẹ nhàng bước tới:

-Hù.. Hù!!!

Diệp Tấn Du giật mình, ...

“phụt”

Nguyên miếng trà vừa uống bay thẳng vào mặt Annie ngồi đối diện.

Cô bụm miệng cười, giả vờ thanh nhã:

-Bác ... à không.. sao mẹ bắt cần vậy ạ?

Diệp Tấn Du lập tức nói:

-Bất cần? Câu đó dành cho tôi hay cô vậy? Cún nhà ai ra hù tôi để tôi lỡ phun trà?

-Trời ơi!! Mẹ gọi con là cún hử? – Cô reo lên nhưng trong lòng thì tức xì khói- Cún là danh từ yo thg đó mẹ! Mẹ dạo này dễ thương ghê ha!!

Diệp Tấn Du lạnh lùng nghe cô phỉnh nịnh.

Nói thế chứ trên đời này ai chẳng muốn nghe ngọt ngào chứ??!!

Cô thừa thế, không để cho Annie kịp xen vào câu nào:

-Vậy con lên phòng với Lu... à... Hoàng Duy chút nhé!

Nói rồi cô chạy biến lên phòng.....

.....

“Cộc.. Cộc”

-Vào!

Nhìn thấy cô, Lucifer có vẻ rất ngạc nhiên:

-Từ bao giờ cô học cách lịch sự thế?

-Tôi á? Tôi luôn luôn lịch sự, nhưng tùy đối tượng mà tỏ vẻ lịch sự chứ! Hơ.

Cậu nhìn lại cô.

Hôm nay, trông cô rất nhẹ nhàng nhưng cũng đầy quyến rũ.

Áo sơ mi trắng hơi mỏng, thoáng làn da trắng muốt, váy hồng làm tăng tính dịu dàng

Cậu nuốt nước bọt, rồi quay đi.

Cô ngồi phịch xuống giường cậu, rồi nhảy lên nhảy xuống:

-Ui chà! Thích thật!

Cậu thoáng đỏ mặt trong 1 s:

-Cô chẳng có ý tứ gì cả!

-Sao?

-Ngồi giường đàn ông cô biết nghĩa là gì k hả?

-Không. – Cô thản nhiên nói.

Đột nhiên, cô thấy cậu nhìn mình rất ranh mãnh.

Và chậm rãi , cậu tiến đến gần giường, hai tay chống hai bên, ghim cô lại trong vòng tay cậu.

Mùi đàn ông nam tính tỏa ra từ cậu khiến cô bất giác đỏ mặt.

Cả ánh nhìn như xuyên thấu, và đôi môi mỉm cười rất “chất” nữa.

Đúng là ngta nói chẳng sai, ma quỷ rất dễ dàng mê hoặc con ng.

Cô nuốt nước bọt, quay mặt đi, lấp bắp:

-Anh... anh làm gì vậy?

Không có tiếng trả lời khiến cô quay đầu lại và sững sờ thấy khuôn mặt cậu gần dần.

Cô ngả người ra phía sau, cậu càng tiến đến....

Cho đến khi cô nằm một cách khó khăn lên giường thì đã không còn lối thoát....

Khuôn mặt điển trai và ma mị của cậu làm đầu óc cô choáng váng....

Như một phản xạ tự nhiên, cô nhắm mắt đón chờ một cái gì đó mà cô cũng không rõ.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Khuôn mặt điển trai và ma mị của cậu làm đầu óc cô choáng váng....

Như một phản xạ tự nhiên, cô nhắm mắt đón chờ một cái gì đó mà cô cũng không rõ.....

Hơi thở cậu phả vào mặt cô khiến cô có chút hoảng hốt, hơi thở dồn dập

Tìm cô đập mạnh

Bầu không khí đang hết sức “lãng mạn” thì.....

“RẦM”

Cửa phòng bị đập mạnh một cách vô cùng thô bạo, khiến 2 ng đang “làm việc xấu” ở trong phòng giật mình.....

Là Diệp Tấn Du và Annie bước vào, trở mắt ra nhìn....

Hắc hắc...Cũng không thể trách họ, tư thế mờ ám của hai người trong phòng thật đáng ngờ....

Diệp Tấn Du bình thường vốn lạnh lùng nhưng nhìn cảnh này cũng đâm lấp bắp:

-Con... Con... Hai đứa..... đang làm gì thế hả?

Nhìn thấy bà Diệp “khủng hoảng tinh thần”, có vẻ cậu rất thỏa mãn.

Cậu tỉnh bơ đáp:

-Chúng tôi đang định hôn nhau.

Nói xong, cậu cúi xuống một chút, đặt lên môi cô một nụ hôn phớt.

“Àm... Àm”- Cái này gọi là sét đánh ngang tai.

Chỉ còn biết nói một từ thôi: Trơ trẽn.

Cô sững sờ nhìn cậu rồi thì thầm:

-Đồ biến thái!

Diệp Tấn Du thì chết đứng, mặt trắng bệch:

-Sao con trai ta lại trở trên như thế?

Bà nói xong, bỏ ra khỏi phòng.

Annie thì không có lấy một chút ngạc nhiên rồi cô ta bước lại gần cậu, môi cười rất kịch, vờ như không hề quan tâm đến “tư thế không đàng hoàng” chút nào của cậu.

Cô ta nhón chân lên và đặt môi cô ta lên môi cậu.

Sau đó, vòng tay quanh cổ cậu siết chặt, và hôn cậu ngấu nghiến.

Đôi mắt cô ta nhìn cô đặc thẳng.

Nhìn thấy cảnh này, không hiểu sao, mắt cô cay cay, hình như có cái gì đó đắng chát tràn vào môi cô. ...

Cậu không phản ứng nhưng đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước, đến khi cô ta bỏ cậu ra thì lập tức.

“Chát”

Một cái tát bay vào mặt Annie không hề thương tiếc.

Máu rỉ ra từ khóe miệng Annie.

Năm ngón tay in hằn trên má.

Đồng Thy nằm trên giường cũng thấy sợ hãi.

Khuôn mặt cậu tựa như ác quỷ, bàn tay ghì lấy vai cô đang bóp mạnh, bàn tay cậu dùng để tát cô ta thì buông thõng xuống.

Minh Tây Tây khựng lại.

Chưa bao giờ cô phải chịu cảnh như thế này.

Cô là ai nào?

Là Minh Tây Tây-Annie hot girl nổi tiếng.

Người muốn kiss với Annie một lần cũng xếp hàng chật cả thành phố.

Cớ sao, người con trai này dám tát thẳng vào mặt cô???????

Annie muốn xông đến giết chết cậu nhưng làm thế liệu có lợi được bao nhiêu?

Cô ta đột nhiên quỵ gục xuống sàn nước mắt lăn chả tuôn rơi, nhiều như một dòng suối nhỏ.

Cô ta đáng thương. ... Hay đáng hận?

Cậu không mấy quan tâm đến dòng nước mắt cá sấu của cô ta mà quay người lại đỡ Đồng Thy dậy:

-Ồn không?

-Không. – Cô vô thức nhìn vết tát trên má Minh Tây Tây và nói.

-Thật sao?- Cậu thoáng bực mình hỏi lại.

Nhìn khuôn mặt không mấy thiện cảm mà nói đúng hơn là chả có một chút thiện cảm nào của cậu, cô sợ hãi co rúm người, cười giả lả:

-Hớ.... hớ.... đâu đâu có. Tôi ổn mà!

Cậu nhếch môi:

-Vậy được!

Cô thừa thế trườn khỏi giường, mặt “hình sự” hỏi cậu:

-Anh..... Anh sẽ không đánh tôi như thế đúng k?

-Tùy thôi!- Cậu tỉnh bơ đáp, mắt ánh lên tia ranh mãnh.

-Cái gì?

-Nếu cô ngoan ngoãn thì chẳng có chuyện gì xảy ra, ngược bằng cô cứ thích nghịch ngợm, tôi sẽ đánh, thật đó!- Cậu gật gật đầu để chứng tỏ lời mình.

Cô mạnh miệng cãi liền:

-Tôi có phải con nít đâu mà “nghịch ngợm” chứ? Tôi 17t rồi đó!

-Đấy!- Cậu quay lại nói rồi vờ trừng mắt nhìn cô- Còn cãi hả?

Lập tức cô co rúm người lại ép mình vào một góc chẳng dám nói gì nữa.

Minh Tây Tây bị coi như bong bóng xà phòng, giận điên người, cô ta mở miệng giọng thút tha:

-Hoàng Duy à, anh..... Có thể đỡ em dậy k?

Cậu không một câu trả lời, bước nhanh ra khỏi phòng để mặc hai cô gái tự định đoạt với nhau.

Bóng cậu vừa khuất, Minh Tây Tây khuôn mặt từ chỗ yếu đuối, ủy khuất bỗng chuyển thành chua ngoa:

-Cô định cướp chồng ngta hả???

Cô ngo ngác:

-Cướp ... cướp gì cơ?

-Cái mặt mày cũng dày gớm! – Minh Tây Tây không thèm giữ kẽ chống nạnh tiến đến chỗ cô- Mày có biết tao là vợ tương lai của anh ấy k??

Nghe đến đây, cô bật cười ha hả:

-Cô bị điên hay sao? Sao anh ấy lại là chồng cô chứ????

-Tao và anh ấy sẽ đính hôn. Sao?

Cô đứng dậy, nói:

-Tui hồng tin cô. Mà tui khuyên cô ý, nên đến thẩm mỹ viện hoặc mua kem cao cấp, phấn cao cấp của nhà cô mà dặm vào cho đỡ, không thì đến “tể đính hôn nào đó” của cô, người ta sẽ tưởng cô là ma đó. Hihi.

Minh Tây Tây thật sự giận dữ.

Cô ta nhào đến túm tóc cô giật mạnh, rồi tát liên tiếp vào khuôn mặt cô đến đỏ ửng, móng tay cô ta làm khuôn mặt cô xước rớm máu.....

Cô đành phải dùng một chiếc võ đá cô ta ra rồi kìm nức cô ta lại, vừa lúc đó, bà Diệp bước vào.

Cùng với dấu vết cái tát trước đó của cậu và hiện trạng xơ xác của người mà bà đồng ý làm con dâu, bà giận dữ nhìn sang cô đang ghì lấy Minh Tây Tây.

Bà bước đến.....

“Chát”-“Chát”-“Chát”

Ba cái tát liên tiếp giáng vào mặt cô khiến mặt cô tê rất rất đau.

Bà Diệp nói:

-Sao cô..... cô dám lộng hành trong nhà tôi hả? Bỏ Tây nhi ra!!!

Cô đứng dậy loạng choạng, lập tức Minh Tây Tây trườn khỏi gọng kìm của cô và ôm lấy bà Diệp mà nức nở:

-Mẹ... mẹ..... cô ta đánh con!! Hức hức!

Cô bàng hoàng nhìn Minh Tây Tây và Diệp Tấn Du, tại sao, tại sao lại thành như thế này,

Vết rất đau khiến cô nhăn mặt,.....

Đầu cô hơi nhức vì những cái túm tóc ban nãy.....

Bà Diệp an ủi Tây Tây một lúc rồi kéo Đông Thy sang phòng bà.

-Cô và nó tiến triển đến đâu rồi?

Cô lặng thinh không thèm trả lời, phần vì tức, phần vì chưa tiêu hóa nổi bà ta có ý gì.

-Nói!

-Tiến triển là sao?- Cô ngây ngô hỏi lại.

-Lúc này.... Trên giường.....- Diệp Tấn Du có đầu óc đen tối nên đâm ra nghĩ bậy. Hắc.

(Ai cũng nghĩ như thế thì chính đốn ghen ^_^)

-À.....-Cô “à” một tiếng rõ dài càng khiến ngta sốt ruột, điển hình là Diệp Tấn Du.

-À là sao hả?

-Này anh ta nói rồi mà!- Cô gật gật đầu trả lời, con đau rất ở đỉnh đầu vĩa nơi má khiến cô đau muốn chết. híc híc. Bà già này định giam cô đến bao giờ đây nhỉ?

Đột nhiên, cửa phòng mở một cách tự do, cậu dựa tường, thông thả nói:

-Hay bà muốn chúng tôi diễn lại cho bà coi? Muốn thế thì nói thẳng. Tôi k ngại đâu nhé!

Cô tròn mắt dẹt nhìn cậu ý hỏi : “Điên à? Mà điên thì một mình anh điên thôi!”

Bà Diệp hải hùng nhìn đứa con trai.

Bà sợ nếu bà không phản đối liền thì có lẽ sẽ có một màn 18+ ngay tại căn phòng này.. híc.

Liệu bà Diệp quá “đen tối” hay sự thật là như vậy???

Đón xem chapter tiếp theo nhé!

_____ End Chapter 23/1 _____

Chapter 23/2

Bà Diệp hải hùng nhìn đứa con trai.

Bà sợ nếu bà không phản đối liền thì có lẽ sẽ có một màn 18+ ngay tại căn phòng này.. híc.

Liệu bà Diệp quá “đen tối” hay sự thật là như vậy???

Đón xem chapter tiếp theo nhé!

Cậu cầm lấy tay cô kéo ra, đôi mắt xéch lên nhìn Diệp Tấn Du thách thức

Diệp Tấn Du cũng đưa đôi mắt lạnh nhìn cậu:

-Sao?

Cậu cười cười lãnh đạm:

-Tôi yêu cầu bà tránh xa cô ấy một chút.

Đôi mắt Diệp Tấn Du nheo lại:

-Con trai. Con chưa biết ta là ai hả?

Cậu quay mặt đi, đôi mắt đột nhiên sắc đến đáng sợ:

-Con quý.

Diệp Tấn Du hệt như không biến sắc, khuôn mặt bà ta càng đanh lại đến đáng sợ, nhưng cô thấy môi bà ta mím lại một cách khó khăn.

Nở một nụ cười nhẹ, cô quay người.

“Chát”

Cậu không hề ôm mặt mà lạnh lẽo nhìn cô:

-Sao đánh tôi?

-..... – Cô không nói mà nghiêng ng sang chỗ Diệp Tấn Du- Xin lỗi mẹ. Chồng con sẽ sửa. Bây giờ..... con và chồng phải đi. Chào mẹ.

.....

Cậu giật tay cô ra nhìn cô lạ lẫm:

-Tại sao cô.....???

Cô đang nghiêm mặt bỗng gặp người lại cúi nghiêng ngả đến gần bò ra sàn:

-Ha ha ha.....

-Sao?

- Haha Cái mặt bà ta kìa!! Tôi chết vì cười.

-.....

-Mặt bà ta lúc tôi nói chữ chồng ỉ??????????? La la la. Vui quá. – Cô nhảy chân sáo vui vẻ đi trc.

Cậu quay mặt đi cười nhẹ.....: “Rốt cục tôi chẳng hiểu cô là ai nữa..??”

.....

-Đi với cô đúng là.....

-Đi mà. Tôi muốn. – Cô thèm thường chỉ vào món bít tết.

Cậu lạnh lùng:

-Vậy ăn đi.

Cô cảnh giác:

-Anh nhìn lại ví mình đi. Đủ k? Tôi k ở lại rửa bát đâu nhá?

Cậu quay lại:

-Đủ. Ăn đi.

.....

20’ sau.....

Cô ngồi gặm bánh mỳ mặt hình sù, nói nhỏ:

-Tôi chết thì nhớ đem món bít tết đến nhá.

-Sao?

-Lâu vậy ai đợi nổi? – Cô hét lên.

Cả nhà hàng nhìn cô với vẻ sững sờ.....

_____ End chapter 23/2 _____

Chapter 23/3

Cậu mặt lạnh quay đi, mặc kệ cô, trong lòng thầm cười.

.....

-Xem kia! Con gái gì mà k có ý tứ gì cả.

-Vi ăn mà hết đến vậy đây. Giới trẻ thời này thật là.....!!!

-Ờ ờ... Lũ nhỏ cứ thích “sống thật” cái gì? Chả chút ý tứ.

Vài cụ già bàn bên bàn tán qua lại thành một tập đoàn buôn chuyện...>”

Mấy cô gái bàn đối diện thì cứ gọi là thỏa thích “chém”:

-Này! Xem anh chàng kia

-Tên nào?

-Cái tên đẹp trai ngồi cạnh “con bé tâm thần” đó..!!

- À.....

-Nếu mình thử có đc k nhé???

Cô nghe họ nói về cậu, mặt đanh lại, tự nghĩ: “Dám nói mình vậy? Mình có gì thua kém hắn? Chỉ là hắn hơi đẹp trai một tí, hơi giỏi giang một tý, style hơi hợp một một tý. Hừ! Có gì đâu!”

Sau khi ăn uống “tức nước vỡ bờ”, cô hài lòng đứng dậy.

Cậu trả tiền và hỏi:

-Tôi cá là sẽ có người hỏi cô: “Mấy tháng rồi?” đó.

Cô mở to mắt:

-Tại sao? À, họ hỏi anh bắt tôi nhịn đói bao lâu rồi phải k??

Cậu phì cười:

-Không.

-Thế là gì?

-Đa nghĩa. Tùy người hiểu.

Cô xì dài một tiếng rồi vừa đi vừa đá mấy cái lá bàng ven đường, môi chu lên vẻ bất mãn.

Nhưng chỉ lát sau.

-Chúng ta đi chơi đi?

-Ờ. – Cậu hờ hững

.....

Hai tiếng sau.

Đứng trước cửa nhà cô, bất chợt khuôn mặt cậu chùng xuống:

-Tôi chuyển đến đây sống nhé?

- Không. Không bao h.

Cô làm dấu nhân trước mặt, gần như trả lời ngay lập tức.

Cậu lạnh lùng:

-Khó khăn nhĩ?

-.....-Cô nhìn cậu cảnh giác bất chợt sờ da gà khi nhớ lại cái tát của cậu với Annie.

Cậu đẩy cửa bước vào nhà một cách tự nhiên, cô bấu môi theo sau, tự hỏi sao dạo này mình “ngoan” thế??? Hic hic

.....

Prince bước ra từ trong nhà, đôi mắt anh chiếu vào hai người trước cổng, khuôn mặt hoàn mỹ hơi buồn, nhưng rồi một nụ cười gượng xuất hiện:

-Hai người đi đâu về đó???

Lucifer lạnh lẽ nhìn Prince k trả lời, còn cô liến thoắng:

-Anh à, em chán rồi. Xem tên này đối xử vs em gái anh nè.

Vừa nói cô vừa đưa đôi tay xước xước cho Prince xem, Prince xuyết xoa:

-Vào nhà, nói anh nghe có chuyện gì nào!

.....

Vừa an vị trong phòng khách, cô đã bắt đầu kênh nói:

-Anh biết k ?

-Gì nào?

-Em đi trên đường với hấn, bị mấy pha suýt chết. Em vs hấn đang đứng bên đường, thì lũ con gái bắt chấp đèn đỏ mà nhảy qua đg bu lấy hấn, kết quả bị cảnh sát giao thông đuổi chạy bán sống bán chết, vô ngộ... hơ hơ...- Cô dừng lại để thở rồi tiếp tục- Vô ngộ thì bị con chó to như bò rượt, em... Em chắc chảy mồ chết quá. Hic hic

Prince lắc đầu, lấy khăn chấm mồ hôi cho cô:

-Đấy mới bảo gần hotboy như gần hổ đó.

-Thật hả? – Cô tròn mắt.

-Ừh.

Prince gạt đầu rồi tiếp tục lấy thuốc xức vào vết xước.

Lucifer lạnh lẽ nhìn cánh tay rướm máu của mình, rốt cục ai mới là ng bị nặng hơn chứ?

Hời.

Con gái thật phiền phức.

Đột nhiên, Prince nhìn thấy vết thương trên tay Lucifer, anh nói:

-Chắc chắc..... con nhỏ này.... Sao k nói là lucifer cũng bị thương?

-Sao em biết? – Cô giương đôi mắt vô tội nhìn anh.

Lucifer cười vô hồn: “Hôn nhiên liệu có đồng nghĩa với vô tâm?”

.....

Ánh mắt cô đột nhiên thay đổi, cô lạnh lẽ nhìn hai người con trai: “Xin lỗi”.

Chương 24

Anh khẽ liếc nhìn cô như một phả xạ tự nhiên vô điều kiện.

Ánh mắt anh dường như chỉ dành cho cô mà thôi.

Lucifer bất giác nhìn sang hai người đó. Cậu cười lạnh.

“Hai người tốt lắm. Đưa tôi vào thế bí như vậy sao ?”

Cô đột nhiên quay sang Lucifer:

-Anh còn việc gì nữa hông? Sao ngồi hoài ở đó vậy?

Cả hai người con trai nhăn mặt, khẽ nhìn cô.

Prince nói:

-Em vào phòng đi. Anh có chuyện muốn nói với Lucifer.

Cô liếc cậu một cái rồi nhanh chóng sầm sập chạy lên phòng.

Prince hơi ngạc nhiên nhìn em gái rồi anh nói:

-Lucifer! Máy vào phòng tao tý.

Cậu đứng dậy và theo Prince vào phòng như một cỗ máy.

.....

-Tao xin lỗi mày! Tao.....- Prince ngồi xuống ghế rồi đột nhiên cúi mặt nói.

Lucifer không tỏ ra ngạc nhiên mà cậu cầm tách trà trên bàn uống một chút, cậu nói, giọng cậu vẫn lạnh lùng:

-Tao biết vụ bà ta làm rồi!

Prince vịn tay vào nhau.

Cậu tiếp tục:

-Nghe nói ba mày bị đuổi việc rồi?

-..... -Prince khó khăn gật đầu rồi nói- Căn nhà này cũng đang bị ép.....

Cậu nhếch môi:

-Tao sẽ giữ đk nó.

Prince đột nhiên ngẩng mặt lên:

-Tao không quan tâm mấy đến chuyện này. Mà điều tao quan tâm là tao vừa thấy có người theo dõi Mun.

Cậu hỏi lại:

-Theo dõi?

-Ừ. – Prince nói.

Cậu lạnh lùng nhấp thêm ngụm trà, nhìn thẳng vào mắt Prince:

-Và đó là lý do mày gọi tao vào?

-.....

-Mày muốn dừng lại? – Cậu đều đều giọng.

Prince gật đầu.

Cậu đột nhiên bật cười.

Rồi trong lòng tràn dâng sự khó chịu: “Đây là kết quả? Tôi không thể chống lại bà?”

Cậu lạnh giọng:

-Cậu bạn dùng cảm của tôi sao lại thành thế này?

Prince đập bàn:

-Mày k cảm thấy con bé sẽ gặp nguy hiểm sao?

Prince giận dữ nhìn lại. Sao lúc này anh ghét bộ dạng lạnh lùng cố hữu này của thằng bạn thế chứ??????????

Cậu đột nhiên đứng dậy :

-Vì mày yêu cô ấy nên mày mới làm quá thôi.

.....

Cô đứng ngoài cửa, đơ sững hồi lâu.

Âm thanh dội vào tai cô lần nữa.....

“Vì mày yêu cô ấy.....”

“Vì mày yêu cô ấy.....”

“Vì mày yêu cô ấy.....”

Cô dựa hân người vào cánh cửa.....

Lời cậu nói chắc chắn là thật rồi..... Hay cô nghe nhầm?

Nghe nhầm.....???

Khẳng định khả năng ấy không thể xảy ra!!

Cô quay người đi như một cái máy..... Anh trai yêu cô là sự thật. Suốt những ngày qua cô đã ép mình nghĩ rằng đó chỉ là một sự nhầm lẫn.... Nhưng..... đó là sự thật.

“Rầm”

Tiếng động lớn ngoài cửa khiến hai chàng trai giật mình.....

.....

Hình dáng cô gái nhỏ nằm giữa sàn khiến hai chàng trai sững sờ.....

Và cả hai chàng trai cùng cảm thấy đau đớn..... Họ đã làm gì thế này???

_____ End Chapter 24/1 _____

CHAPTER 24/2

“Rầm”

Tiếng động lớn ngoài cửa khiến hai chàng trai giật mình.....

.....

Hình dáng cô gái nhỏ nằm giữa sàn khiến hai chàng trai sững sờ.....

Và cả hai chàng trai cùng cảm thấy đau đớn. Họ đã làm gì thế này???

.....

Cô mơ màng trong tiếng nấc.

Cô không yếu đuối, cô chưa bao giờ yếu đuối, cô không thể khóc. ...

.....

Lucifer tựa nhẹ mình vào bức tường.

Cậu không biết tại sao trái tim mình lại nhói đau như vậy.

Chính cậu đã muốn cô biết. Chính cậu đã làm thế này.

.....

Prince ngồi bên cạnh cô, nhìn khuôn mặt cô.

Mí ướt đầm nhưng nước mắt không rơi ra. ... Anh biết cô đang đau, nhưng cái vẻ kiên cường của thi trong giấc mơ anh cũng k thể quên.

.....

Prince đứng dậy, khẽ mở nhẹ cửa và bước ra ngoài.

Anh nhìn thấy Lucifer.

Đột nhiên Lucifer nhìn lên, ánh mắt cậu rất lạ:

-Tao sẽ kết thúc. Em gái mày không cần giúp tao nữa.

-.....

-Mày ở lại. Tao về.

Nhìn bóng dáng cô độc đáng sợ của Lucifer, anh run run, chống tay vào tường. ... Anh đưa cậu trở lại làm một con người, nhưng bây giờ chính anh tự tay đẩy cậu trở lại làm ác quỷ. ...

Là anh sai sao?

.....

Cô mở to mắt, bật dậy.

Nhìn lại căn phòng cô dịu mắt. Đây là phòng Prince.

Cô khó khăn ngồi dậy, đôi chân trần chạm đất.

Cô nhanh nhẹn lên khỏi phòng ngay sau lưng Prince.

Cô biết.

Nhưng cô không tin.

Cô hiểu.

Nhưng cô vờ như không hiểu.

Vì đó chỉ là anh trai của cô. Mãi mãi không thay đổi. Và không thể thay đổi.

.....

Sáng hôm sau.

Cô dậy rất sớm.

Mặc quần áo nhanh hơn bình thường.

Ngồi chờ trong một lớp học vắng tanh đúng là không hợp vs cô. Hic hic.

Sau 35 phút 19 giây 27 tích tắc, cuối cùng sân trường cũng đã rộn rã như vốn dĩ là thế.....

Cậu xuất hiện.

Bộ đồng phục bình thường như bao người khác nhưng trên người cậu thì cảm giác nó có giá trị gấp ngàn lần.

Cô nghĩ: “chuyện của anh trai, mình không thể nói với ai khác ngoài hân. Thôi thì, đi nói chuyện vs hân còn hay hơn kể vs người k hiểu chuyện”

Cô tung tăng chạy đến, cười tươi:

-Hey, Lucifer! Tôi có chuyện muốn nói với anh. Đi với tôi tẹo đi.

Lucifer nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng đáng sợ, rồi cậu nói:

-Tôi không quen cô.

Cô tròn mắt dẹt, kéo tay cậu:

-Sao lại thế? Tôi với anh chẳng phải..... Lẽ nào tôi...

Cậu không thèm nhìn cô, giật mạnh tay, trên môi nở nụ cười giễu cợt:

-Chúng ta không có gì.

Cô đứng như trời trồng giữa sân trường.

Bên tai cô ù ù những lời chế giễu.

Thì ra là vậy.

.....

-Con bé đòi trèo cao.

-Nó là cái quái gì mà dám nắm tay anh ấy?

-Cái đồ gặp người sang bắt quàng làm họ!!

-Hừ. Tao ghét con bé ấy từ lâu rồi. Dính vs anh ấy như sam.

Cô sau một hồi dờ dưng thì đột nhiên dậm chân:

-Á à..... mình biết rồi... Tên đó định quỵ tiền của mình..... – Cô cúi mặt đột nhiên nấc mạnh, nước mắt trào- Biết rồi..... Hức..... Hân chỉ là không muốn trả tiền thôi... Không phải do mình..... Không phải hân ghét mình... Ủhm....

.....

Cậu không ngoảnh lại dù một chút, khuôn mặt lãnh đạm đáng sợ của cậu khiến người ta cảm thấy như đứng trước một tòa pha lê đẹp nhưng nguy hiểm.

Đáng sợ nhưng thích thú.

.....

Câu chuyện này sẽ kết thúc ở đây?

Không.

Tôi không chắc sẽ có chuyện gì, nhưng có một điều tôi chắc chắn.

Cô sẽ làm được. Chỉ thế thôi.

.....

Không có băng tuyết vĩnh cửu. Chỉ là không có lửa thôi.

Không có pha lê vô chủ. Chỉ là không có người dám chạm vào pha lê.

Phải không?

_____ End Chapter 24/2 _____

CHAPTER 24/3

Cô tự vấn chính mình rồi đứng lên một cách bình thường, nhưng cô càng cố làm ra vẻ mình ổn thì trong lòng cô lại càng đau đớn.

.....

Vào canteen, cô ngạc nhiên thấy cậu....

Và cô ta. Minh Tây Tây.

Prince vẫy tay cô.

Cô vô thức tiến lại gần bàn ấy.

Lucifer không thèm nhìn cô lấy một chút, tựa như cô vô hình.

Annie nhìn cô đắc thảng.

Hừ. Cô là ai nào? Cô không sợ. Cô vốn dĩ không cô độc đến mức đó.

Cô kéo ghế ngồi xuống bên-cạnh-cậu.

Rồi đột nhiên cô nghiêng ng sang nhìn chiếc điện thoại cậu đang cầm.

Màn hình tối đen.

Chiếc điện thoại rất cũ. Xung quanh nhiều vết xước lớn/

Cô ngạc nhiên:

-Cái này có gì mà anh giấu ghê thế?

-.....

Không một tiếng trả lời cô.

Cô nhón ng giật chiếc điện thoại, cậu lập tức đưa đôi mắt sắc lạnh chiếu rọi vào ng cô, cậu đưa tay ra:

-Trả.

-Không!

Cô lùi lại, nở nụ cười ranh ma.

Đột nhiên.....

Trượt.....

“Bộp”

Chiếc điện thoại rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh.

Chưa lần nào cô nhìn thấy đôi mắt sừng sờ đến lạ lùng của cậu.....

Và có cho cô sống thêm một ngàn năm nữa, cô cũng không thể quên được con thịnh nộ của cậu lúc này.....

-Cô.....!! Sao cô dám.....??

Cô lùi lại sợ hãi trước đôi mắt lạnh lùng không một tia tình cảm....

-Tôi chỉ..... Tôi chỉ.....

-Chỉ làm vỡ nó. – Minh Tây Tây tiếp lời cô, giọng điệu uốn dài.

Cô uất ức:

-Đó chỉ là một cái điện thoại..... một cái..... điện thoại..... cũ kỹ... Tại sao anh.....??

-Với cô là vậy!!! Nhưng với tôi thì không phải. Cô rõ chưa?? – Cậu gầm lên.

Rồi trong cơn tức giận, cậu quay ngoắt đi, để lại cô với khuôn mặt trắng bệch sợ hãi.

.....

Phòng Y Tế.....

-Em ổn chưa?- Prince ân cần.

-Dạ. – Cô hơi run rẩy trả lời.

-Em thắc mắc đúng không?

-Uhm

-Để anh nói cho em nghe. Chuyện dài lắm.

.....

Trên một bãi cỏ rộng lớn....

-Chỗ này là của nhà tớ cả đó. Cậu thấy thích không?-Một cậu bé tầm 8-9t với đôi mắt hơi lạnh lạnh, nhưng âu yếm nhìn cô bé bên cạnh.

-Đương nhiên tớ thích rồi.- Cô bé có đôi mắt sáng ngời trả lời.

-Vậy.... cậu có muốn lấy tớ k?- Cậu bé nhẹ nhàng hỏi rồi bổ sung như sợ cô bé không hiểu- Mẹ tớ bảo, cậu lấy tớ thì bãi cỏ này là của cậu. Mẹ tớ muốn cậu lấy tớ đó.

Cô bé cười nhẹ hơi buồn:

-Vậy à? Bác ấy nói thế?

-Uhm

-Tớ không cần bãi cỏ đâu. Tớ cần cậu thôi à. – Cô bé vô tư nói.

Cậu bé giờ ngón út ra:

-Vậy tớ với cậu ngoắc tay hứa nha? Lúc nào đủ 18 tuổi, chúng ta sẽ về đây.

Cô bé ngượng ngùng giờ tay ra...

Và một điều “hệ trọng” đã đc hai đứa trẻ ước hẹn với nhau.....

.....

-Hai đứa trẻ đó thì có liên quan gì đến chuyện của Lucifer?- Cô ngây ngô hỏi.

-Cậu bé đó là Lucifer. Còn cô bé đó là Lục Nhiễm Linh Đan.

-...??

-Cái điện thoại đó là vật mà Lục Nhiễm Linh Đan đã tặng cho Hoàng Duy. Vì vậy.....- Prince ngừng lại rồi ngập ngừng-Vì vậy... mà....thôi. Chuyện rất dài. Nhưng nghe qua em cũng hiểu mối quan hệ của họ rồi đúng k?

-Uhm. Giờ Em mệt. Em muốn ngủ.- Cô đột nhiên kéo chăn- Anh ra ngoài đi.

Prince miễn cưỡng bước ra.

“Tại sao em k nghe hết? Hay em không có dũng khí hả, em gái của anh?”

.....

Có nhiều điều khó nhận ra.

Tình cảm không thể bị thao túng từ bên ngoài.

Chúng phải xuất phát từ trái tim thổn thức của mỗi ng.

_____ End Chapter 24/3 _____

CHAPTER 24/4 (last)

Cô ôm mặt, để những dòng nước mắt tràn qua tay. Cô đau lắm. Mà cô cũng k rõ vì sao mình đau nữa.

Cô khẽ khàng quệt nc mắt. Thứ đã qua hãy để nó qua.

Vận mệnh đã dừng vòng quay thì không nên ép nó quay tiếp.

Cô cười nói nhỏ với chính mình:

-Thì ra, mình còn không bằng một món quà.

Cô không biết rằng có một người ngoài cửa đang đau quặn thắt vì những lời của cô.

.....

Sáng hôm sau. ...

Bóng dáng cậu hiện ra mờ ảo tưởng như k thật.

Cô dụi mắt, bĩu môi nghĩ: “Mặt Trời mọc đằng nào mà tên này lại dờ chừng đi sớm vậy trời?? Mình đã đi sớm mà có người còn đi sớm hơn mình sao???”
Chán thật! Hay mình nhìn nhầm nhỡ???”

Cô đi nhanh hơn một chút, bước lên trước.

-Hey!!! Đi lộn giờ hả???

Cậu quay lại, khuôn mặt lạnh như không cảm xúc, mắt thì lại thâm quầng như con panda.

Cô ôm bụng cười sặc sụa:

-Biết ngay! Biết ngay! Không ngủ được nên mò đến dọa người mà.

Cậu khó chịu nhưong mày nhìn cô, không nói gì.

Cô lặng người, mới nhớ ra, à, chuyện món quà lần trước.

Thật không hay ho chút nào. Bị coi là không khí, vô hình vốn là điều cô ghét nhất.

-Này.

Người đằng trước không trả lời, cô liền dùng tuyệt chiêu “sư tử gầm”:

-Lucifer!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! LUCIFER!

Khá khen cho cậu, à không, là khá khen cho đôi tai của cậu, trước sức bật kinh khủng của cô, vẫn có vẻ bình thường, không một chút động tĩnh.

Cô ngán ngẩm lờ đờ theo sau. ...

Cậu đi một bước thì cô đi một bước.

Cậu dừng thì cô cũng dừng.

Cậu đột nhiên ngừng lại đột ngột, quay lại nhìn cô, ánh mắt phức tạp:

-Cô và tôi, chúng ta không còn gì. Tại sao cô đi theo tôi?

-..... Đi theo đâu?? – Cô tròn mắt dẹt, đớp lại

- Chẳng lẽ nào... - Mắt cậu hiện lên một tia tinh quái,ma mãnh- Cô thích tôi sao?

Cô giật mình rồi đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào cậu:

-Thích? Là như thế nào?

-.....- Đến lượt cậu sẽ sờ. Cậu không định nghĩa được nhưng hình như trong khoảnh khắc có một cái gì đó len lỏi trong tim cậu, không rõ ràng nhưng cậu cảm nhận được.

Cậu xua tay:

-Đi. Đừng bao h đến gần tôi.

Vội vàng lao ra khỏi tầm nhìn của cô, cậu thấy gió lạnh ủa vào người, mắt không còn thấy gì...

Và....

.....

Cô ngơ ngác.

Tại sao lại nói như vậy chứ???

Chắc tại hôm qua cô chưa tắm nên bây h bốc mùi?

Đâu có. Cô đã dùng cả tấn bột thơm r mà. (ặc)

Thôi kệ. Lại dở chứng chứ gì???

Cô tung tăng vào lớp.

-Hi mọi người.

-Ồ... ờ... chào....!- Vài người run run trả lời cô.

Đột nhiên ngoài cửa, có hai cô bạn bước vào:

-Biết gì k?

-Sao?

-Hình như vừa nãy xảy ra tai nạn ngay trước cổng trường đó.

-Vậy á????

Cô dừng lại.

Tai nạn sao?

Cô lao đến lớp học của cậu.

-Prince. Anh Prince!!!!!!!!!!!!!!

-Sao vậy? – Trước tiếng hỏi thúc gào ầm ĩ của cô, Prince bước ngay ra

-Lucifer..... Lucifer đâu??? Đến chưa??

-Hôm nay chắc không đến r.- Prince thân nhiên.

Cô chạy ra cổng trường bỏ mặc ánh nhìn lạ lùng của anh trai.

.....

-Xin lỗi. Cô không thể vào đây.- Tay cảnh sát nhìn cô vẻ lạnh lùng.

Cô đẩy tay anh ta:

-Tránh ra. Có phải có người vừa bị tai nạn?

-Cô là ng nhà nạn nhân?

-.....- Cô im lặng vài giây rồi trả lời- Đúng.

Tay cảnh sát ấy náy:

-Chúng tôi nhận được tin có người bị ô tô đâm, vết thương rất nặng nhưng khi đến thì nạn nhân lăn chiếc xe gây án đều biến mất... Chỉ thấy vết máu lớn này.... Chúng tôi thành thực xin lỗi.

Cô vội vàng hỏi như tìm chút hy vọng cuối cùng:

-Vậy ng gọi điện đâu???

-Là ng này.- Tay cảnh sát chỉ vào một người phụ nữ trẻ.

.....

Đúng là cậu rồi.

Tất cả mô tả của ng phụ nữ đều đúng.

Kết thúc rồi sao???

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

1 tháng sau.....

Lại một buổi sáng với ngày mới nhạt nhẽo...

Cô bật cười.

Đây là một giấc mơ.

Chắc chắn vậy rồi.

Chứ cậu là ác quỷ, là ma vương, chết.... tức là.... Phải chăng đã về với gđ thật sự???

Không thể nào đâu.

Cô chẳng tin cái gì cả.

Ác quỷ thì không thể chết dễ dàng như vậy được.

.....

Ngày hôm sau, trời mưa rất to, dự báo còn có đợt áp thấp, gió mùa mới nữa. Thời tiết lạnh lắm. Lạnh đến buốt xương.

Cuộc sống của cô lại trở về với thường nhật.

Cô tỏ ra mình ổn. Mình không sao. Cô nở nụ cười nhiều hơn cả lúc trước nhưng có điều nụ cười có cái gì đó héo hắt đi.

.....

“RRRRRRRRRRRRR...”

Nghe tiếng đt kêu, Đông Thy vội vàng mở mắt. Một cách chậm chạp, cô lễ bước vào nhà tắm với đôi mắt tí hìn. ...

Hình ảnh cô hiện ra trong gương vẫn không thay đổi là mấy. Đôi mắt cô vẫn sáng lấp lánh. Cô tự cho là nó đã ổn.

-Thy, dậy sớm vậy?

-Uhm ...ăn ...ếà. (Vẫn thế mà) – Cô vừa trả lời vừa đánh răng.

-Mình đợi ở ngoài. Tụi mình cùng đi ha?- Triều Mỹ An dịu dàng hỏi.

-OK.- Cô gật đầu.

Cô mặc bộ đồng phục rồi cầm ít tiền định bụng sẽ ra công mua bánh mỳ ăn sau cũng được.

Vừa bước ra khỏi nhà tắm thì cô đã thấy Prince đem theo bánh mỳ gối, và cả phô-mai, bánh mỳ thịt kẹp đến cho cô.

Cô vội vàng nhào đến, mắt thì không rời bánh, miệng hỏi Triều Mỹ An cứ thế như chỉ chờ đợi câu trả lời như ý:

-Cậu ăn chưa?

-Mình ăn phở rồi. Cậu cứ ăn đi. Mình ra ngoài này chờ với Prince cũng được.

-Ừh... Ừh,.....- Gật đầu cái rụp một cách nhanh chóng, cô xồng vô xử lý đồng thức ăn.

.....

-Haizzzzz. – Prince thờ dài bất mẫn.

-Lại sao? Không lẽ anh vẫn còn yêu Mun?- Triều Mỹ An nhú mày nhìn Prince.

-Không có. _ Prince chối ngay, giọng anh khản đặc _ Em không thấy Mun nó già vờ sao?

-Biết. Nhưng chả nhẽ lại nói cô ấy dùng già vờ?

-Hax. Anh điên mất. Cái thằng Lucifer này, chết thì chết đi còn làm con bé nó phải day dứt. Đâu phải lỗi của nó.

Triều Mỹ An khẽ liếc Prince rồi rùng mình một cái:

-Chẳng phải lần đó, anh cũng thẳm ngồi khóc một mình nhiều lần đó sao?

-.....

-.....

Có tiếng chạy lon ton của giày thể thao:

-Hai người làm gì mà trầm tư thế hả?

Triều Mỹ An và Prince gật mình quay lại.

Để đánh tan vẻ mặt tò mò của Đông Thy, Triều Mỹ An đưa cho cô khăn giấy:

-Này. Ăn xong còn không chịu lau miệng gì cả. Thật là.....

-Cậu y chang Mai Chi. Bà cụ non quá à. – Cô cười tươi phắn.

Prince nhìn cô rồi nói:

-Sao không lo mặc cho ấm, cứ phong phanh thế kia hả?

- Ồ.....

-Mặc mỗi cái áo len mỏng, em tưởng mình khỏe lắm à? Vào mặc thêm áo, nhanh lên để còn đi học nào.

Dù muốn dù không, cô cũng phải phụng phịu đi vào.

.....

Đến lớp học, cô lại ngủ.

Triều Mỹ An ngồi bên cạnh tự hỏi, đi học để làm gì chứ, thà ở nhà ngủ còn hay hơn. Đến lớp cũng ngủ còn gì.

-Mình đi ăn gì đó đi. – Cô đề nghị.

-- Suy nghĩ một chút, Triều Mỹ An đáp- Ừ. Không vấn đề. Qua kêu Prince với đi.

-Không. – Cô lắc đầu ngay lập tức và nói thêm- Lần này chỉ cậu với mình thôi.

-Ồ... Thì tùy cậu.

.....

Tại một quán ăn nhỏ ven đường...

-Quán ăn này.....

-Đúng cái quán bọn mình ăn lần đầu đó.- Cô cười nhẹ rồi rạng rỡ nói.

-Uhm. Cậu ăn món gì để mình gọi?

-Kim chi cay.- Cô nói như một rôbốt đc lập trình sẵn.

-Ồ... ừ.- Dù hơi ngạc nhiên nhưng Triều Mỹ An vẫn gật đầu.

Một đĩa kim chi đỏ ngòm nhìn đã biết cay bày ra trước mắt hai cô gái.

Cầm đũa một cách hơi chậm rãi so với thường ngày, cô cho vào miệng một miếng kim chi lớn,..... cứ như thế, một mình cô ăn hết đĩa kim chi.

Gọi thêm.....

Lại gọi....

Lại gọi.....

Triều Mỹ An tròn tròn mắt nhìn cô ăn mãi, cứ cúi gằm mặt mà ăn, trên bàn đầy dần những cái đĩa, khách cũng thưa dần...

Đồng Thy ngẩng khuôn mặt lên, miệng cô sung vù, đỏ mọng, đôi mắt có một dòng nước mắt chảy ra, mặt thì đầm đìa nước mắt.....

Triều Mỹ An hốt hoảng lấy khăn giấy:

-Ái chà.... Mình đã bảo rồi mà. Ăn gì nhiều thế hả? Quán này vốn làm cay lắm cơ. Cái cậu này.....

Đang thao thao bất tuyệt thì Triều Mỹ An chợt giật mình khi thấy cô cúi mặt xuống, nước mắt giàn giụa.....

Là khóc sao? Muốn khóc mới thế này à?

.....

Cô nhảy chân sáo đi trước, Triều Mỹ An bước đi đằng sau.

-Nào nhanh lên chứ. Cửa hàng kem mà không còn chỗ là tại cậu đấy nhé.

-Uhm. Mình đang đi đây mà.

Triều Mỹ An đột ngột dừng lại:

-Là cậu cố ý đúng không?

-Sao? Cậu nói gì vậy?-Cô ngờ ngạc, tròn mắt dẹt.

-Thôi, bỏ đi. Chúng ta đi thôi.- Triều Mỹ An dịu dàng nói nhỏ.

.....

Đêm hôm ấy, là một đêm khó ngủ.

Có rất nhiều người khó nhắm mắt để chìm vào giấc ngủ, thế nhưng đêm hôm đó, lại có một con người sau giấc ngủ dài đã tỉnh dậy và hồi sinh!

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Sáng hôm ấy là một buổi sáng đẹp.

Trời trong xanh.

Mặc nhiên, cô lại chẳng muốn ra ngoài tí nào. Đạo này, cô ham ngủ lắm. Có khi một ngày 24h, thì ngủ đến 20h cũng nên.

Và cũng như mọi ngày, cô đang say sưa trong công cuộc “làm phẳng đệm” thì có tiếng réo ình tai dưới nhà:

-Chị Hai. Chị Hai.

“Haizzzzzz. Nghe giọng quen quen.... Mà thằng nào zám gọi mình vào h này?”

- Chị Đông Thy!!!!!!!!!!!!!! Chị có định dậy không hà????

Tiếng hét chói tai với chất giọng cao lanh lạnh nhưng cũng không làm cô tỉnh dậy là bao. Tiếp tục kéo chăn che đầu, tiếng cô ngái ngủ:

-Một chút nữa thôi

-Một chút gì nữa hả? Chị không dậy là tụi em về đó. – Khương Mai Chi nói.

-Haizzzzzzzzzzzz. –Thờ dài bực bội, cô ngồi dậy vào làm VSCN.

Mắt còn lim dim chưa mở nổi, cô lần mò xuống nhà kiểm cái gì đó để ăn....

Hơ.....

- Chúng em chào chị Hai. – Tiếng chào đồng thanh quen thuộc nhưng lâu lắm rồi không được nghe.

Cô tròn mắt.

-Ồ.....Ồ.....

Dụi mắt.

Lại dụi mắt.

Tiếp tục dụi mắt.

-Chị làm gì vậy? Chị bị đau mắt à?- Tụi đàn em xúm xít về lo lắng.

Cô đưa tay véo má một tên đứng gần.

-Á.....Á.....

-Đau à? Vậy là thật rồi??? Woa. Woa. Lâu ngày mới gặp à nha. – Cô nhảy cẫng lên sung sướng ôm chầm từng đứa một.

Mai Chi phụng phịu:

-Gặp em thì chỉ chả thêm nói gì, chớ mới gặp “lũ nhóc” ấy là chị mừng rỡ quá nhỏ???

Cô bấu môi không cãi lại mà quay sang hỏi:

-Hôm nay chị mời. Chúng ta đi chơi rồi đi ăn đâu đó đi ha?

-Hoan hô chị Hai.

Từ Vệ kéo Khương Mai Chi lùi lại:

-Chúng ta có nên.....??

-Chị Thy đang có chuyện k vui. Nói rồi lại..

-Thì đây là chuyện vui mà..... Không lẽ giấu chị ấy?

-Haizzzzzz.

- Hai người thì thầm thì thụt cái gì vậy hả? Đi mau. Đứa nào đến sau, chị không bao đâu nha. He he. – Đồng Thy cười đều nói.

Thực ra trong trường, cô có nhiều đàn em, nhưng thân thì chỉ có khoảng 10 người (không tính Mai Chi ^_^), nhưng chừng ấy cũng đủ cô trả tiền no rồi. Híc híc.

-Thêm đi chị ơi. Tụi em lâu ngày toàn bị chị Mai Chi bỏ đói.

-Haizzzzzzz. –Thở dài tiếc tiền, cô vừa miễn cưỡng gọi thêm đồ, vừa lừ mắt nhìn Mai Chi.

Đột nhiên, Từ Vệ quỳ xuống trước mặt cô, mắt khê liếc Khương Mai Chi đang giận dữ ra mặt rồi không dám nhìn cô mà rằng:

-Chị Hai. Em có chuyện muốn nói.

-Ồ.... Có gì thì nói đi. Quỳ làm gì chứ?

-Chị Hai. Em xin lỗi chị. Em biết điều này sẽ làm chị tức giận..... Em sai rồi chị ơi.... Chị.....

-Khoan Khoan. – Cô lơ lơ mơ chả hiểu mô tê gì cả liền ra lệnh- Nói rõ ra. Áp a áp ứng.... Ai mà hiểu đc. Sai cái gì thì nói thử xem.

Từ Vệ càng cúi gằm mặt, tay kéo kéo tay Mai Chi.

Mai Chi giật tay ra, mắg:

-Tự làm tự chịu. Ai bảo chưa đánh đã khai.Hừ.

-Rốt cục là chuyện gì? – Hết mức chịu đựng, cô đập bàn- Không nói đừng trách nha. Hai người có chuyện gì ? Có nói mau k hả?????

Từ Vệ lúng túng hồi lâu rồi nói:

-Em với Mai Chi đang quen nhau.

-Ồ...Ái chà..... Chuyện hay ho thế mà giấu tôi đến tận giờ đây. Hay thật nha!

-Chị không phạt sao?

-Phạt cái gì ấy nhờ? – Cô ngo ngoác hỏi lại.

-..... Ồ.....- Mai Chi và Từ Vệ nhìn lại cô.

Đám đàn em còn lại nhắc nhở khéo cô:

-Là quy định của chị đặt ra: No Love.

-À.... À... - Cô gật gù- Phải phạt chứ. Chuẩn bị phạt thôi.

Khương Mai Chi lườm Từ Vệ rồi vội vàng đi theo cô.

Hình phạt sẽ là gì nhĩ?????????

----- End Chapter 26/1-----

Chapter 26/2

-Nhanh lên. Cố lên..!! Cố lên.....

Cô nhảy tung tung hét “cố lên” chứ chả biết là cố vũ cho ai.....

Khương Mai Chi nhăn nhó cố gắng nuốt từng thìa kim chi cay xè, đỏ ngòm vào miệng. Từ Vệ cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, anh ghét nhất ăn cay vì anh ăn cay rất kém. Hic hic.

Nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, Mai Chi giặt khăn giấy liên tục, hic hic, bây h đến giữ hình tượng cũng khó khăn nữa này.....Không cố mà thắng Từ Vệ thì cô sẽ chịu hình phạt kinh khủng của bà chị Hai, cô liếc Từ Vệ, anh đang ăn tốc lực.....

Khương Mai Chi gắp giọng:

-Ă-n c-h-ậ-m l-ạ-i.

-Cái... Cái gì? –Từ Vệ thoáng kinh ngạc nhìn Mai Chi.

Đồng Thy cười cười đập một cái vào vai Mai Chi làm M.Chi suýt tí nữa đập mặt xuống bát kim chi cay:

-Không đc ăn gian nha. ^^. –Đoạn Đ.Thy quay sang ns với Từ Vệ- Vệ àh, chắc cậu cũng không muốn chịu hình phạt đó mà, phải ko?

Từ Vệ rùng mình hết nhìn Mai Chi rồi nhìn cô, cuối cùng tiếp tục ăn, tuy tốc độ giảm có đi chút ít nhưng nhìn chung thì cũng đã có sự “gian lận” rõ ràng ở đây. Hừm hừm

Đầu Mai Chi bốc khói phừng phừng:

-****! Chết đi.

.....

Mai Chi và Từ Vệ cùng lăn đùng ra, môi sưng phồng, nước mắt ròng ròng.

Cô chạy lại hỏi:

-Sao ko? Ôn ko đó?

-Ồ...n... thừa c...hị.- Hai người gượng gạo đáp.

Đồng Thy cười và gật đầu.

Đoạn cô đi đếm bát.

Lát sau quay lại, cô cười nguy hiểm:

-Hôhô..... Chị rất tiếc phải thông báo vs 2 ng..... 1 tin.....

-Gi... gì vậy chị? – Hai người đồng thanh.

- Đó là số bát kim chi của hai ng bằng nhau..... Vì vậy, chị sẽ phạt cả 2 ng. Hôhô.

-Hả...ả.....????????????????

- Mời hai người đi theo chị. – Cười một điệu cười ko thểkinh dị hơn, cô ngoắc tay ra hiệu. = _ =

.....

-Chị ơi, nhất thiết phải xử em ghê thế này không ạ??? Hic hic.- Mai Chi khản khoản nói.....

Cô lắc đầu cười tươi rói:

-Ngao đi. Em biết chị ko thích dài dòng năn nỉ à nha. ^^

.....

Cô cố nín cười, nhìn bộ dạng Mai Chi bước ra.

Sau màn trang điểm sau “cánh gà bí mật” của Đồng Thy, Mai Chi hiện ra với một sắc thái ồm. ... chẳng còn từ gì để miêu tả nữa.

Mai Chi mặc một chiếc váy màu đen bó sát cơ thể, với vòng eo ko mấy thon gọn của cô thì đây đúng là một lợi thế. ^^.

Nhưng Khuôn mặt được trang điểm hết sức kỳ dị.

Đôi mắt đục bời lẽ loét kẻ mắt đen nâu lẫn lộn, quả thật cách phối màu “mới lạ” và “độc đáo” này có làm cho mắt Mai Chi to hơn nhưng đôi mắt ấy chẳng khác gì mắt gấu trúc thời đại phát triển.

Đôi môi được trát như cả tấn son khiến môi cô dày và có chút quyền rũ thế nhưng. nhìn kỹ thì lại y như người nhai trầu nhiều quá bị “hậu quả” nặng nề....

Hai tai đeo lủng lẳng mấy cái gì gì nhìn sơ qua thấy giống giống cái. xích cún. Trên tóc đeo một cái cài hình dạng tựa tựa như lông con chuột bị bông

Nói tóm lại, là hình tượng của Mai Chi đang bị sút mẻ một cách nghiêm trọng vì phi vụ tình yêu ko rõ ràng bị phát giác này.

Tình trạng ko thảm hại mà Cực kỳ thảm hại của Mai Chi đã đục “ngó” qua, tuy nhiên, so với Từ Vệ “oai phong” thì hình phạt với Mai Chi vẫn còn quá nhẹ. ^^

----- End chapter 26/2-----

Chapter 26/3 (last)

Cùng một cách, cùng một kiểu, Từ Vệ từ anh chàng oai phong mặc sơ mi đen_ trắng chuyển thành một “mỹ nữ” nghiêng thùng đồ gánh mặc đầm đen.

Với bộ tóc giả y chang kiểu tóc của Mai Chi, nhìn xa, Từ Vệ và Mai Chi không khác mấy với chị em sinh đôi.

Phạt kiểu này đúng là ác thật.

Với bộ dạng đục trang điểm, quý còn phải chạy như vậy mà bắt đứng ngay giữa phố, thì còn gì là thể diện Oạch.....

-Chị! Chị ngắm đủ chưa? _ Khương Mai Chi không chịu được bèn mở miệng với cô gái nhỏ nhắn đang nhìn mình chăm chăm một cách thích thú.

-Chưa đủ. Nhìn cách nào cũng thấy. ha ha,..... buồn cười chết đi được. –Cô ôm bụng cười to.

Rồi như thấy biểu cảm sắp-ko-nhịn-nữa của Mai Chi, cô liền quay mặt ra đường cười.

Đột nhiên, nụ cười trên môi cô vụt tắt, giống như ngon nết trước gió dữ....

Cô vội vàng băng qua đường, trong mắt cô không còn nhìn thấy hàng dài xe cộ, hay tiếng pip còi một cách giận dữ của tài xế, cô chỉ biết đi và đi về trước.

Nhìn quanh quất, đáy mắt cô xuất hiện tia tuyệt vọng lẫn sừng sờ.

Khương Mai Chi và Từ Vệ chạy tới, Mai Chi lay lay tay cô:

-Chị làm sao vậy? Tự dưng qua đường, lỡ có chuyện gì thì sao?

-Không. Không. _ Cô lắc lắc đầu, thần thái dường như không nghe những lời Mai Chi vừa nói.

Từ Vệ lo lắng:

-Lê nào chị.?

Cô sực tỉnh: “ Không nên để mọi người lo lắng cho mình”, cô liền quay sang cười:

-Không có gì đâu. Minh sang kia đi. – Rồi cô liếc nhìn Từ Vệ, khuôn mặt bọn phần đang nhui nhui, cô phá ra cười- Từ Vệ, cậu rất đáng yêu, nếu ko phải vì cậu là hoa-đã-có-chủ thì chị sẽ thích cậu cũng nên

Từ Vệ và Mai Chi cùng sặc, lấp bắp:

-Sao. Sao dạo này. Chị ăn nói sên súa thế?

Cô tỉnh bơ đáp:

-Đâu có.

Tuy thần thái cô còn hơi trắng tái nhưng thấy cách nói chuyện hài hước của cô, thì hai người ấy cũng bớt lo, trên đường luôn miệng liến thoắng, không để cô có một phút nào suy nghĩ lung tung.

Vừa về đến nhà, cô lại gặp anh trai, ông anh cô không biết từ khi nào bị bệnh nói nhiều. hic hic.

-Em ăn gì đây? Em ăn chưa? Anh vừa mua sách cho em. bla bla.

-.....

-Em àh, dạo này..... bla bla.....

-..... Anh àh....

-Gì gì?

-Em mệt lắm. Em muốn lên phòng nghỉ quá a~~~~.

-Ồm. Vậy ngủ sớm nha. Đừng có thức khuya đó.- Prince hét với theo khi cô lên cầu thang.

-Vâng. Em biết rồi.

.....

Prince lặng lẽ ho khan.

Anh bình thường không nói nhiều, để kiếm được chủ đề mà nói với cô, anh đã tốn cả mấy tiếng đồng hồ để nghĩ, mục đích chỉ là ko muốn cô thành thói rồi lại nghĩ bậy.....

Cô lặng người.

Rõ ràng khi ấy trên con đường lớn, cô đã nhìn thấy.....

.....

----- >>>>>>>>>> 3 tiếng trước

Rồi như thấy biểu cảm sắp-ko-nhịn-nữa của Mai Chi, cô liền quay mặt ra đường cười.....

Đột nhiên, nụ cười trên môi cô vụt tắt, giống như ngon nết trước gió dữ....

Khuôn mặt lạnh lùng sắc nét, đẹp từng chút của cậu, vẫn ánh mắt ấy nhưng lạnh hơn, dữ dằn hơn.

Cô nhìn chăm chăm để chắc chắn mình nhìn đúng....

Là cậu sao?

.

.

.

Là cô nhìn thấy hay ảo giác đây?

Khi cô ào qua lòng đường cô cũng đã nghĩ đó là ảo giác, nhưng khi không thấy bóng người con trai đó nữa, cô lại vẫn tuyệt vọng và còn rất tuyệt vọng nữa.

<<<<<<<<<<<

Cô tự cười bản thân mình ngu ngốc ảo tưởng, một người đã chết thì sao có thể đứng bên kia đường để cho cô thấy chứ.

Cô không biết là cô có yêu người con trai đó ko, nhưng trong lòng cô, hiện hữu cảm giác hồi lỗi, xót xa, dằn vặt. Người con trai đó chết vì cô, hoặc không phải vì cô, nhưng cô cũng là người cuối cùng nói chuyện với cậu.

Cô đứng dậy, đi vào nhà tắm, cố gắng xua đi những suy nghĩ dằn vặt trong tâm tưởng, dòng nước ào ào xối xả trên người cô.....

Cô nghĩ quá nhiều rồi.

.....

Ngày hôm sau là một ngày trời trong, gió mon man.

Triều Mỹ An đi bên cạnh cô:

-Hey.....

-Hả? Có chuyện gì?

-Hôm nay kiểm tra 1 tiết môn Hình. Ôn gì chưa?- Nghiêng nghiêng đầu, Mỹ An hỏi.

- Ák..... Thôi kệ bà nó. Mình chả ôn.....

Triều Mỹ An cười cười:

-Đừng nói với mình, cậu định uy hiếp lão thầy dạy toán nhá?

-OK. Đó cũng là 1 ý kiến hay. – Cô đáp và cười nhẹ nhàng.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Có*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Ngồi vào lớp một cách ngoan ngoãn khác thường, cô đưa mắt nhìn đề thi. Quả ko hổ là giáo sư ác quỷ, đề thi cũng rất hiểm..... Mấy từ điển sống của lớp dường như cũng rất thận trọng với bài kiểm tra này, hướng hồ là cô. Kể mà đến 1 chữ trong bài giảng của GS cũng ko nhớ đc..... hic.....

-.... Này..... - Khều khều tay Triều Mỹ An, giọng cô nhỏ dần- Cho mình xem Câu 1, câu 2.....

-Ừmmm..... - Triều Mỹ An gật đầu, xé vợi một tờ giấy viết viết rồi đưa cho cô.....

Vừa lúc ấy, GS đi qua, bà nheo mắt lại.....

.....

-Cả lớp có thể về. Riêng em- GS chỉ vào Triều Mỹ An- và em kia..... – Chỉ vào cô- Ở lại.....

Cô và Triều Mỹ An ngơ ngác, đứng lại:

-Sao ạ? Giáo sư còn gì.....?

-Ngồi xuống. – Giọng lạnh tanh như thường, giáo sư chỉ vào 2 cái ghế trước mặt bà.

Ngoan ngoãn kéo ghế ngồi xuống, hai cô gái đưa mắt nhìn nhau.

Nữ GS nở một nụ cười hiểm hoi với 2 cô gái, nụ cười khiến hai cô gái rùng mình.

Người ko hay cười mà tự dung cười thì chắc hẳn là điềm ko lành.

-Hai em..... Sắp xếp đi. Thứ 2 tuần sau sẽ cùng tôi xuống thị trấn để khảo sát Cô lắc lắc đầu:

-Thưa GS, em..... em ko có muốn làm..... mà..... sao phải xuống đó.....???

Bà Giáo sư nhú mày, hướng mắt nhìn cô:

-Em đang cãi lời tôi? Àh, để tôi nói cho em nhé.

-.....??

- Lúc này em và cô gái này..... hai người làm gì trong giờ kiểm tra của tôi?- Giọng GS dần lên cao vút chói mạnh vào tai.

Cô lo lắng đưa mắt nhìn Triều Mỹ An.....

Giáo sư hỏi lại:

-Sao? Hai em có định đi ko?

- Có ai đi ạ?

- Hai em và 3 em lớp bên cạnh.....

Thật khó mà có cách nào từ chối, hai cô gái nhắm-mắt-đưa-chân gật đầu đồng ý với GS.

GS lấy cặp và nói:

-Cảm ơn đã hợp tác!

Cô lăm bằm

-Ác ma..... Khốn kiếp..... Haiz.

Triều Mỹ An trầm tư: “ Đây cũng là một dịp tốt.....”

.....

Cô về nhà trong tinh thần ko đc vui lắm.

Tuần sau là được nghỉ, vậy mà lại bị lôi đi..... Cái gì nhỉ? Khảo sát thực tế....

Haizzzz.....

-Cậu không thích đi sao? – Triều Mỹ An nghiêng nghiêng đầu dò hỏi.

-Thích? thích cái đầu con mèo..... Tự dưng bị lôi đi. Đáng nhẽ được ngủ một trận đã đòi thì lại bị lôi đi ko lý do..... haiz. Bực bội ghê.

-..... – Triều Mỹ An im lặng một chút rồi nói- Thị trấn này không khí rất trong lành.....

Cô quay lại nháy mắt với Triều Mỹ An:

-Thôi thì đảng nào cũng phải đi. Không than vãn hay bàn luận nữa nhá?

-OK.- Gật đầu thỏa mãn, Triều Mỹ An cười rất tươi.

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh, đặc biệt là khi ta ko muốn nó trôi qua.

Thấm thoát đã đến t2. Chuẩn bị một cách sơ sài quá mức đồ đạc của mình, cô nhanh nhẹn thay quần áo, lăm bằm:

-Mới 7h sáng đã phải dậy. aaaaaaaaaa.....

Triều Mỹ An đứng đợi cô, vẻ mặt vui thích.

Cô đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền quay lại hỏi:

- Hôm qua GS Lý có nói gì đó mà lớp kia 3 người, cậu có đoán đc là ai ko?

Chapter 27 (tiếp)

Triều Mỹ An đứng đợi cô, vẻ mặt vui thích.

Cô đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền quay lại hỏi:

- Hôm qua GS Lý có nói gì đó mà lớp kia 3 người, cậu có đoán đc là ai ko?

Cô lắc đầu đáp:

-Ko nghĩ ra.

Triều Mỹ An cũng ko nói gì về như suy tư.

Cô lần đầu tiên nhìn thấy Triều Mỹ An suy nghĩ về một vấn đề nào khác ngoài anh Prince.

Cô vẫn đang nghĩ tới bữa tối nay. He he. Hồng biết có món gì ta?

Hí ha hí hửng, cô vừa nhảy chân sáo về nhà, vừa hát lú lo....

Bữa cơm tối hôm ấy, cô ko được ăn gì hết và phải ôm bụng đói đi ngủ.

Prince ôm

Ba đi vắng.

.....

Sáng hôm sau chỉ mình cô đi vì Triều Mỹ An phải ở nhà chăm sóc Prince.

Cô lắc đầu ngán ngẩm.....

Đúng như dự đoán, GS Lý hỏi cô:

-Cô gái còn lại đâu?

-An có việc bận đột xuất, ko đến được.

GS Lý suy nghĩ một chút rồi đáp:

-Thôi được. Em lên xe đi. Cô vào lấy chút đồ.

Trên xe bus đã có 3 người.

Một trong hai người con trai có mái tóc nhuộm màu trắng, khuyên tai màu bạc phản chiếu làm khuôn mặt anh ta sáng lên. Anh ta có đôi mắt đen láy, và điệu bộ rất hồ hởi.

Người con trai còn lại đang nhắm mắt, tai nghe nhạc, khuôn mặt phẳng phất nét lẳng tử.....

Người con gái thì ngồi tầng ghế cuối cùng, cô ấy ko nhìn đi đâu hết mà chiếu ánh mắt thẳng vào cô.

Đồng Thy mỉm cười, chào to:

-Chào các bạn,

Chàng trai mắt đen quay lại nhìn cô một lúc rồi quay đi tựa như sự tồn tại của cô chẳng đáng là bao.

Chàng trai kia thì đến một cái quay đầu cũng ko có, lắm lúc cô nghĩ anh ta liệu có bị chập dây thần kinh nào ko nữa.....

-Chào cô. Tôi là Hứa Quy. Còn cô?- Cô gái ngồi ghế cuối thân thiện nói.

-Đồng Thy. – Cô lại mỉm cười lần nữa với Hứa Quy.

Lát sau, GS trở về đem theo một tập tài liệu lớn.....

Hóa ra cô gái tên Hứa Quy đó cũng ko lạnh lùng tí nào. Cô ấy nghịch ngợm và quậy phá ngang ngửa cô.....

Hứa Quy liếc nhìn chàng trai mắt đen rồi nói với cô:

-Anh ta tên là Trịnh Túc. Tính cách thất thường mưa nắng lắm cơ. Còn anh còn lại, là Điền Hoàng. Ít nói nhưng mà tốt bụng lắm.

Cô nháy mắt:

-Hai người này ngủ cả rồi. Tụi mình kiểm tra chơi đi.

-Hì hì. OK. Có sáng kiến gì ko?

-Có. Có chứ.

.....

Gió hiu hiu thổi, GS Lý quay xuống nói:

-Đến nơi rồi mấy em. Chúng ta xuống nào.

GS vội vàng ôm tập tài liệu xuống, để mặc 4 đứa học trò loay hoay xếp va ly.

Cô và Hứa Quy lên cười và cẩn thận đi xuống.

Lát sau, Trịnh Túc mơ màng tỉnh dậy, giơ tay xoa mớ tóc rối, anh bước sang định gọi Diễm Hoàng dậy cùng đi thì có cái gì trơn nhót trượt trượt dưới chân, chẳng mấy chốc mà tiếng động ầm ầm vang lên.

“Rập..... Rập”

.....

GS Lý nghe tiếng động lớn vội vàng kéo cô với Hứa Quy chạy tới chỗ xe.....

Cô lên thì thầm:

-Sao mà động ầm ầm dữ vậy ta?

- Hí hí. Đâu biết đâu. Chỉ có “T” đầu ăn thôi mà.

.....

Lúc 3 người phụ nữ bước đến thì thấy một cảnh tượng khó quên.

Hai người đàn ông đang..... Hôn nhau. Người ngồi trên ghế thì tròn cả mắt ngó như con ếch, người còn lại thì ngã chồng lên người kia..... Và.....

GS Lý lắc đầu quay mặt đi.

Tuy Trịnh Túc và Diễm Hoàng ko đẹp được như hotboy này nọ nhưng cũng được coi là đẹp trai.....

-Hai em à, có gì lần sau đừng kinh động mọi người như thế nhé.- Nói xong câu ấy, GS bỏ đi, bà có vẻ rất bất ngờ lắm.

Riêng Hứa Quy và cô thì khúc khích cười.

Trịnh Túc nhìn Hứa Quy đe dọa:

-Em được lắm. Anh biết là em đấy nhé. Còn lời cả người mới vào nữa.

- Anh chưa thấy cô ấy show độ quậy đâu.

Trịnh Túc nhú mồm, hỏi cô:

-Trên mặt tôi có gì hay sao mà em cứ nhìn tôi vậy?

Cô bặm miệng cười, kéo tay Trịnh Túc đi xuống KTX.

Trên đường ai cũng nhìn anh khiến anh chột dạ.

Cô kéo anh đến một phòng trọ rồi chỉ vào phòng tắm:

-Anh vào đây coi đi.....

Trịnh Túc nhìn trong gương mà ko nhận ra nữa.

Ai dám lấy bút màu vẽ tùm lùm lên mặt anh thế này, thật ko ra sao, định lấy nước rửa thì bên ngoài có tiếng nói:

-Anh ơi, phòng tắm đó ko có nước đâu. Nó vừa hỏng vài h trước anh ạ. Anh đi thêm vài dây nữa là sẽ có nước đấy.

Liếc cô cái sắc lẹm, Trịnh Túc xăm xăm bước đi.

.....

Lại nói đến Diễm Hoàng, anh ngồi đơ như tượng, vẫn chưa hết shock.

Lát sau, anh giữ lấy tay Hứa Quy, lay lay:

-Em nói ko phải sự thật giúp anh. Làm ơn đi em.

-..... Phì.... Ha ha.....

-Em cười cái gì? Nụ hôn đầu đời của anh đó. Nụ hôn đầu đời của anh trao cho thằng bạn thân.

Hứa Quy khó khăn lắm mới nhin cười được:

-Tại anh đó.... Lúc nãy cứ “làm dáng” trước người mới, h thì hay rồi.

-Hức hức..... – Diễm Hoàng đau khổ.

-Sao anh có vẻ nghiêm trọng vậy chứ?- Hứa Quy hỏi lại.

Diễm Hoàng nhăn nhó:

-Bữa nay, tên hotboy trường K cũng đến. Hần nổi tiếng lạnh lùng, vừa chuyển đến trường K hơn một tháng mà đã nổi như cồn rồi.

- Thì sao?- Hứa Quy hỏi một câu rất dễ khiến ngta nổi điên.

Diễm Hoàng đáp:

-Vấn đề là anh đã cược sẽ “cua” được nhóc người yêu của nó, bây h môi thì sung vù, mặt mày thế này còn gì để mà “cua” chứ.

-Hừ.

Cô tình cò nghe được.....

Không hiểu sao khi nghe đến chữ “nổi tiếng lạnh lùng”, cô bất giác thấy tim mình lổn nhịp.

Có lẽ cô nghĩ quá nhiều.

Mẫu người lạnh lùng thì ở đâu mà không có chứ.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Cô tình cò nghe được.....

Không hiểu sao khi nghe đến chữ “nổi tiếng lạnh lùng”, cô bất giác thấy tim mình lổn nhịp.

Có lẽ cô nghĩ quá nhiều.

Mẫu người lạnh lùng thì ở đâu mà không có chứ.....

Hứa Quy sau một hồi bị thuyết giáo tư tưởng bởi đàn anh Diễm Hoàng, cô đã quyết định giúp Diễm Hoàng tán đổ cô người yêu của hotboy trường K. Tuy chưa rõ mặt hotboy ấy, nhưng cô tin với khả năng nhiều năm “chinh chiến” thì cô chắc chắn sẽ cho Diễm Hoàng đạt được “Tâm Nguyên Để Đời” của anh.

.....

Sáng hôm sau, họ bị gọi dậy rất sớm.

Bất mãn nhất là cô. Vốn ở nhà, cứ 6h30-7h mới dậy, bây h mới 4h sáng đã bị lật chăn, đá tung xuống giường đương nhiên là bức xúc rồi.

Hứa Quy “an ủi”:

-Thôi, đừng nhăn nhó nữa mà!

Cô nói:

-Minh cứ nghĩ cậu phải giống mình cơ! Ai dè.....

- Ở nhà, mình thường dậy lúc 4h30’, bây h dậy 4h cũng có sao.

-Ngày nào cũng vậy?- Miệng cô há ra như sắp sửa rơi xuống.....

.

-Ừ.- Hứa Quy gật đầu.

-Víp quá..... hic hic.

Vừa lúc đang ngậm ngùi cho “số phận” của mình thì GS Lý gọi:

-Nhanh lên! Đến để làm việc thực tế, ko phải tán gẫu nhá.

- Vâng.....- Cô và Hứa Quy đáp, rồi nói với nhau_ Sao trước đây mình ko biết GS Lý hay cần nhân nhỉ?

Hứa Quy kéo tay cô đi theo sau GS, vừa đi Hứa Quy vừa thông thả kể cho cô về chuyện Điền Hoàng.

Cô lo lắng đáp:

-Minh ko có hứng thú.

Hứa Quy ngạc nhiên:

-Hotboy mà cậu ko quan tâm, chứ cậu quan tâm cái gì chứ?

-Quan tâm ák? Tối nay ăn gì? Sáng mai phải dậy mấy giờ? Có được ngủ nướng ko?_ Cô nhủ mày nói về chăm chú như đang bàn luận đến vấn đề “quốc-gia-đại-sự”, cùng với đó nêu một loạt câu hỏi tu_ từ.

Hứa Quy nhún vai, hờ hững:

-Những việc đó thì cần gì quan tâm chứ?

-Vậy tại sao lại ko cần quan tâm chứ?

-Đẳng nào rồi cũng ăn, cũng ngủ. Ăn cái gì và ngủ lúc nào có gì khác nhau.- Hứa Quy lại thân nhiên đáp

Cô cãi lại:

-Chúng ta quan điểm khác nhau, cãi hoài. Thôi, đi nhanh cho theo kịp GS, bà ấy lại mắng cả lũ đấy.

.....

Khu Nghiên Cứu.

Sau khi GS khuất bóng trong khu nghiên cứu, Hứa Quy cười nói với cô:

-Chúng ta đứng đây chút xíu hén.

-Ồ..... làm gì?

-Đợi GF của hotboy.

Cô nhủ mày ngồi hờ xuống một bệ đá gần đó, thờ ơ nói:

-Cho mình làm khán giả vụ này nhé!

-.....- Suy nghĩ một chút, Hứa Quy đáp- Rồi.. rồi..... OK.

Cô gác một chân lên bệ đá dài, mắt lim dim.

Sáng hôm nay cô cũng bị gọi dậy sớm, lại thêm Trịnh Túc ác cảm, Điền Hoàng thúc ép giúp đỡ, khiến cô thực sự mệt mỏi đến chết.

A ha~ Tranh thủ thời cơ, cô phải đánh một giấc mới được!

Vừa chuẩn bị tinh thần chợp mắt, cô nghe tiếng huyền não, rõ là giọng Hứa Quy.

Bình thường, Hứa Quy luôn luôn dịu dàng nên cô không màng tới giọng “hồ gầm” rất có năng khiếu dọa người của cô ấy.

Cô nhú mồm, vẫn nhắm hờ mắt, làm khán giả bằng tai xem sao.

-Mày vô liêm sỉ vừa thôi con ạ! Mày bán thân ngoài đường ko kể, bây giờ còn dám lên mặt sao mày? _ Giọng Hứa Quy sang sảng mắng mỏ nặng lời.

-Cô ăn nói cho cẩn thận. Ai bán thân? Trông tôi giống sao? _ Giọng nói lạ hơi có vẻ giận dữ.

-Giống hay ko thì ai biết được chứ?.....? _ Vẫn cái giọng khiêu khích của Hứa Quy.

.....

.....

Lời qua tiếng lại, càng lúc càng dữ dội.

Đồng Thy nhăn nhó.

Cái gì vậy nè?

Hứa Quy đang túm tóc một cô gái rất đẹp, tay tát túi bụi ko hề có ý thương hoa tiếc ngọc gì hết, nhìn khuôn mặt ửng đỏ cùng bàn tay mềm mại, yếu ớt của cô gái ấy ko thể chống cự Hứa Quy, cô ngạc nhiên tự hỏi: “Đội GF của hotboy sao tự dưng nảy sinh đánh nhau nhỉ? Tôi nghiệp cô gái đó quá”

Không suy nghĩ được thêm gì nữa, cô nhào tới mà ko để ý đằng sau có người đang đuổi theo hông giữ cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Càn Tiên, Còn Tôi Càn Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Lời qua tiếng lại, càng lúc càng dữ dội.

Đồng Thy nhăn nhó.

Cái gì vậy nè?

Hứa Quy đang túm tóc một cô gái rất đẹp, tay tát túi bụi ko hề có ý thương hoa tiếc ngọc gì hết, nhìn khuôn mặt ửng đỏ cùng bàn tay mềm mại, yếu ớt của cô gái ấy ko thể chống cự Hứa Quy, cô ngạc nhiên tự hỏi: “Đội GF của hotboy sao tự dưng nảy sinh đánh nhau nhỉ?”

Không suy nghĩ được gì nữa, cô nhào tới mà ko để ý đằng sau có người đang đuổi theo hông giữ cô lại.

-Hứa Quy! Cậu làm gì vậy hả?

Hứa Quy ngạc nhiên quay lại nhìn cô, ánh mắt ý hỏi: “Cậu muốn làm khán giả mà?”

Tức thay, cô hơi kém khoản đoán ý, và lại, lúc ấy, cô đang nhìn cô gái đang bị Hứa Quy đánh toi tã.

Đó là một cô gái người nước ngoài với đôi mắt màu xanh rực lửa, thân hình quyến rũ, một nét quyến rũ rất quen.

Cô bước tới, đẩy Hứa Quy ra vừa ôm chàng vai cô gái đỡ lên vừa hỏi:

- Bạn ổn chứ?

-..... – Gật đầu.

-Bạn có thể tự đi về được ko? – Cô nhũn mày hỏi.

Ngước đôi mắt màu xanh dương lên, cô gái ngáp ngừng:

-Tôi nghĩ

Cô mỉm cười:

-Bạn tên gì? Minh sẽ đưa bạn về.

-Minh tên là Minnie. Minh thuê khách sạn gần đó thôi.- Cô gái đáp.

Cô dừng lại. Cái tên “Minnie” khiến cô nhớ đến cái gì đó..... Thôi, để sau nghĩ tiếp.

Cô quay lại, ánh mắt ngượng ngập nhìn Hứa Quy đứng sững, cô nói:

-Hứa Quy, nhờ cậu nói giúp với GS Lý là mình có việc đi chút.

Hứa Quy ko trả lời cô, mà đưa ánh mắt đi chỗ khác biểu lộ sự giận dữ.

-Minnie, bạn ở đây một mình à?? Phòng này lớn quá – Đông Thy nhìn quanh, nói.

-Ồ..... Ừm... Minh ở đây với chị gái và bạn trai chị ấy.

-Ồ. Chị bạn bao nhiêu tuổi?

- 17t. – Minnie đáp rồi bổ sung thêm- Minh với chị mình là 2 chị em sinh đôi.

Cô ậm ừ rồi nói:

-Chị bạn cũng giống như bạn sao?

Minnie lắc đầu đáp:

-Không. Chị mình với mình tuy là sinh đôi nhưng mà khác trứng, nên khuôn mặt khác nhau đó!

Cô uống ngụm nước lọc rồi ánh mắt hơi thất vọng nói:

-Thôi, mình về nhé. Khi nào gặp bạn sau! Bạn nhớ băng bó vết thương đi nha!

.....

Cô vừa rời khỏi Khách Sạn M ko lâu, thì có một chiếc xe máy phân khối lớn lướt đến trước cửa Khách sạn.....

Vừa về đến khu Nghiên Cứu, cô chạy tới ngay chỗ Hứa Quy, Điền Hoàng, Trịnh Túc đang đứng với các GS.

Cô kéo tay Hứa Quy, tò mò:

-GS Lý đang thuyết trình về cái gì vậy?

Hứa Quy hất tay cô ra một cách thô bạo.

Cô giật mình, nín áo Điền Hoàng, định hỏi chuyện, vì so với Trịnh Túc thì Điền Hoàng còn là một đàn anh tốt bụng.

Nhưng bất ngờ thay, Điền Hoàng nhìn cô với ánh mắt giận dữ nãy lửa mà vốn anh là một người hiền hòa, khó có khi tức giận.

Cô lùi lại, vẻ kinh hoàng hiện lên trong mắt cô.

Trịnh Túc nói:

-Em phạm lỗi rất lớn rồi đó!

Sau khi kéo Trịnh Túc ra khỏi Khu Nghiên Cứu, hết xin lỗi, đến năn nỉ, nhưng Trịnh Túc ko có ý nói với cô sự tình, cô liền tức giận đâm vào bức tường phía sau Trịnh Túc làm nó nứt ra một đường lớn.

Cuối cùng trước sự đe dọa của cô, Trịnh Túc đã buộc kể lại mọi việc bằng sự miễn cưỡng.

—

Số là Hứa Quy định giúp Điền Hoàng diễn một màn “ Anh hùng cứu Mỹ Nhân”, đang đến đoạn cao trào, thì tự dưng cô xông ra, nhảy xóc vào và chiếm mất vai “Anh Hùng” của Điền Hoàng.

Kể hết câu chuyện, Trịnh Túc nở nụ cười rất bí hiểm.

Cô nhìn thấy sinh nghi, bèn lấy tay bóp cổ Trịnh Túc, đưa cái mặt dọa người ra nói:

-Anh biết làm sao cho họ hết giận đúng ko?

-..... Ông..... iết..... (Không Biết)

- Biết hay ko? Anh tin em giết anh thật ko nè?

-..... in.... in..... ồi..... Ồ..... Anh....a.... ã..... (Tin. Tin rồi. Bỏ anh ra đã)

Cô nói lỏng tay rồi vịn vịn cổ tay về đe dọa:

-Rồi. Bây h nói đi coi!

Trịnh Túc cực kỳ miễn cưỡng đáp:

-Cô gái mà Hứa Quy thấy ko phải Mỹ Nhân mà cô ấy cần. Cô gái ấy là em gái của bạn gái HotBoy trường K.

-Sao??????? Vậy mà anh ko nói với họ rồi để em chịu cực hình thế này sao?

-Anh việc gì phải giúp em chứ. Miễn bàn. Đố em nói chuyện được với họ đấy.

-Giúp hay ko? – Cô trừng mắt, cái bản tính bá đạo kinh dị trong cô trỗi dậy.

Nhưng lần này, dù dùng cách gì đi chăng nữa, thì Trịnh Túc cũng ko chịu giúp đỡ. Mãi đến tối khuya, cô mới nghĩ ra một cách.

Đêm hôm ấy là một đêm khá dài, cô ko chớp mắt nổi, phần vì nghĩ cách, phần vì nhớ đến một ng cô nghĩ ko bao h gặp lại

Sáng hôm sau, cô phải ra biển cùng mọi người.

Công nhận, chỗ này là một chỗ rất lý tưởng. Gần núi mà cũng sát biển. Cảnh lại rất đẹp. Môi trường thì trong lành. Thật sự thích hợp du lịch a~~

Lúc đang cùng Hứa Quy bắt sò biển thì thấp thoáng cô thấy một thân hình rất quen, chấp chới đằng xa, bên một mòm đá nhỏ.

Khuôn mặt đẹp hoàn mỹ lạnh lùng khuất xa càng mờ ảo.....

Hình ảnh ấy mong manh nhỏ nhoi như chìm vào tiếng sóng ào ạt.....

Cô vội vàng đuổi theo hình ảnh ấy, chạy mãi đến lúc đến gần mòm đá, thì cô lại ko thấy ai.

Tựa thật nhưng là ảo ảnh.

Tựa ảo ảnh nhưng lại rất thật.

Cô không biết còn nên tin vào mắt mình hay ko nữa.....

.....

Hứa Quy vốn ko phải người dễ giận nhưng khi đã giận thì rất dai.

Cô khều tay Hứa Quy, định bụng kể cho Hứa Quy nghe chuyện ban nãy, nhưng chợt nhớ ra là Hứa Quy đang giận cô, những lời định nói đột nhiên nghẹn ứ nơi cổ họng:

-Cậu..... Minh.....

-..... –Hứa Quy quay sang chỗ khác không nói một lời

Cô cũng im luôn ko nói đc gì hơn nữa.

Bản tính cô cũng ương ngạnh lại cộc cằn, ko có chút dịu dàng, căn bản việc xin lỗi này đã ko hợp với cô rồi.

Haiz

Dạo này cái gì cũng rồi tung lên hết...

Tự dưng cô chỉ muốn chạy trốn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Chiếc xe lắc lư, cô bị chao đảo mạnh.

Lúc đến đây, vì có người đề nói chuyện nên ko rõ là con đường xấu đến vậy, ổ gà ổ vịt ổ voi cái gì cũng có hết. Nhức đầu phát điên lên, quay mòng mòng, thức ăn như muốn trào lên miệng, làm cô rất khó chịu.

Cũng tại cô, ban trưa ăn quá nhiều lại còn ních đầy bụng nước ngọt nữa chứ.....

Cô tự dưng thấy cực kỳ khó chịu nơi cổ họng, cúi gập người xuống, chất lỏng gì đó trào lên miệng, vung *** khắp sàn nhà, và chiếc áo của ai đó.....

Cô nhăn mặt, bụng như bị ai cào xé bên trong.....

Bỗng có chiếc khăn tay đưa ra trước mặt cô, giặt lấy nó ko chút khách khí, cô lau lau miệng, nhìn lên.

GS Lý nhú mày:

-Em bị say xe sao ko nói với cô hử?

Cô sững sờ nhìn Hứa Quy, áo cô ấy dính đầy vệt ó, hơi chút ngẩn ngơ, cô nói:

-Có.... có chuyện gì xảy ra với cậu thế???

Hứa Quy quay mặt, vuốt ngực, điệu bộ như cổ ngấn con giận:

-Không phải là tác phẩm nghệ thuật xuất sắc của cậu sao mà còn hỏi?

-Ồ..... Nhưng mà.....

-Hừ. Ồ cái gì nữa, mình vẫn chưa hết giận cậu đâu.- Hứa Quy liếc cô, nói.

Tuy giữa họ cứ như còn giận nhưng cả hai ngấm ngấm hiểu rằng, chiến tranh lạnh tới đây đã kết thúc, mà kết thúc như thế nào và vì sao thì ko còn quan trọng nữa.

Cô cười mơ màng:

-Hay thế nhỉ?

-Còn mệt ko?- Trịnh Túc cười đều hỏi.

-P là..... Đâu cần anh lo. - Cô lè lưỡi đáp.

Về nhà vẫn sượng nhất.

Chuyến đi này, cô chả học được cái gì nên hồn "=", nhưng mà bù lại quen được mấy người bạn mới.

Thế là cũng coi ko uống công, cô "ăn mật nằm gai" (câu này ko biết có đúng ko nữa.... ==)

.....

Ngày hôm sau, cô đến ký túc xá, tra chìa khóa vào cửa, cô thấy căn phòng trống trải kỳ lạ, lại sặc mùi rượu nặng.

Bước vào, bật điện lên, cô thấy một dáng người nhỏ nhắn đang cầm chai rượu uống đại.

Cô nhìn sững rồi đột nhiên cười to, buông lời đùa:

-Mỹ An, cậu nhớ mình đến mức giam mình uống rượu hử? Eh, mình về rồi nè! Hihi.

Đôi mắt lơ lơ quay lại, cô đứng chết trân.

Mái tóc xù rối tinh, đôi mắt thâm quầng, sâu thẳm, đen tối.

Khuôn mặt trắng tinh đáng sợ.....

Triều Mỹ An đây sao?

Hay là cô vào nhầm phòng của mờ-a???

Lùi lại một cách cẩn trọng, cô nhìn thật kỹ cái bảng, ừm, coi nào, đúng là phòng này.

Người con gái kia vẫn ko trả lời một tiếng nào hết, đôi mắt sâu cứ chăm chăm nhìn cô.....

Cô tiến lại gần.....

Vài phút sau, KTX nữ vang lên một tiếng hét nổ trời nổ đất, từ con chim đậu trên cành lim đến mấy con chó con mèo đuổi nhau trên bờ vách, tất thấy đều bay hết ko sót cọng lông nào cả.....

Vậy tiếng gầm này từ đâu ra nhè?

Nếu ai đó nghĩ là tiếng hét này là của cô thì hơi bị nằm nắn nha.

Chính xác, tiếng hét xuất phát từ "ma nữ uống rượu mạnh".

Tại sao?

Chả là, cô vì muốn kiểm tra xem là người hay ma nên vội vàng bước tới, ngắt véo mạnh tay ko thương tiếc bất kỳ chỗ nào mà cô có thể trên khuôn mặt cô gái mặt trắng đó, kết quả, vì đau quá, cô đó hét lên dữ dội gây ra tiếng động nổ trời, vừa hại sinh vật lại vừa gây nên đổ cây, e hèm, dẫn tới phá hoại bầu ko khí trong lành của trái đất.

CHAPTER 30 (continued)

Nếu ai đó nghĩ là tiếng hét này là của cô thì hơi bị nằm nắn nha.

Chính xác, tiếng hét xuất phát từ "ma- nữ- uống- rượu- mạnh".

Tại sao?

Chả là, cô vì muốn kiểm tra xem là người hay ma nên vội vàng bước tới, ngắt véo mạnh tay ko thương tiếc bất kỳ chỗ nào mà cô có thể trên khuôn mặt cô gái mặt trắng đó, kết quả, vì đau quá, cô đó hét lên dữ dội gây ra tiếng động nổ trời, vừa hại sinh vật lại vừa gây nên đổ cây, e hèm, dẫn tới phá hoại bầu ko khí trong lành của trái đất.

Cô khanh khách cười, rồi lau lau nước mắt vì cười quá đà.

-Sao em ở đây?

-Mọi người bắt em làm ma nữ dọa chị đó.....- Khương Mai Chi vừa nhìn cánh tay đầy vết véo ngắt của Mun, vừa nói về miễn cưỡng.

-Chắc..... chắc.....- Vừa chắt lưỡi tiếc rẻ, cô vừa đáp- Em không biết chị em đây đến quý còn bắt tay được nói gì ma-uống-rượu chó?

-.....- Không đáp, Mai Chi xoa xoa tay.

Đột nhiên, như nhớ ra gì đó, Khương Mai Chi chồm đến chỗ cô, nói:

-Chị có biết không? Mới mấy bữa trước, trường bên cạnh trường chị, có 1 hotboy chuyển về, nghe nói là đẹp trai cực kỳ đó, mình đi xem nghe chị!

-Muốn thì một mình em đi xem đi.- Cô hồ hững.

Mai Chi mở mắt nhìn vào điểm nào đó trong khoảng không, nói:

-Chị không biết đâu..... Nghe tụi kia nói, anh ta có mái tóc bạch kim, đôi mắt lạnh lùng như pha lê..... Bla bla.....

Mun giờ bàn tay lên ngăn cản:

-Dừng..... dừng..... dừng..... em ơi! Được rồi..... Được rồi! Chị đi với em. Vậy có được chưa?

Đứng lấp ló trước cổng trường K, cô tựa vào tường ngáp dài ngáp ngắn.

-Sao em? Đâu?

Khương Mai Chi đáp:

-Chờ chút..... A! Đây rồi..... chị ơi chị ơi!!- Kéo tay cô thật mạnh, Mai Chi phấn khích reo lên.....

Cô quay người lại, đôi mắt đang chớp chớp hồ hững bỗng mở bừng lên sững sờ.

Ngoài mái tóc bạch kim kỳ lạ, khuôn mặt ấy.....

Đôi mắt ấy.....

Dáng người ấy.....

Chính là đôi mắt nhìn cô về kỳ quái, chính là đôi mắt giấu cợt cô, chính là đôi mắt lạnh lùng sắt đá chiếu rọi.....

Chính là cái dáng người từng khiến cô tròn mắt ghen tỵ.....

Hồi ức tràn về mạnh mẽ khiến cô giật thót một cái.....

Sau khi hết bàng hoàng cô mới nhìn kỹ lại, người đó giống thì có giống nhưng mà lại có cái gì đó khác xa, là về lạ lắm xa cách khiến cô sợ hãi.....

Đi bên cạnh người đó là một cô gái ăn mặc lộng lẫy, vẫn đồng phục như bất kỳ ai nhưng trông cô ta vẫn hết sức quyến rũ, huyền hoặc và chói lóa trước mắt mọi người.....

Cô ta không phải ai khác.....

Mun bắt giác thốt lên:

-Minh Tây Tây.....

Khương Mai Chi nói về hơi ngạc nhiên:

-Chị quen Minh Tây Tây à? Anh chàng ấy thì đẹp trai đấy, mỗi tội có người yêu rồi, là cái cô ấy đấy..... Mà cái anh ấy nhìn cũng quen quen.....

Cô cười nhẹ nhàng.....

Đến cả Khương Mai Chi cũng nhận ra là người đó rất quen..... Rất giống cơ mà.... Cái gì rồi cũng nên thử..... Chẳng phải vì cô hay vì cái gì quan trọng lắm, chỉ là vì một quá khứ thôi.....

—

Cô chạy tới, từ đầu tiên cô nói cũng khiến cô bất ngờ:

-Tây Tây! Minh Tây Tây!

Sau mấy lần đánh nhau nhìn nhau thù địch, ko ngờ cô cũng có lúc phải gọi cô ta với vẻ thân thiết kỳ cục này.....

Minh Tây Tây quay lại, mặt biến sắc.

-Cô.....

-Bạn trai mới à?- Cô hơi nhếch mép cười....

Người đó quay lại, đôi mắt như trống rỗng nhưng vẫn lộ ra điểm quen thuộc.....

Khuôn mặt Minh Tây Tây hồng hào trở lại, cô ta lạnh lùng giới thiệu:

-Đây là BF của tôi. Tên là Kail.

Kail nhìn Mun chăm chú, thoáng nét cười:

-Chúng ta có từng quen nhau ko?- Chưa kịp để cô trả lời, cậu nói tiếp- Chúng ta làm quen nhé!

Minh Tây Tây liếc Kail với ánh mắt kỳ quái, kinh dị, môi mấp máy như để định nói gì đó....

Cô cũng kinh ngạc mãi mới nói:

-Tại sao? Tại sao chúng ta phải quen nhau chứ?

Kail sững lại, nói gọn:

-Vì cô rất quen. – Rồi cậu lại bắn khoản hỏi lại- Chẳng lẽ chúng ta chưa từng quen biết sao?

Cô lúng túng, nên nói là “có” hay là “không” đây?

Chính bản thân cô cũng thấy vô cùng do dự.....

Cùng lúc ấy, tiếng chuông reo.....

Minh Tây Tây ném cho cô ánh mắt căm thù rồi kéo Kail đi.

Cô còn thoáng nghe thấy cô ta nói:

-Anh à, đi nhanh lên!

-Nhưng.....

-Anh không quen cô ta đâu..... - Minh Tây Tây cắt ngang lời cậu, cay nghiệt nói.

"Anh không quen cô ta đâu".....

"không quen cô ta".....

"không quen".....

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Cùng lúc ấy, tiếng chuông reo.....

Minh Tây Tây ném cho cô ánh mắt căm thù rồi kéo Kail đi.

Cô còn thoáng nghe thấy cô ta nói:

-Anh à, đi nhanh lên!

-Nhưng.

-Anh không quen cô ta đâu. - Minh Tây Tây cắt ngang lời cậu, cay nghiệt nói.

"Anh không quen cô ta đâu".....

"không quen cô ta".....

"không quen".....

Cô không rõ bản thân mong muốn cái gì nữa, cũng ko rõ là cô và cậu có quen biết hay ko.

Mà tại sao cô lại phải nghĩ với ngợi nhiều nhẽ?

.....

Cô về đến trước cổng trường thì vừa đi tiếp vừa vẫy tay:

-Mai Chi, em về đi. Chị vào trường đây.

Khương Mai Chi thân nhiên đi tiếp vào trường.

Lần đầu tiên, Mai Chi ko để tâm đến lời của cô. Cô vội vàng chạy tới, kéo giắt Mai Chi:

-Đứng lại coi. Đi đâu vậy?

-Em về KTX chứ đâu nữa. –Nở nụ cười tỏa nắng, Khương Mai Chi thân nhiên đáp.

-Ồ hơ.....Em cũng to gan nhĩ? Mới găm gan con gì mà dám nói với chị như vậy???- Cô tròn tròn mắt làm bộ tức giận.

Khương Mai Chi đáp nhẹ tênh:

- Triều Mỹ An đi vắng rồi. Em đến chăm sóc chị í mà.

Cô tròn mắt, ôm đầu rồi dờ khóc dờ cười. Những người này nghĩ cô là thể loại gì vậy?

Cô đâu phải hs cấp 1 mà cần người chăm sóc, người này đi vắng, người kia đến. Chẳng khác nào bảo mẫu chăm sóc trẻ em, ko rồi 1 h nào hết.

Mà kể cũng lạ, Triều Mỹ An đi đâu được chứ? Mới có gần 1 tuần cô đi thực tế mà xảy lăm chuyện ghê nhĩ?

Cổ nuột con tức vì bị coi là trẻ em mẫu giáo, cô hỏi:

-Mỹ An đi đâu vậy?

Khương Mai Chi đột nhiên sa sầm mặt, cộc cằn:

-Hổng có chi đâu.

Hiếm khi con nhỏ này giờ giọng này ra, cô chỉ khẽ nhếch môi nhún vai rồi đi vào tránh “mưa đạn”.

.....

Sáng sớm chưa ngủ được bao nhiêu đã bị gọi dậy, mà là ai vào đây được chứ?

Cô lăm bằm

-Biến ngay! Đang bận mà đứ a nào phá đám đó?

-Dậy đi chị ơi.....!- Giọng ngọt ngào dịu dàng của ai đó khiến cô sồn gai ốc.

Cô biết rõ, Khương Mai Chi chỉ như thế khi mà một mỹ nam nào đó xuất hiện..... Mà ở cái KTX nữ này thì có thằng nào đâu mà Mai Chi cư xử lạ nhẽ?

Giọng thì ngọt như mía lùi nhưng tay Mai Chi nắm chặt tay cô, lôi dậy một cách thô bạo chả chút kiêng dè nào hết.....

Cô dụi dụi mắt, hỏi:

-Có chuyện gì...ì hờ?

-Có người tìm chị. – Khương Mai Chi nói nhỏ rồi chỉ tay ra cửa.

Cô nhìn theo cánh tay Mai Chi, tròn mắt. Cô mơ ngủ hay sao mà có ai đó Đại Giá đến đây trong buổi sáng tỉnh mơ thế này?

Người đó đứng ngược sáng, ánh nắng chiếu hắt từ sau lưng. Không nhìn rõ nhưng hẳn đây là người có body chuẩn ko cần chỉnh.

Cô chậm chạp ngồi dậy, bước đến.

Người đó dùng một tay chặn ngang cửa .

Khi quay đầu, ánh sáng chiếu xiên qua mặt khiến khuôn mặt người đó bừng sáng.

Cô bực bội đến mức muốn hét lên.

Tại sao vậy? Mắt trí nhớ mà vẫn mờ đến chỗ cô được sao à?

Hay là vì mắt trí nên quên mất cô là kẻ thù ????????

Cô khẽ nhủ mày: “Đã vậy phải cho hấn ta trở lại quỹ đạo thôi”

.....

-Good morning.- Nở nụ cười ngọt ngào, Kail nói.

Cô sờ hết da gà da vịt đến da bò cũng sắp nổi lên rồi. Tự bao giờ mà trên khuôn mặt tên này lại có cái nụ cười đó cơ chứ.

Cô lắc lắc cái đầu.

Cô chẳng tin vào phép lạ, cũng chẳng tin là trên đời có 2 ng giống nhau nhưng mà thế này thì quá lắm rồi.

Có lẽ nào cô nhầm? Tên này vốn ko phải cậu- Lucifer chẳng?

Lấy lại tư thế điềm tĩnh đến tức cười, cô nói:

-Tìm tôi chi vậy?

-Theo cô nghĩ thì là gì được?- Kail hỏi lại, mắt “đắm đuối” nhìn vào mắt cô, nụ cười vẫn nguyên vẹn trên đôi môi hoàn hảo.

-Ê ê..... Không lẽ anh định- Cô ngáp ngừng rồi nói tiếp - đòi tiền tôi sao???- Đưa tay đẩy mạnh cậu, cô lại nói, giọng có hơi lên cao- Tôi ko có trả tiền nhé..... Tôi cũng ko có tiền đâu.....

Nụ cười trên môi Kail hơi héo đi một chút, nhưng đôi mắt cậu vẫn rất tự tin nhìn cô, dịu dàng đáp:

-Làm gì có chuyện đó chứ? Tôi chỉ định mời cô đi chơi thôi mà.....!

Nhìn Kail một cách kỳ lạ như thể cậu là quái vật ngoài hành tinh bay đến, cô sờ trán cậu, nói giọng không-thể-tin-được:

-Ồ với cô ta, anh bị nhiễm sắc thể khủng cực đại rồi à?

Nụ cười của Kail tắt ngúm như ngọn lửa trước gió dữ.

Cô tiếp tục nói:

- Cô ta đâu rồi? Sao để anh chạy long nhong giữa đường thế này?

Kail tròn mắt nhìn cô.

Cậu đâu phải cò-hó mà cô bảo “chạy long nhong”?

Mình Tây Tây cũng đâu phải chủ nhân mà có quyền “đề” hay “không đề”??????

Rốt cuộc cái thể loại gì đang diễn ra thế này?????

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Bây giờ, cậu đang ngồi nhìn chăm chăm cô gái trước mặt. Nhìn bề ngoài thì cứ nghĩ chàng trai đang “âu yếm” ngắm nhìn cô gái, nhưng ngó kỹ ra - thành thực mà nói, chàng trai đang trở mặt nhìn cô gái với vẻ kinh ngạc khó nói rõ.

Cô gái đang chú mục ăn và ăn. Thức ăn trên bàn chẳng mấy chốc mà “tiêu điều – trống vắng”

Cô sau khi xử lý gọn ghẽ, đáp ứng nhu cầu đầy đủ cho cái bụng thì mới quay sang cậu, nói:

- Sao..... anh ko ăn?

Cậu nghĩ: “ Ăn hết rồi mới thèm hỏi, còn cái gì mà ăn chứ? ”, tuy nhiên, cậu vẫn nở nụ cười, đáp dịu dàng:

- Nhìn cô ăn là tôi no rồi.

Cô bật cười lớn, trả lời:

- Vậy chúng ta đã đều no rồi phải ko? Xong rồi thì tôi phải về đây.

Nói xong, cô đã chạy mất hút, ko kịp để cậu nói thêm câu nào.

Cậu ôm đầu, cười một mình.

Đi ăn sáng mà gọi cả bàn toàn thức ăn. Đã bị đối lại còn phải trả tiền. Không hiểu nổi nữa.

Khương Mai Chi thấy cô về rất sớm, vẫn kịp giờ đi học thì vô cùng ngạc nhiên:

- Chị đi hẹn hò về sớm vậy sao? Hay là..... Hay là chị làm ngta tức quá bỏ về????

Cô hờ hững, xoa xoa mớ tóc, đáp:

-Cái gì chứ? Chi là đi ăn thôi mà.

Khương Mai Chi vỗ đầu như nhớ ra gì đó, nói:

-À..... suýt quên! Prince, anh ấy cũng đi vắng nên nhắn chị cuối tuần về với bác.

Cô lau bầu:

- Mấy người này rủ nhau đi trốn thì phải. Về là thấy ai cũng đi vắng hết.....

Đi giữa một rừng cây nhân tạo, thoáng nghe tiếng chim véo von trên cành, cậu đi tới một gốc cây lớn quen thuộc, nhìn thẳng lên bầu trời.

“...Cô cũng kinh ngạc mãi mới nói:

- Tại sao? Tại sao chúng ta phải quen nhau chứ? “

Khuôn mặt cô lúc ấy toát ra vẻ gì đó thu hút người ta mãnh liệt. Khiến ngta phải lúng túng, chọn lọc từng từ để nói chuyện.

“.....-Ê ê..... Không lẽ anh định- Cô ngập ngừng rồi nói tiếp - đòi tiền tôi sao??- Đưa tay đẩy mạnh cậu, cô lại nói, giọng có hơi lên cao- Tôi ko có trả tiền nhé..... Tôi cũng ko có tiền đâu.....”

Hiếm có cô gái nào suy nghĩ kỳ quặc như vậy. Con trai đến tìm con gái, lý do đầu tiên thì đáng nhẽ phải nghĩ khác chứ nhỉ?

Không những suy nghĩ như vậy, đến bây giờ suy nghĩ cũng vô cùng thô sơ kỳ cục.

Nếu là Minh Tây Tây thì sao nhỉ? Cô ấy sẽ mỉm cười dịu dàng ư ư.

“.....-Ồ với cô ta, anh bị nhiễm sắc thể khủng cực đại rồi à?”

Hình như đây là lần đầu, nụ cười sát gáy của cậu tung ra mà không đạt chút hiệu quả nào.

Không những mất cậu mà còn mất cả Minh Tây Tây.

Cậu bất giác cười một mình.

Bản thân cậu không ý thức, mắt mình đang long lanh một cách lạ lùng, khiến cho con người nấp sau cánh cây rậm rạp, nắm chặt tay giận dữ.

.....

Cô cùng Khương Mai Chi đang bước ra khỏi lớp học, thì có một người bước tới, vỗ vai cô, cười tươi:

-Lâu rồi không gặp nhỉ?

Cô quay người lại, đáp:

-Ồ..... Chào.

Khương Mai Chi nhìn chăm chăm vào anh chàng ấy, thì thầm:

-Bên trường chị nhiều người handsome ghê ta.

Cô đáp nhỏ về trên choker:

-Vâng. Handsome. Tiểu cô nương, cô nên về nhà ngắm lại Tử Vệ, kẻo cậu nhóc héo hon đấy.

Khương Mai Chi lăm bầm cái gì đó rồi im bặt.

Cô cười miễn cưỡng nói:

- Doãn thiếu gia, phiền anh nói nhỏ chút chút, mặt tôi sắp thành cái thớt cho ngta chém rồi đây.

- Đẳng nào cũng đã vậy, tôi mời cô đi ăn trưa tại canteen nhé!- Doãn Hạ Ân nháy mắt tinh quái.

Cô nhìn Khương Mai Chi rồi cả hai cùng cười lớn.

Khương Mai Chi chấp tay ra bộ chúc tụng:

-Hôm nay Sao ăn uống chiếu xuống rồi. Cả ngày được mời ăn.

Cô vỗ vai Khương Mai Chi:

-Đừng lo. Đứng bên cạnh chị, em cũng sẽ được chiếu kè mà.

Doãn Hạ Ân đột nhiên rùng mình một cái. =))))))))))

To be continue.....

----- End chapter 32/1 _____

Chapter 32

(continued)

Khương Mai Chi chấp tay ra bộ chúc tụng:

-Hôm nay Sao ăn uống chiếu xuống rồi. Cả ngày được mời ăn.

Cô vỗ vai Khương Mai Chi:

-Đừng lo. Đứng bên cạnh chị, em cũng sẽ được chiếu kè mà.

Doãn Hạ Âu đột nhiên rùng mình một cái. =))))))))))

Cô ho mạnh rồi vuốt vuốt ngực.

Angel lo lắng hỏi cô:

-Không sao chứ?

- Chị ấy không sao đâu ăh.- Khương Mai Chi trả lời thay cô đồng thời mắt nhìn Angel ko chớp.

Cô nhéo Mai Chi một cái rồi cộc cằn đáp:

- Có. Đương nhiên là có sao rồi.

Angel vẫn giữ nguyên thái độ hiền hòa, hỏi:

-Có vấn đề gì xảy ra với cô vậy?

-Trời đánh còn tránh bữa ăn, vậy mà Vậy mà.....- Vuốt ngực liên hồi, cô đáp ngắt quãng.

Angel nhìn quanh canteen một cách có chủ ý. Rõ ràng, anh biết trong trường này, anh là người nổi tiếng, nhưng vẫn cố ý nhìn xung quanh với vẻ ngạc nhiên, bàng hoàng.

Anh nhìn cô, ngây thơ hỏi

-Tại sao họ lại nhìn tôi?

-Sao tôi biết được. Anh có thể là kẻ trộm kẻ cắp lưu manh yêu râu xanh, vô vàn lý do, kiếm cái nào đó tự giải thích đi.....- Cô nói một mạch rồi tiếp tục cho thức ăn vào miệng rồi lại ngồm ngoàm- Vậy nên anh đi đi Khoan, nhớ bỏ tiền lại nhé, anh mời tôi mà.

.....

Chiều.

Cô được nghỉ.

Lẽ ra là sẽ được đánh một giấc, cơ mà tự dung hôm đó cô lại ko ngủ được. Cả ngày ăn nhiều thứ quá, toàn dầu với mỡ, tối về ko tài nào chợp mắt, cứ mờ thao láo, quay hết bên này đến bên kia.

“Thức đêm mới biết đêm dài”. Những lúc ko ngủ được, cô lại nhớ đến mấy câu chuyện ma hay mấy vụ án kinh dị.

Hôm trước nếu cô nhớ ko lầm, Hứa Quy từng kể câu chuyện thế này:

“..... Ngày xưa người ta thường dậy rất sớm để ra phiên chợ lớn mong bán được chút đỉnh. Hôm ấy, có 2 người đàn bà đi cùng với nhau, một người luôn miệng nói, còn một người suốt quãng đường chỉ im lặng. Cuối cùng khi đến một cái hồ sạch, người đàn bà hay nói bảo người đàn bà kia dừng lại tắm. Khi người đàn bà im lặng kia kỳ cọ cho người đàn bà nói nhiều thì ko có chuyện gì nhưng khi họ làm ngược lại, mỗi lần người đàn bà nói nhiều kỳ mạnh vào lưng người đàn bà im lặng là một tảng thịt lớn rơi ra, cứ như thế cho đến khi chỉ còn lại bộ xương, người đàn bà nói nhiều sợ cứng người... ”

Buổi trưa hôm đó người ta tìm thấy xác một người đàn bà cùng một bộ xương đang mỉm cười bên cạnh,,,,,,,,,,”

Thoạt tiên nghe thì chẳng thấy sợ chút nào, nhưng nhớ lại thì cô rùng mình. Cô tưởng tượng là bộ xương cùng cái xác là đã muốn chạy rồi....

Còn một chuyện nữa cơ là chuyện người đàn bà nhặt được chiếc áo đỏ màu máu tươi, bà ta đem về mặc, cuối cùng giết con ăn nội tạng, rồi khi chết đi, vừa lấp quan tài cho bà ta, thì có con mèo đen chạy ngang quan tài, con mèo chết còn người đàn bà đó sống lại mang một đôi mắt đỏ rực đáng sợ.....

Cô thỉnh thoảng gọi:

-Mai Chi... Mai Chi..... Em còn thức ko?

-..... Gì vậy?

-Không..... Không có gì.- Nghe tiếng trả lời của Mai Chi, cô mới yên tâm thở phào, ma ko biết nói mà..... vậy là ko phải ma, may quá. (!)

Cô sau một hồi suy nghĩ, hết xem đồng hồ rồi lại xem đồng hồ, thời gian nhích từng nhích chậm chạp.

Lúc cô ngủ sao nó ko chậm như vậy mà bây giờ lại như rùa bò vậy nè.

Ngồi dậy thật khê, cô tới cầm Iphone, chơi trò chơi giết thời gian, vừa mở ra cô đã thấy một loạt tin nhắn từ Từ Vệ.

“Mai Chi có đến chỗ chị ko?” _ 6h20’ ngày hôm qua

“Chị ơi, nguy quá, em ko tìm thấy cô ấy.” _ 7h ngày hôm qua.

“Làm sao bây giờ? Chị ơi, em lo quá.” _ 7h05’ ngày hôm qua.

“Mai Chi, cô ấy đi đâu được? Em đã hỏi mọi người rồi mà ko ai biết” _ 7h10’ ngày hôm qua

.....

“Chị ơi, em báo cảnh sát đây. Em phải đi báo” _ 23h10’ ngày hôm qua.

“Sao chị ko tl tin nhắn của em? Chị cũng giấu em sao? Cả chị và Mai Chi đều tắt máy hoài vậy?” _ 1h15’ ngày hôm nay.

Cô xem đồng hồ, gần 1h30’ rồi.

Mở ra thì gần 62 cuộc gọi nhờ. Cô bất giác nở nụ cười. Mới “mất tích” từ chiều ngày hôm kia mà đã cuống lên thế này thì thật là.....

Soạn tn báo cho Từ Vệ, cô khê ấn gửi.

Chỉ vài giây sau đã có tn trả lời:

“Vậy thì được rồi. Cảm ơn chị. Em đi ngủ đây, từ tối hôm qua đến h em ko chọn mất tí nào, lại mất gần 200k tiền điện thoại”

“Ừ. Đi ngủ đi nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Có*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Suốt đêm cô ngồi chơi game, lướt web nên sáng sớm thì máy cũng vừa hết pin, và mắt cô cũng kịp “biến hình” thành mắt gấu trúc.

Khương Mai Chi hỏi:

-Chị không ngủ được à?

-Ồ...- Cô ừ hử cho qua chuyện rồi hỏi về nghiêm trang- Em với Trương Từ Vệ xảy ra chuyện gì sao?

-Chuyện gì là chuyện gì?- Khương Mai Chi hỏi lại, giọng thờ ơ.

-Nói mau đừng để bụng cục hình. – Cô nhú mồm ra vẻ hăm dọa.

-Chẳng có chuyện gì cả. – Rồi Mai Chi vội vã đi vào lấy sữa và bánh mỳ ra, vừa ăn vừa nhìn ra cửa.

Cô không buông tha, tiếp tục hỏi:

-Em có nói ko đây nào?

Khương Mai Chi lắc lắc cái đầu nhỏ, đáp:

-Không. Em đang ăn. Chị thôi hỏi cung đi kẻo có tội đấy.

Cô bặm môi, nói:

-Vậy thì nói coi, tại sao cùng lúc cả anh Kiên lẫn Mỹ An đều đột ngột biến mất?

-Chị đừng nên biết làm gì. Thôi, chị ăn đi, chúng ta đi học. – Khương Mai Chi đưa cho cô một cái bánh mỳ kẹp thịt, rồi phúi phúi quần áo, và đứng dậy.

Cô nuốt vội vàng cái bánh mỳ nguội rồi cũng đứng dậy đi cùng Khương Mai Chi. Tuy nhiên, cô vẫn như cảm thấy điều gì đó không đúng chút nào.

Trong lớp.

Hôm nay, lớp học sôi nổi hơn bình thường, vì :

-Nhà trường tổ chức thi các tiết mục biểu diễn tự chọn gồm: kịch, hát, múa, nhảy,..... nhân dịp 25 năm thành lập trường. Cô không tham gia, cho các em tự chọn lựa, tiền hóa trang, hay phục trang gì đó cứ thoải mái lấy ở quỹ, nhà trường còn phụ cấp thêm cho mỗi lớp, cô đã đưa cho thủ quỹ lớp rồi nhé! Tiết này và tiết sau cho cả lớp nghỉ để phân công và chọn lựa tiết mục.

-Yeahhhhhhhhhhhhhhhhh!

Sau khi cô giáo đi rồi, cô vờn vai một cái rồi nằm xuống bàn:

-Đã quá. Được nghỉ, biết thế mình ngủ bù.

-Vậy bây h ngủ đi. – Khương Mai Chi nói.

Nhưng tiếc rằng ý nghĩ ngủ bù của cô không thể nào trở thành hiện thực. Lý do là gì ?

Là cả lớp quá ồn. Cứ người này đề bạt ý kiến này, người kia hét ý kiến khác, người nọ lại gào phản đối, chẳng khác gì một cái chợ hải sản mới mở cửa.

Trước kia, chắc hẳn lớp sẽ chọn hát vì có Triều Mỹ An, nhưng mà bây h chẳng còn ai hát được. Có lẽ mà chọn hát thì không chỉ người mà cả gà vịt chó mèo của các nhà bên cạnh cũng bỏ chạy hết không biết chừng. >”

Lớp trưởng Hà Anh xoa xoa đầu, rồi đập bàn:

-Tất cả mọi người im lặng!

-.....- Cả lớp im bất chỉ sợ lớp trưởng bùng nổ cơn giận thôi.

-Mình đã quyết định rồi. Chúng ta sẽ đóng kịch.

Bọn con gái thì hét ầm lên hoan hô Hà Anh, bọn con trai thì ồ lên chán nản.

Hà Anh hít một hơi, nói tiếp:

-Nhưng, chúng ta sẽ đóng kịch gì thì mình vẫn chưa nghĩ ra.

-Ồ.....- Tiếng kêu hào hứng phát ra. Lũ ở dưới bắt đầu màn ý kiến ý cò của chúng:

-Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn?

-Cô bé Lọ Lem?

-Quý nữ?

-Siêu nhân???

Hà Anh chán nản đập bàn lần 2, nói về cương quyết:

-Người đẹp và Quái Vật.

Ngay khi cái tên ấy được nói ra, một tràng cười không dứt vang lên:

-Lớp trưởng, cái đó ngán còn à, lại chán nữa!~

-Hà Anh, cái đó không hay chút nào hết.

-Cũng không phải kịch công chúa hoàng tử.

Hà Anh không mấy bận tâm đến sự phản đối của mọi người, đáp đơn giản:

-Mình là lớp trưởng hay các bạn?

Ai cũng biết Hà Anh là người duy nhất đảm nhiệm nổi cái chức lớp trưởng này, nên ai nấy im thin thít.

-Mình sẽ ghi lại kịch bản và đưa cho các bạn sau. Bảng phân vai ngày mai quyết định tiết sau, nghỉ.....~~~~!!!!!!!!!!!!!!

Nhà Từ Đông Thy nhìn mặt nhìn đám người hò reo rồi cùng Khương Mai Chi cúp tiết, mà thực ra thì đằng nào cũng nghỉ, thà về KTX còn hơn ở đây.

.....

Vừa thay quần áo xong, cô đã vội kéo tay Khương Mai Chi ngồi xuống đối diện, vẻ mặt nghiêm túc cao độ, cô hỏi:

-Giải thích đi.

-Về cái gì cơ ạ? – Khương Mai chi hỏi lại vẻ bướng bỉnh.

-Chắc chắn em giấu chị cái gì đó.

-Chị muốn biết thật sao?

-Ừ. – Cô gật đầu- Hãy nói chuyện em với Truongg Từ Vệ trước đã.

- Thực ra, vào mấy ngày trước, tụi trường Asmi.- Khương Mai Chi từ từ nói-

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Vừa thay quần áo xong, cô đã vội kéo tay Khương Mai Chi ngồi xuống đối diện, vẻ mặt nghiêm túc cao độ, cô hỏi:

-Giải thích đi.

-Về cái gì cơ ạ? – Khương Mai chi hỏi lại vẻ bướng bỉnh.

-Chắc chắn em giấu chị cái gì đó.

-Chị muốn biết thật sao?

-Ừ. – Cô gật đầu- Hãy nói chuyện em với Truong Từ Vệ trước đã.

Khương Mai Chi cúi đầu, nói gọn:

-Kết thúc rồi.

-Cái gì gọi là kết thúc rồi chứ?- Cô nhún mày hỏi lại,- Nói cho rõ ràng xem. Úp úp mở mở, thật chẳng giống em!

-Như thế nào mới là giống em chứ? Nhỡ nào tất cả đều phải phơi bày cho người khác thấy sao?- Khương Mai Chi nói vẻ uất ức, cứ như tất cả những nỗi niềm dồn nén lâu nay đều được lời ra ánh sáng.

Đông Thy lặng người đi, đáp:

-Không thích nói thì thôi, khỏi cần miễn cưỡng.

Khương Mai Chi im lặng một lúc lâu rồi đáp:

-Nhưng chuyện của Triều Mỹ An và anh trai chị thì em có thể nói cho chị nghe.

-Vậy thì nói đi.- Cô đáp vẻ bất cần.

.....

Sáng hôm sau, trong tiết học, không ai thấy giáo viên đâu, chỉ thấy lớp trưởng Hà Anh đứng trên bục giảng, khuôn mặt rạng rỡ như vừa đào được mỏ

kim cương vậy.

- Hi!

Hà Anh tiếp tục cười tươi, nói tiếp:

-E hèm..... Trước tiên, mình xin giới thiệu 2 bạn mới của lớp ta, 2 bạn vào đây đi.

Cô nhìn 2 người mới bước vào mà tự cảm thán: “Không phải trùng hợp đến thế chứ? Người muốn gặp thì ko thấy, người ko muốn gặp thì cứ lù lù xuất hiện”

Cậu bước vào, khuôn mặt với mái tóc bạch kim và khuyên tai bằng đá quý làm toàn thân cậu toát ra một vẻ đẹp long lanh lóa mắt khiến người ta ko khỏi muốn ngắm nhìn.

Người con gái đi cùng cậu thì vẫn cái vẻ kiêu ngạo cùng nụ cười giả tạo. Những kẻ “mất mòi” thì bảo nhau cô ta thật đẹp. Những kẻ “mất sáng” thì chỉ cảm thấy rờn rợn khắp người.

Hà Anh có vẻ rất sung sướng, cô ấy nói:

- Từ hôm qua đến giờ, mình nát óc nghĩ cho ra diễn viên cho vở kịch nhưng bây giờ thì tìm được rồi đây.

Cả lớp ko thêm hưởng ứng mà “ồ” lên một cách thất vọng. Ai cũng chắc chắn, tên con trai kia sẽ là “quái vật”, còn cô gái kia thì sẽ là “người đẹp” nên mọi người quay qua nói chuyện riêng.

Lớp trưởng Hà Anh sau khi chỉ chỗ cho 2 người mới, cô đập bàn mạnh, giọng nói chắc nịch, uy quyền:

- Yên lặng!!!!!!!!!!!!!!

-.....

-Đề mình đọc danh sách nhân vật nhé.

-Thôi thôi. Không đọc cũng biết rồi mà- Tên quạ nhất lớp gác chân lên bàn nói về chán nản.

Hà Anh trừng mắt, nói:

-Bạn đừng tỏ vẻ như thế nhé. Bạn cũng có 1 vai đấy.

Tên quạ liền im bặt tỏ vẻ ko-còn-gì-đáng-sợ-hãi-hơn.

Hà Anh lấy lại giọng tiếp tục nói:

-Vai “Người đẹp”: Minh Tây Tây, mời bạn lên đây. – Chỉ vào cô gái mới đến, Hà Anh ngừng một lúc đợi cô ta đi lên rồi lại nhìn vào tờ giấy- Vai “Quái Vật”..... Hừm..... Nhả Từ Đông Thy.

Cả lớp mắt chữ A mồm chữ O trở ra nhìn cô lớp trưởng vẫn thản nhiên nhìn vào bản phân vai.

Còn cô thì suýt té nữa, miệng đập xuống đất. Có nhầm ko vậy?

Cô vội vàng giơ tay:

-Ê Ê, Hà Anh.....

-Có chuyện gì sao?

-Sao tui.... Tui phải nhận vai quái vật hử????? Tui là con gái mà..... – Cô uất ức kêu.

Hà Anh cười lớn rồi quay xuống hỏi cả lớp:

-Ngoại trừ việc Nhả Từ Đông Thy là con gái còn có vấn đề gì ko?

To be continued.....

__End chapter 34/1__

Chapter 34 (tiếp)

Cô vội vàng giơ tay:

-Ê Ê, Hà Anh.....

-Có chuyện gì sao?

-Sao tui... Tui phải nhận vai quái vật hở???? Tui là con gái mà..... – Cô uất ức kêu.

Hà Anh cười lớn rồi quay xuống hỏi cả lớp:

-Ngoại trừ việc Nhã Từ Đông Thy là con gái còn có vấn đề gì ko?

- Tại sao chị lại phải đóng vai quái vật chứ? Why me? Why???

Khương Mai Chi đã phải nghe câu này từ miệng Mun đến tận “n” lần rồi. Mai Chi nói:

- Chị đi mà kiện lớp trưởng ấy, kêu ca hoài.....

-Hà Anh nó muốn chơi ác chị hay sao chứ?- Cô nói về câu kinh – Dù nói thế nào, chị cũng là chuẩn girl 100%, (Khương Mai Chi đấm ngực vờ ho ho), thế mà nó kêu chị đóng vai quái vật vừa xấu vừa xa, hứ.....

-Thực ra.....- Khương Mai Chi nuốt nước bọt, “dùng cảm” phát biểu – Chị đóng vai đó cũng hợp lắm.....

-Cái..... cái gì?- Cô tròn tròn mắt, chân ngừng lại.

-Chị à..... Vai quái vật ấy chủ yếu là gầm với rú, lời thoại rất là ngắn gọn, với lại đội lốt ác thú suốt.....Rấtrất được mà.

-Rồi sao?- Cô nở nụ cười nguy hiểm hỏi tiếp, nhưng Khương Mai Chi ko chú ý nên tiếp tục thao thao:

-Với lại, vai Quái Vật đó dù sao cũng là hoàng tử hóa thành..... Có sao đâu chứ? Chị cũng tomboy mà..... Á.....Á- Khương Mai Chi đột ngột hét.

Cô cốc đầu Mai Chi thật mạnh rồi hậm hực bỏ đi, lúc đi còn lăm bắm gì đó về ko hài lòng.

.....

Sáng hôm sau, lại vụ kịch của lớp trưởng, tên siêu quậy hôm trước được phân vai đóng con vịt trong hồ của lâu đài quái vật.....=)))

Hà Anh nói:

-Ngày mai là chủ nhật, tất cả mọi người đến nhà mình để tập kịch nhé. – Hà Anh dừng lại một chút rồi chỉ vào Minh Tây Tây và Mun- Nhất là 2 bạn. 2 bạn là nhân vật chính, cầm áo vest đó.

-Bạn phân vai kiểu gì vậy?- Lần đầu tiên 2 cô gái có cùng tiếng nói, họ nhìn nhau rồi nhìn lớp trưởng.

Đông Thy phần nộ nói:

-Minh ko đến tập. Không. Nhất quyết không.

-Không sao. Mình đã xin được giấy đồng ý từ ba của bạn. Nếu bạn có ý kiến, xin hỏi lại ba bạn. – Hà Anh bình thản đáp – Đến hay ko chắc bạn biết.

Giải quyết xong đối tượng 1, Hà Anh chuyển sang đối tượng 2, cô lớp trưởng ma mãnh thờ dài:

-Xem nào, Kail vào vai cha của Người Đẹp, có mấy cảnh ôm nhau luôn nè, bạn Tây Tây ko đồng hồ, để mình chọn người khác thay thế..... Hay Mun đóng vai này nhĩ?

Minh Tây Tây trở mắt nhìn Kail rồi cứng miệng hồi lâu mới nói nhỏ:

-Không..... Thôi được.

Minh Tây Tây vốn chẳng ưa gì phải đóng cặp với Đông Thy, cô ta vốn định dùng sức ép bắt lớp trưởng loại bỏ Mun ra khỏi vai chính, nhưng ai mà ngờ, cô lớp trưởng hiền lành tưởng dễ bắt nạt lại ranh ma đến kinh khủng, khiến cô chịu thua, hạ vũ khí đầu hàng vô điều kiện.

Nở nụ cười hài lòng tuyệt đối, Hà Anh nói:

-Vậy là OK rồi nhé. Nhất Ngôn Cửu Đình nhé.

Bất mãn! Cực kỳ bất mãn!

Ai nấy mang tâm trạng ấy ra khỏi lớp học, bàn tán sôi nổi, chỉ có 1 số phần tử thoát nạn nên ko bình luận gì, còn đứa nào bị lôi vào màn kịch của lớp trưởng thì đều mang 1 bụng ả ỉm, tất cả định bụng sáng mai sẽ phá tan hoang kịch bản “hoàn hảo” của cô lớp trưởng.

.....

Sáng hôm sau, vì bị giao nhiệm vụ đưa Đông Thy đến nhà lớp trưởng nên Khương Mai Chi bắt đắ dĩ cũng phải dậy sớm, mất toi cả chủ nhật hp’, tức ghê cơ, đã thế, Đông Thy còn ngủ ròn, gọi mãi chả dậy, hic hic.

Cuối cùng sau những nỗ lực tuyệt đỉnh, Mai Chi đã kéo được cô lên taxi.

.....

Lúc đến nơi thì mọi người đã đông đủ, mặt ai nấy bí xì kiểu như sắp bị đem ra làm trò hề, mà hình như đúng thế thật. - _ -

Hà Anh hôm nay vẫn như mọi khi, áo trắng quần jeans, tóc búi cao. Cô gái hơi đẩy cái kính to lên một chút rồi nói:

-Mọi người đến đủ chứ? – Đào mắt nhìn quanh – Đông Thy, Minh Tây Tây,..... OK. Minh sẽ phát kịch bản, các bạn đọc rồi tí nữa diễn thử vài đoạn nhé!

Hà Anh nói tiếp:

-Các bạn theo mình đi.

Theo chân cô gái nhỏ, mọi người thấy hiện ra trước mắt một căn phòng mở điện sáng choang , rộng rãi, mát lạnh và hoàn toàn trống trải.

- Mình đã nhờ bác quản gia dọn dẹp phòng này. Các bạn thấy có được không vậy?

Ai nấy trầm trồ. Không ngờ đằng trong cái vẻ giản dị, mộc mạc của cô lớp trưởng, lại là một gia thế mạnh mẽ, tài sản kếch xù. Riêng cái biệt thự mà họ đang đứng cũng đủ để biểu hiện cho sự giàu có của gia đình này rồi.

Cô đi quanh chậm vào bức tường trắng tinh, nhìn lên chùm đèn trang trọng treo trên trần nhà, vô thức thốt lên:

- Tuyệt thật đấy.

-Chỉ như thế này đã làm em hài lòng rồi sao?

Cô giật mình quay người lại, hơi nhú mày:

-Kail, có gì liên quan đến anh? Và tại sao, -cô khẽ vận tay- Tôi nhớ anh là hs lớp trên tại sao, anh lại chuyển về học cùng lớp tôi? Tại sao anh lại cứ cố ý đi theo tôi làm gì chứ?

-Đây có vẻ là thắc mắc từ lâu của em rồi nhỉ?- Kail hơi nghiêng đầu, cười mỉ hoặc.

Khuôn mặt cô đột nhiên đỏ bừng, ngượng ngùng, cứ như cô vừa tỏ tình với cậu vậy. Thật điên rồ.

Cô vội vã đi tới chỗ Khương Mai Chi.

Minh Tây Tây thu vào tầm mắt tất cả nhưng không hề có một biểu lộ của sự tức giận, khuôn mặt cô ta, có vẻ một vẻ thỏa mãn kỳ lạ, đôi môi nở nụ cười vừa đáng chất vừa hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Buổi thờ vai kỳ quái của cô nàng lớp trưởng, khiến ai nấy mệt mỏi, nhưng điều khiến tất cả “đau lòng” hơn cả là họ sẽ phải diễn cái đó trước mặt toàn trường.

Thực ra thì cũng không đến nỗi nhưng mà cứ cảm giác không ổn, thật là bất an.

....

Khương Mai Chi không biết đã lên đi từ lúc nào lúc nào nên bây giờ cô đang một mình “tự kỷ” trên con đường nắng chang chang. Đường vắng tanh, đến một bóng người cũng khó thấy nói gì đến một chiếc taxi hay xe ôm chứ.

-Đồng Thy!

Cô quay lại nhú mắt nhìn vào chiếc xe ô tô đen, từ cửa kính, khuôn mặt quen thuộc vang lên. Chưa kịp để cô suy nghĩ hay trả lời, Kail nắm chặt tay cô kéo lên xe.

Trong chớp mắt, từ một cô gái “bơ vơ” giữa đường nắng vàng, cô đã trở thành quý cô ngồi trên xe ô tô đen mát lạnh điều hòa.

Cô vừa thấy thoải mái vừa thấy lo. Tên này còn chưa biết kẻ xấu hay người tốt. Cô âm thầm đưa ánh mắt nhìn cậu. Không nhìn kỹ thì thôi, nhìn kỹ thì lại càng muốn nhìn kỹ hơn. - _

Tuy không phải kẻ hâm mộ cuồng nhiệt mỹ nam, nhưng suy đi tính lại, thì cô cũng là con người cơ mà, đứng trước cái đẹp thì cũng phải ngấm cho đã chứ, có mất tiền bạc gì đâu.

Làm việc xấu thì thường hay giật mình, câu này quả chẳng sai, đang mãi mê đưa ánh mắt “tội lỗi” quét lên người cậu thì tiếng nói từ “con búp bê” mà cô vẫn tưởng đang chăm chú lái xe phát lên đầy khiêu khích:

-Đẹp không? Liệu có cần kính lúp để nhìn kỹ hơn ko nhĩ?

-Có. Có thì càng tốt. – Cô hào hứng đáp nhưng rồi nghĩ lại hình như có gì đó không đúng thì phải, trong xe, chỉ có cô và cậu, vậy cô không nói thì ai vừa nói được chứ? Cô giật nảy mình, vội vàng bảo chữa – Anh nói cái gì đẹp? Kính lúp để làm gì chứ?

Cậu quay lại, ánh mắt như cười:

-Chính em vừa nói là cần kính lúp đó mà. Cần làm gì thì em biết, sao tôi biết được chứ?

-Ồ hơ. Tôi chẳng cần gì hết. Anh đừng có mà vu oan cho người tốt. – Cô cứng miệng đáp.

Cậu không có vẻ gì tức giận, chỉ khẽ nghiêng đầu một chút, nhìn kỹ cô rồi vừa nói vừa cười rất gian:

-Tôi thấy có gì đó bên khóe miệng em đấy!

Cô vội vàng lấy tay sờ lên, vừa hốt hoảng nghĩ thầm: “Chết! Không lẽ “bệnh nặng” đến mức này sao?”

Cậu đột nhiên cười lớn, tay ôm đầu:

-Rõ ràng là em vừa làm việc xấu. Tôi biết tôi đẹp, nhưng em cũng không nên ngấm như thế, nó làm tôi ngại.

-Tôi đã bảo là tôi không có mà. Ngấm gì mà ngấm? Anh mà biết ngại sao?

Chiếc xe dừng đột ngột, cậu quay lại, chống tay vào ghế cô, mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt anh có cái gì đó như yêu tình mê hoặc lòng người, cô nhìn chăm chăm ko chớp mắt. Khuôn mặt họ gần đến mức, cô dường như thấy cả lỗ chân lông của cậu. 0_0

-Em nhìn cho kỹ nhé. Gắn thế này chắc chẳng khác gì kính lúp đâu.- Cậu nở nụ cười tươi, nói.

-.....- Cô toát mồ hôi, nhích người lại đằng sau một chút, cười khi khi- Tôi tôi nghĩ là tôi nhìn đủ rồi.

-Nhìn đủ rồi thật chứ?

-.....

-Em nghĩ..... có cần chạm vào nữa không? – Ánh mắt mê hoặc kỳ dị của cậu chiếu vào mặt cô khiến cô buột miệng:

-Chạm vào được sao? – Rồi cô nhắm chặt mắt nghĩ thầm: “Lại nói lung tung rồi. Khi thật”

-Em có thể nếu như em muốn.....

Cô mở to mắt đầy mạnh cậu.

“Phịch”

Ngồi xuống cậu vẫn giữ trên môi nụ cười kỳ lạ:

-Không ngờ.....

-Lại cái gì nữa? – Cô phát cáu.

-Không ngờ, thứ em muốn chạm vào, không phải khuôn mặt tôi mà là cơ thể tôi sao?

-Cái.....? - Cô định cãi lại thì nhớ ra, lúc này vì muốn thoát khỏi tình trạng mờ ám của 2 người, cô đã sờ..... khoan khoan, đúng hơn là đẩy mạnh vào ngực cậu ta, hèn gì thấy chạm vào cái gì đàn hồi là lạ.....

Vừa cho xe chạy tiếp, cậu vừa cười cười như trêu chọc khiến cô đứng hình không biết nên làm gì. Giải thích thì chẳng phải là thú tội rằng cô có làm cái việc..... ơ..... cái việc “tội-lỗi-nho nhỏ” ấy; còn giả thử ko giải thích thì cậu ta cứ cười cười như buộc tội lại càng khó chịu hơn.

Lần đầu tiên lâm vào tình thế “tình ngay lý gian” khiến cô muốn phát khùng luôn, đồng thời cô cũng phát hiện người này rất xa lạ đối với bản thân.

Cứ thế, trên đường, trong chiếc xe hơi đen, một kẻ thì mỉm cười liên tục ko ngớt, một kẻ thì vận tay khó chịu, ngồi trong xe điều hòa mà mồ hôi cứ lấm tấm.

-Đến KTX rồi. – Cậu nhìn thoáng bối rối. Thấy cô cứ đơ đơ như rô-bốt hết pin, cậu lay lay cô rồi nói nửa đùa nửa thật – Em vẫn muốn nán lại đây với tôi hay là.... em muốn về nhà tôi thử cho biết...?

Cô giật nảy mình, hết sức lúng túng, cố gắng mở dây an toàn nhưng mở mãi mà cứ như chúng xoắn quăn thật chặt để cản cô vậy.

Cậu lắc lắc đầu rồi nghiêng người qua mở dây cho cô, gần đến nỗi, cô nghe cả mùi hương nam tính lạ lùng từ người cậu.

Dây vừa được cậu mở, cô lật đật định chạm tay mở cửa xe thì cậu đã nói:

-Tôi mở cho. Em ngồi yên đó đi.

-Mọi chuyện là như vậy sao? – Khương Mai Chi hí hửng nói, khuôn mặt bùng vẻ rạng rỡ,

-Ừ. Thế đó. – Cô ảo não đáp, rồi nói- Chị từng nghĩ rằng Kail với Lucifer là một cơ, nên không còn áy náy gì nữa, nhưng bây giờ thì chị lại chắc chắn hai người đó không phải là một.

-Vì sao chị lại chắc chắn như vậy? – Khương Mai Chi xoa cằm hỏi.

-Chị khá là hiểu Lucifer. Hắn là người khó biểu lộ những gì mình nghĩ, không làm những gì mình muốn, không làm những gì thái quá, tất cả chỉ dừng lại ở ranh giới lạnh lùng, nhưng Kail lại là người làm mọi việc một cách kỳ quái, sử dụng ánh mắt làm phương tiện, chị cứ cảm giác, Kail là một mỹ quái biết cả trăm cách để mê hoặc người khác, nhưng có lúc chị lại thấy Kail không hiểu rõ thứ mình đang hành động. Có lẽ điểm duy nhất có thể coi là điểm chung của hai người đó chính là rất khó đoán, biết được những ng đó đang suy tính cái gì trong đầu nữa.

Khương Mai Chi đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ: “Chị cũng thật khó đoán, em nghĩ chị vô tâm ngây ngô nhưng thì ra, đó chỉ là đa phần của sự thật mà thôi.”

-Mai Chi em có đang nghe chị nói ko? Tại sao lại ngắt người ra thế? – Cô ngạc nhiên hỏi.

-À, em vẫn đang nghe mà!

-Vậy em nghĩ sao?

-Cái đó, chỉ có kiểm tra thử một thứ.

-Là gì?

-Dấu vận tay của hai người đó. – Khương Mai Chi từ từ nói.

Bạn đang đọc truyện *Có Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

“...Chị khá là hiểu Lucifer. Hắn là người khó biểu lộ những gì mình nghĩ, không làm những gì mình muốn, không làm những gì thái quá, tất cả chỉ dừng lại ở ranh giới lạnh lùng...”

.....

“...Kail lại là người làm mọi việc một cách kỳ quái, sử dụng ánh mắt làm phương tiện, chị cứ cảm giác, Kail là một mỹ quái biết cả trăm cách để mê hoặc người khác, nhưng có lúc chị lại thấy Kail không hiểu rõ thứ mình đang hành động.”

.....

“-Mai Chi em có đang nghe chị nói ko? Tại sao lại ngắt người ra thế? – Cô ngạc nhiên hỏi.

-À, em vẫn đang nghe mà!

-Vậy em nghĩ sao?

-Cái đó, chị có kiểm tra thử một thứ.

-Là gì?

-Dấu vân tay của hai người đó. – Khương Mai Chi nói từ từ.”

****.

Cô cứ suy nghĩ mãi lời Mai Chi, giờ chỉ có một người mới có thể cho cô dấu vân tay của Lucifer, còn của Kail thì đương nhiên là ko thành vấn đề rồi.

.....

-Con gái, là con đó sao? Lâu rồi mới thấy con về. Có phải việc học mệt nhọc lắm hử? – Ba cô- người luôn luôn lo lắng, tuôn ra một tràng câu hỏi dành cho cô.

Cô mỉm cười, trông ba có vẻ rất vui.

-Ba ơi, mình ba ở nhà hử?

-Không. Kiên vừa về vài ngày trước đó con.- Giọng ba có chút kỳ lạ.

-Còn anh Trần Minh?

-Nó vào Vũng Tàu làm việc rồi. Hình như có công việc gì đó mà chị họ nó xin giúp đấy.

-À, ra vậy. Anh Kiên đâu ba? – Cô ngó nghiêng rồi thả giày đi vào.

Ba vào bếp vừa đáp:

-Trên phòng. Con uống gì?

-Thôi thôi, con đâu phải khách mà ba khách sáo vậy? Con lên phòng anh ấy chút nhé.

.....

“Cốc cốc”

-Ba à, con đang mệt mà. Có gì nói chuyện sau đi mà ba. – Tiếng Prince khó chịu vang lên trong phòng.

-Là em Đông Thy. – Cô đáp.

Có tiếng chạy sầm sập rồi cánh cửa mở bùng. Prince xuất hiện, ôm chầm lấy cô:

-Em gái, sao lâu rồi em ko về nhà thế?

Cô thậm chí không nhận ra nổi người anh trai mỹ nam luôn lóng lánh trong những bộ quần áo chỉnh chu, bây giờ, râu ko thêm cạo, tóc bù xù, áo phông, quần lửng.

-Đúng là anh hử, Prince? Gì mà như yêu quái tu luyện thế này? – Cô giờ giờ nhúm tóc bù xù của Prince lên, nhăn mũi giả vờ ho- Khụ Khụ. Anh mấy tuần rồi sống xa “tổ quốc” hử?

-Đâu có gì. Chỉ là 1 tháng tròn anh chưa tắm. – Cười hi hi ra bộ vô-tội, Prince nói.

Cô giờ chân đạp một cú, đẩy anh ra xa:

-Đi tắm, không thì em thề sẽ không nói chuyện với anh nữa.

Prince nhún vai điệu bộ không cần nhưng rồi cũng phải vào nhà tắm, e hèm, gọi là sửa sang lại bản thân.

.....

-Nói đi, có chuyện gì mà em cần gấp anh?- Prince vừa lấy khăn lau tóc vừa hỏi.

-Lucifer..... anh ta còn sống. – Câu đó vừa thốt ra từ miệng cô, lập tức Prince ngừng lại, cơ mặt anh đông cứng.

Prince đau đớn, anh nghĩ chắc hẳn, cô đã bị hoang tưởng với ảo ảnh nào đó, đã mấy tháng rồi mà cô vẫn không quên được hình ảnh mơ hồ đó sao.

Cô vội vàng lắc tay anh, giải thích như đã rõ anh nghĩ gì:

-Không phải như anh nghĩ, em ko bị hoang tưởng, em hoàn toàn ổn. Em đã nhìn thấy thậm chí anh ấy còn học cùng trường cùng lớp với em. Chỉ có điều, hình như anh ấy bịmất trí nhớ...

Prince khó nhọc nói:

-Em quên là Lucifer là bạn anh sao? Nó không thể học cùng lớp với em.

Thấy ánh mắt thương hại lẫn đau xót của anh trai, cô không thể nào ko tức giận:

-Anh nghe rõ đây, anh ấy bị mất trí nhớ. Nếu anh ko giúp em làm một việc, em sẽ ko phải điên giả mà là phát điên thật sự đấy!

-Được. Em nói đi. – Hoang mang với lời “dọa dẫm nghiêm túc” của em gái, Prince vội vàng đồng ý.

.....

Prince bắt chéo tay sau gáy, nằm nhìn lên trần nhà.

Không phải anh ko muốn tìm lại thằng bạn thân chí cốt mà là.....điều đó có thật ko hay chỉ là sự tưởng tượng của em gái anh.

Anh nhìn lại tấm ảnh em gái đã đưa, quả thật rất giống, nhưng người giống người thì thiếu gì chứ?

“- Em cần dấu vân tay của Lucifer

-Sao?

-Em sẽ đối chiếu với dấu vân tay của Kail, nếu chúng trùng khớp thì đó chính là một.

-Nhưng.....

-Anh có giúp em không?

-Thôi được, anh sẽ tìm thứ gì đó có dấu vân tay của Lucifer. Anh hứa.

-Cảm ơn anh, em xuống nhà nhé”

Ừ. Thì vậy đó.

Anh đã hứa với cô và giờ không thể nào thất hứa, không thể.

Nếu là thật thì anh ko biết mình sẽ vui hay buồn nữa..... Thật kỳ lạ và trớ trêu.

Đôi lúc anh lại cảm thấy bản thân thật là ngu ngốc.

.....

Ở nhà thật là sướng.

Không cần phải nấu gì hết, cả ngày chỉ việc ngủ và ăn.....

Đời mà cứ bình yên thế này thì có phải tốt không chứ?????

Trong khi Prince day dứt ko biết nên làm gì thì đã đến ngày cô phải đi học, sau khi dặn đi dặn lại là Prince phải nhanh chóng tìm được dấu vân tay và anh phải chú ý sức khỏe để nhanh đi học lại, cô yên tâm trở về KTX.

“ Anh nên đưa cho em không? Anh đã lo lắng rằng em sẽ hỏi anh đã đi đâu nhưng dường như anh lo lắng thừa rồi. Em vốn ko cần thắc mắc điều đó.....Phải không, Đông Thy?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiên, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Vài ngày sau.

Trường được trang hoàng vô cùng long lẫy quả ko hổ danh là trường học quý tộc, đến lễ kỷ niệm mà cũng hoành tráng như vậy.

Hà Anh đi đi lại lại, về mặt vô cùng căng thẳng khiến ai nấy lo theo. Hơ.

-Sao cứ lượn qua lượn lại thế? Đứng yên giùm đi. – Lời nói của nữ chính “Người đẹp” dường như cũng ko lọt được vào tai cô lớp trưởng.

Vừa đi đi lại lại một cách lo âu, Hà Anh vừa nói:

-Các bạn thuộc lời cả rồi chứ?

Đông Thy có vẻ chẳng hề bị cuốn theo không khí khẩn trương này, cô bé thậm chí còn chưa thay cả quần áo gì sát. Đông Thy nhăn mặt nói:

-Hà Anh, nếu bạn đã lo lắng như vậy thì tại sao, bạn không diễn nốt vai chính đi luôn hử?

-Đông Thy, mình lo cho bạn nhất đấy. – Hà Anh phán rồi ngạc nhiên và lâu bầu hỏi- Tại sao bạn còn chưa thay đồ diễn nữa hả? Bạn cố tình chọc mình sao?

-Từ từ. Muốn nhanh thì phải từ từ. Mình đang ăn bím bím cho đỡ c-ă-n-g t-h-ă-n-g ha. – Đông Thy cười cười nói đùa.

Lớp trưởng nhăn nhó lắm bầm câu gì đó không rõ.

Sau đó thì mỗi người một việc không ai có thời gian để mắt đến sự cáu bẳn bất thường của lớp trưởng nữa.

Đông Thy thì mặc bộ quần áo quái thú, đi hết ngách này ngõ khác để tìm cách hù dọa bất kỳ ai mà cô bé gặp, góp phần tạo nên sự hỗn loạn trong bầu không khí vốn đã hỗn loạn.

_ _ .

Màn mở đầu.

Kail__ Cha “Người Đẹp”

Minh Tây Tây__ “Người Đẹp”

Hoàn Hiếu Nhi__ Chị gái 1

Tâm Yến__ Chị gái 2

Action!

Trong căn nhà khá tồi tàn, một người đàn ông đã già ngồi giữa những đứa con. Ông roi lệ, (e hèm, nói vậy thôi, “roi lệ” chứ ko biết có chút ướt át nào trên mặt ko nữa. = _ =).

Gia đình ông từ một gia đình giàu có sau một đêm đã trở thành một gia đình nghèo khó bậc nhất.

-Đêm đó, tàu bị đắm. ơ... Cha Chờ chút hén. – Người cha lục tục lấy từ trong áo ra một tờ giấy gấp tư, sau khoảng chừng 10-20s gì đó, ông

gấp tờ giấy lại, chập vật bỏ vô cái túi nhỏ rồi nói tiếp – Ơ..... Xin lỗi nha, tụi tui quên kịch bản. – (Thực ra Kail chỉ định nói nhỏ cho mấy người trên sân khấu nghe nhưng mà quên bỏ cái micro gắn bên miệng nên câu nói “đẹp để bay bổng” của người Cha đã được truyền âm khắp sân trường. Cả trường yên lặng nhìn nhau rồi phá ra cười.)

Lấy lại vẻ đau thương, người Cha nói tiếp:

-Đêm đó tàu bị đắm, Cha bị lạc vào một hòn đảo nhỏ, chỉ giữ lại được quà mua được cho 2 con, còn quà cho em các con thì mãi mà cha ko tìm được. Vừa may lên hòn đảo đó, sau một hồi, cha đâm gai chân này, đạp gai chân kia; trèo lên cây nọ, nhảy lên cây kia, e hèm, cha đã tìm được một cụm hoa hồng rất đẹp.

Hai cô chị ngắt lời cha, mắng cô em:

-Đấy, là tại mày, cha mới bị thương nha.

Cô út cúi đầu trông giống e thẹn khi bị tán tỉnh hơn là hối lỗi..... 0_0

(Trong cánh gà đột nhiên có tiếng cười rất lớn, rất to)

Người Cha khoát tay , rồi nín cười khổ sở nói tiếp:

-Cha vừa ngắt nó lên. – Người Cha rùng mình nói- Thì một tên quái vật hiện ra (Vừa lúc ấy, sau tấm nhung mỏng vang lên tiếng gầm cao và sắc), hấn gầm lên như vừa nãy á, nghe chói..... khiến cha muốn xỉu luôn.

Cô chị lớn bấu môi nói với cô 2:

-Áy, cha nhát cây vậy..... Phải tay chị thì con quái vật đó đã rụng hết răng rồi, chị sẽ vật từng cái một....

-Trật tự coi. Cha đang nói cơ mà. – Người cha hơi đỏ mặt nói giọng nhỏ hơn- Hấn nói rằng, cha đã ngắt cành hoa hồng duy nhất trên hòn đảo đó, hấn sẽ giết cha..... E hèm, cha liền cương quyết cãi lộn với hấn, nói rằng cha ko có tội gì hết..... Không ngờ hấn liền nói rằng là hấn muốn lấy một trong những con gái của cha....

-Chứ rồi cha nói sao ạ? – Cô út hỏi, vẻ lo lắng.

-Đương nhiên là cha nói, cha chỉ có con trai, không có con gái rồi. – Người Cha tự hào đáp.

-Hấn có chịu thua không?- Lần này cô 2 hào hứng hỏi.

-Ờ..... Không. – Người Cha lúng túng – Hấn bảo là OK, hấn có em gái, hấn sẽ gả em gái hấn về đây.

Cô đầu xoa cằm trầm trồ:

-Con dám cá trước cái sông là hấn không có em gái..... Chắc chắc thiệt là cao tay.

-Cuối cùng cha đồng ý gả con gái chứ gì?- Cô 2 bấu môi nói.

-Chính xác. Chứ ko nhè các con định cho ta châu trời sao?- Người Cha đau khổ hỏi- Các con, ai đồng ý lấy quái vật đó cứu cha?

Cô 2 hỏi:

-Hấn đẹp trai ko?

-Ờ..... Cha nghĩ.....

-Quái vật mà đẹp nổi gì. Mày có làm sao không hở?- Cô chị cười khinh mắng cô 2.

Người Cha nhìn cô út vừa van lơn vừa đau xót khiến cô út đành nói:

-Cha hãy để con đi.

-Khoan nha. – Cô đầu nói- Mày đi rồi, chứ ai ở nhà nấu cơm nấu nước làm việc nhà cho tụi này, không lẽ mày bảo tụi chị làm hết sao há??

Người Cha nhăn nhó nói:

-Vậy con đi thay nó nha.

-.....- Nghĩ ngợi một chút, có lẽ so với việc lấy quái vật thì việc làm việc nhà cũng chẳng có gì- Dạ thôi..... Để em ấy đi đi ạ..... Con nhường em ý.....

Màn 1 => end.

Màn 2- Cảnh 1.

Cô út mặc quần áo chỉnh tề vai đeo tay nải, nước mắt lưng tròng, bước lảo đảo vài bước rồi quay lại ôm chầm lấy người cha. (e hèm. dám cá là cô này mong vậy lắm -_-).

Hai người chị đằng sau rì rầm:

-Sao đây? Chị đã chuẩn bị hành để xát rồi, chia đôi ghen, phải giằn dũa chút.....

Hai cô chị xát vội xát vàng rồi chạy đến chỗ cô út khóc lóc đầm đìa:

-Ôi, sao số em tôi lại khốn khổ thế này chứ?

-Em ơi..... Huhu.....

Cô út ngửi ngửi rồi nói:

-Ồ..... sao em..... Em nghe được mùi gì như hành tây ấy nhỉ?

“Bốp” – Chị cả đá vào chân cô út:

-Hành với sả, người ta đang nhập vai tâm trạng cơ mà..... Hứ..... Mất cả cảm hứng.....Đi vào.....- Nói đoạn cô chị cả cùng cô 2 ngúng nguẩy đi vào.....

Màn 2 cảnh cuối

Hai cha con cùng đi trên đường, người cha thì thoảng ho sù sụ.

-Cha sao vậy?

-Tại mấy thằng điên đốt hết cây nên không khí ô nhiễm, và ta mới bị ho nè..... Cha thề, bắt được thằng nào đốt hết mấy cái cây, cha sẽ dẫm nè dẫm nè..... - Người cha vừa nói vừa đập vào đám cỏ. -_-

-Thôi thôi, cho con xin..... Minh gần đến chưa?

-Cha cũng ko rõ, từ từ để nhìn đã nào.... –Đôi mắt lạnh lùng hơi nheo lại- Ồ..... Chắc gần rồi đó con....

Không nghe thấy tiếng “con gái” trả lời, người cha quay lại.

Cô út đứng như trời trồng, mắt mở to, đáp kỳ quái:

-Con cũng biết rồi. Vì.....- Cô út giơ tay lên chỉ- Vì nó.... Cái lâu đài đó ở kia kìa.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Màn 3 cảnh 1.

Hai người bước vào tòa lâu đài, (phải công nhận Hà Anh rất có khiếu dựng cảnh).

Cô con gái run rẩy dựa vào vai cha, người cha thì bóng lưng khập khiễng nhưng ko giấu đc cái vẻ thần nhiên đến kỳ lạ.....

Con quái vật đứng sau bức màn càng thêm to lớn, tiếng gào được khuếch âm khiến hs ở dưới hú hét thích thú như xem phim kinh dị.

Khi quái vật xuất hiện, hòa vào tiếng hét của Belle- tên cô gái út, là tiếng hét của nhiều nữ sinh khác.

Khuôn mặt được vẽ nhiều nếp kỳ dị, hai chiếc răng nanh “e lệ” thò ra khỏi khuôn miệng to lớn, đôi mắt đỏ lờm (vì được đặc cách cấp kính áp tròng).

Với tiếng gầm to lớn, chân đi hai hàng, con quái vật tiến đến chỗ Belle và người cha.

Vuốt cằm cô gái một cách đánh giá, Quái vật bật cười to:

- Nàng muốn lấy ta vì cha nàng thật sao?

Belle lẩm bẩm :

- Khốn kiếp! Muốn mới phước đấy.

Sự thực thì Minh tiểu thư chỉ định lẩm bẩm chơi thôi nhưng cô nàng lại quên mất chiếc micro nhỏ gắn dưới cổ áo, vì thế câu nói “đẹp đẽ” ấy đã được vang lên cho cả trường tha hồ nghe.

Đề chưa ngưng giúp Belle, Quái thú ga-lăng gầm lên mấy tiếng, dứt liền tiếng cười khúc khích của mấy nữ sinh.

Rất nhanh chóng, Belle lấy lại được “phong độ”, run rẩy, nói:

- Đúng vậy.

Bàn tay to lớn của quái vật, cựa quậy khó chịu, hết nắm rồi thả. Nó nheo mắt bỏ đi.

Đột nhiên “bịch” Một cái đuôi gà lớn rơi ra từ áo quái vật. Một trận cười lại nổ ra lớn hơn cả lần trước.

Màn 3 cảnh 2

Người cha ôm tiễn biệt con gái rồi bước đi.

Belle tỏ vẻ mạnh mẽ khác thường. Nhưng Nụ cười yếu ớt lại nở trên môi.

- Muốn bỏ đi sao? – Quái vật đứng sát Belle, đến nỗi lông nó cọ vào làn da đậm phần của cô nàng.

Liếc quái vật bằng cái nhìn căm ghét (có lẽ cảnh này đạt nhất), Belle không nói gì, thu ánh mắt lại vai hơi run.

- Nếu nàng từng có ý nghĩ muốn bỏ trốn thì ta khuyên nàng, quên đi!- Giọng con quái vật lần này ko khàn như trước mà trong veo và dễ nghe, khiến nó vội vàng gầm lên và sầm sập bước đi lần nữa.

Màn 3 cảnh 3

Bữa ăn thật sự được dọn ra, mùi thơm phưng phức, khó cưỡng lại.

Con quái vật ăn rất nhiệt tình ko nề nả. Nhìn nó hơi khổ sở một chút để gặm thức ăn vì 2 cái răng nanh quá dài, nhưng chung quy thì trông khá là ổn.

Belle từ tốn cho thức ăn, mắt dè chừng con quái vật, đôi mắt cô gái đột nhiên có 1 tia khinh thường ko tồn tại trong kịch bản.

Khi đã cảm thấy no nê, con quái vật đập bàn, gào:

- Tại sao nàng không ăn chứ? Vậy thì đừng ăn gì thêm nữa.

Cái bàn bị chính con quái vật lật toỉ tã, thức ăn bắn ko thương tiếc vào cái váy của cô.

Màn 5 cảnh cuối.

Belle hốt hoảng chạy tới bên quái vật , đôi mắt đẫm lệ, từng giọt nước mắt nhỏ trên người quái vật.

-Đừng đi mà..... Hãy tỉnh lại đi.....

Belle khóc òa, ôm chầm lấy thân hình nằm bất động của quái thú.

Đột nhiên con quái thú được một sức mạnh nâng lên (nhìn kỹ thì thấy cái móc sau lưng nó đó), cao mãi rồi biến mất, để lại cô gái ngẩn ngơ.

Nhưng chỉ lát sau, một hoàng tử vô cùng đẹp-chai xuất hiện.

Tên tên ten.

Còn ai ngoài Hoàng tử Đông Đông (Đông Thy -> Đông Đông) của chúng ta.

Khuôn mặt belle biến sắc một chút.

Hoàng tử ôm chặt lấy belle ko chút ngưng ngừng.

Một tay che cái micro trên khay áo, một tay kéo đầu belle tới, Đông Đông prince hỏi:

-Phải làm sao đây? Hà Anh yêu cầu một cảnh kiss lãng mạn, giả thật cũng đc, lừa mọi người đc là ok.

-Cái gì? – Nghiến răng kèn kẹt, Minh Tây tây cầm giữ cái micro, rồi xoay người đặt một nụ hôn lên môi hoàng tử.

Tiếng vỗ tay âm âm ko ngớt.

Duy chỉ có “người cha” nghệt mặt. Cái kiss đó là gì vậy????????????

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Sau màn kịch, mọi người còn ở lại liên hoan, nhưng Thy lẫn vội chuồn về, cô mệt muốn chết rồi đây. Cả mấy giờ đồng hồ liên mặc bộ quái thú cô vừa nóng, vừa bị mấy cái lông cọ xát, vùng da ở cổ đỏ tấy lên, ngứa và rát.

.....

-Lúc này. Em và cô ấy. hai người kiss thật sao?- Kail nghiêng đầu ghé tai Minh Tây Tây cố nói thật rõ át đi tiếng ồn.

Minh Tây nhìn Kail rồi nở nụ cười đầy ẩn ý:

-Có lẽ vậy.

Vừa bật đèn phòng KTX, Đông Thy thấy cô bạn đang ngồi giờ sách vở ra học.

-Mai Chi. Em đang học đấy à?

-Em. – Cô gái giật mình giấu quyển sách đi, nhưng vừa đúng lúc, hàng chữ đã đập vào mắt Đông Thy.

Đông Thy tròn tròn mắt, cô bé không tin vào mắt mình.

-Em mắc bệnh hả?

Mai Chi trấn tĩnh rất nhanh, đáp một cách thuyết phục:

-Không có. Gđ em cũng không. – Giọng cô thản nhiên, Mai Chi chặn ngay câu hỏi tiếp theo của Đông Thy- Em chỉ đọc để tham khảo. Em nghĩ sau này, có lẽ em sẽ làm một bác sĩ, được sĩ gì đó.

Đông Thy hoài nghi hỏi lại:

-Thật sao? Cái đó ko dễ đâu!

-Em thấy cái đó nhiều tiền lắm. - Khương Mai Chi khôi phục nụ cười tươi rói.

Dòng chữ “CÁC LOẠI BỆNH NGUY HIỂM.” loăng ra trong khối óc Đông Thy, cô bé nhí nhảnh nói:

-Vậy mà chị tưởng em ngoan đột xuất nhé!

-À. vâng. Khi nào em lại ko ngoan chứ! – Mai Chi cười tự nhiên rồi chuyển chủ đề mau lẹ- Lúc này, hai người có nụ hôn ngọt ngào chứ ạ?

-Nụ hôn? Ngọt ngào? Hai người? Ai và ai cơ? – Đông Thy nhanh chóng bị cuốn vào chủ đề mới, cô bé hỏi liên tục.

-Ồ, thì chị với Minh Tây Tây đó.....- Khương Mai Chi bụm miệng cười ‘hìhì’ trông rất khoái chí.

-.....- Cầm quyển truyện tranh nhào lên giường, cô bé tò vờ thản nhiên nói- Chẳng có gì hết.

-Hai người hôn nhau trước mặt cả trường, chị bảo ko có gì thì ai cũng nghĩ ko có gì đc sao?- Không buông tha cho cô bé thản nhiên trước mặt, Khương Mai Chi “công kích” đến cùng.

-Sự thật nè..... – Đông Thy giờ tay kéo

.....

Khoảng 2 tiếng trước.....

Khuôn mặt belle biến sắc một chút.....

Hoàng tử ôm chặt lấy belle ko chút ngượng ngùng.

Một tay che cái micro trên khay áo, một tay kéo đầu belle tới, Đông Đông prince hỏi:

-Phải làm sao đây? Hà Anh yêu cầu một cảnh kiss lãng mạn, giả thật cũng đc, lừa mọi người đc là ok.

-Cái gì? – Nghiến răng kèn kẹt, Minh Tây tây cầm giữ cái micro, rồi xoay người đặt một nụ hôn lên môi hoàng tử.....

Kỳ thực là.....

Tay Minh Tây Tây (Belle) thộp chặt lấy cổ “hoàng tử”, môi cô ta cách môi “hoàng tử” chừng 1-2 cm gì đó thì đột ngột dừng lại, tay kia vẫn giữ mic, “Belle” nghiến răng:

-Im coi. Muốn hôn thật hả?

-Hừ. Tui ngat thờ rồi nè cô.....

Phía dưới tiếng vỗ tay ầm ầm không ngớt

.....

-The end! Thế đã hiểu chưa? – Đông Thy nhấn nhá hỏi.

-Ồ..... Ra vậy. Hèn chi, thấy cô ta kiss rồi mà vẫn bình thường, hông có dấu hiệu sắp xỉu hết.....- Giọng hơi thất vọng một chút xiu xiu, Khương Mai Chi gật gù hiểu ra.

-Chị sắp đến mức ghét cô nàng ấy một xiu thế này nè-Giờ đốt ngón tay ra, cô bé ký hiệu- Cổ chị đau muốn gãy luôn.

-Vậy chị ngủ trước đi, Tẹo nữa em ngủ sau.

Sau khi nghe tiếng thờ đều của cô bé, Khương Mai Chi mới lòi cuốn sách lúc nãy ra, đọc một cách đắm chiêu.....

Sáng hôm sau.....

-Hi, Monster.....!!

-Hêlô, Beast.....

-Goodmorning hoàng tử.....

Qua một đêm, cô bé tự xưng trở thành người nổi tiếng, bao nhiêu biệt danh nổi ra.....

Nhắc lại lần nữa, cô bé của chúng ta là một cô nhóc khá nóng tính, thích làm gì thì sẽ làm bằng đc.

Hoàn cảnh này thực sự tạo cơ hội để cô bé Đông Thy biến thành một Monster thực thụ.

Vừa vào lớp, cô lại nghe tiếng chào của những người bạn thích đùa dai, lập tức một cái bần bệ đá, cô bé gằn giọng:

-Muốn Monster hả? Muốn Beast hả? Nhịn vậy đủ rồi nghe chưa? Từ giờ, có ai dám gọi tôi như vậy thì coi chừng nè..... - Cái bần chỉ bằng một lực của chân cô bé, bay thẳng đến cuối lớp, vỡ tan tành. Đến cô lớp trưởng nhiệt tình, tháo vát, lúc ấy cũng đành bó tay.

Hồi đầu năm đã thấy bản chất nóng giận, “chị hai” vô đối của cô bé này, tưởng sau vài tuần, cô nhóc có vẻ hòa đồng hơn, ai dè, bây giờ vẫn vậy.

Đứng trước cửa lớp, chứng kiến mọi việc, Kail bước tới bên Đông Thy đang áo xấn tay, mắt đỏ rực.

Kail nở một nụ cười khiến tất cả đều như thấy ánh nắng bây giờ mới tràn đến dù trời ào ạt mưa, duy chỉ có cô bé đang tức giận là vẫn sầm chóp nôi đùng đùng.

-Tôi không thích những cô gái thô lỗ đâu! Em là một cô gái ngoan mà. Phải không, cún bông? – Kail dùng kiểu giọng ngọt mà, quyến rũ hỏi.

Sau ánh nhìn lạ lẫm, khuôn mặt cô bé giãn ra rồi đột ngột..... nhú mạnh!!

Cô bé giang tay.....

“Bốp”

Khuôn mặt tươi cười của Kail tắt ngấm. Đôi mắt ngờ ngàng.....

-Chết tiệt. Mà không phải là Lucifer. – Buông giọng lạnh lùng, cô bé nhanh chóng copy kiểu nhếch miệng mỉa mai từ ai đó.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

-Lúc này chị làm sao thế?- Khương Mai Chi vừa đi theo vừa hỏi- Tại sao chị lại nói Kail ko phải Lucifer.....?

-Mặc kệ chị. AAA..... Chị đang ức chế, em ko muốn là người tiếp theo bị trút giận chứ?- Đông Thy quay sang nói “nhẹ nhàng” với Mai Chi. Mai Chi cười rất ư cầu hòa, đáp:

-Em..... em về lớp đây.

Bóng Mai Chi khuất rồi, cô bé thông thả bước đi. Cô biết, điều Mai Chi thắc mắc là gì..... Nhưng ko hiểu sao lúc ấy cô lại bật ra câu nói hớ hênh như thế, ko hiểu nổi, ko rõ nữa.....

Bỗng có người đập vai cô bé, cô bé quay lại, nhanh như cắt, vật người đó đo đất luôn.

-A..... em.....

-Anh.....Kiên.... Sao anh lại..... ở đây?- Cô bé lật đật chạy lại vừa đỡ anh trai vừa thắc mắc hỏi.

-Sao anh lại ko đc ở đây chứ? Em làm gì mà náo loạn cả khối 11 thế hả?- Prince hỏi.

-.....- Đắn đo đôi chút, cô quyết định bỏ qua câu hỏi của anh trai mà chiếm thế đặt câu hỏi- Anh tìm được cái đó..... cái dấu vân tay cho em chưa vậy?

-Chưa.....Anh bận quá.-Prince trả lời có vẻ ko được thành thật lắm.

-Vậy anh mau tìm đi, kiếm nhanh lên..... Em sắp phát điên rồi.....Assshiiiiiiii.....

-Đừng vội bất ngờ như thế.....- Minh Tây Tây khề nói mắt vẫn nhìn lên tấm bảng đen vô vị....

-.....- Bên kia không hề trả lời.

Minh Tây Tây bất giác quay lại người bên cạnh, người con trai đó mang một vẻ lạnh lùng khó ưa, cùng đôi mắt sắc lạnh, khiến cô nhớ lại hình ảnh quyến rũ ngày nào đó tưởng như xa xôi của kẻ có tên Người đứng đầu ma giới.....- Ma vương.....

-Tại sao cô ấy lại đánh anh? – Kail đột nhiên hỏi, vẻ thắc mắc ko thể làm lẫn vào đâu được.

-..... Cô ta có nói lý do rồi đó thôi.....

-Gì cơ?

-“Mày ko phải là Lucifer”, đó chẳng phải là lý do cô ta đã đưa ra sao?

Kail lặng người.

Cậu nhìn lên chiếc bảng đen, nhưng trong đôi mắt ko có hình ảnh của những con số nữa.

Bàn tay khẽ khiết chặt trong chiếc túi áo.....

Có một cái gì đó như là nuối tiếc lại có vẻ giống như cảm thấy bản thân bất lực.

Minh Tây Tây không nói một câu gì.

Bản thân cô cũng ko hiểu nổi..... Có kết quả hay không?

.....

-Em nghĩ chị nên làm gì đây?

[- Cái đó.....]

-Mọi việc ngoài tầm kiểm soát..... Chị rồi hết cả rồi.

[- Hay chị để em thử xem?]

-Em?

[-Em sẽ làm được thôi mà..... Chị biết em mà.....Yên tâm nhé]

-OK. Nhờ cả vào em thôi.

Tắt điện thoại một cách máy móc, Minh Tây Tây nhìn về phía trước, trời đang mưa.... Tí tách, tí tách, tiếng mưa rơi thật lớn, thật âm ỉ, thật mù mịt, giống như nước mắt đang dần chảy ngược vào trong tim, đọng lại thành từng hồ lớn, sâu hoắm, và đáng sợ.....

.....

-Cậu đang làm gì thế?

-Cậu là ai? Tránh ra, cản tui chi.....- Đông Thy vốn ko vui liền đáp lại vẻ bất cần

Cô gái xinh xắn kia ko hề có ý bỏ cuộc, còn cười rất tươi, nghiêng người một chút khiến mái tóc mượt mà xõa xuống:

-Không nhớ mình thật sao? Mình là Minnie đây mà..... Minnie ở chỗ thực tế đó..... Nhớ ra chưa?

Lục lại trí nhớ, cô bé “A” lên rồi đáp:

-Nhớ..... Nhưng sao cậu lại ở đây chứ? Cậu học gần đây à?

-Trường mình là trường N ấy.....-Minnie cười cười đáp.

-A! Cái trường gần xịt trường mình luôn á.....

-Ừ. – Minnie cười rất tươi,

Đông Thy mím môi, nói về ngưỡng mộ:

-Cậu cười trông xinh thật đấy nhé.

Thực ra cuộc sống là một chuỗi màu phức tạp, đa dạng; cũng có thể chúng là những mảnh ghép lỗi lổm kỳ lạ khác nhau, nhưng chữ “duyên” định cho chúng cách xếp tất cả thành một bức tranh hoàn hảo, thậm chí chỉ là 2 mảnh ghép cùng nhau che chở.....

Cho dù thế nào đi chăng nữa, cuộc sống cũng rất nhiệm màu. Nếu ai đó nghĩ cuộc đời này buồn nhạt thì là bởi vì họ ko biết tô điểm màu sắc cho nó, cách tô cho dù vụng về thì bức tranh cuộc sống cũng sẽ tự nhiên tươi sáng hơn, đáng để sống hơn

Chương 41

Nhã Từ Đông Thy suy cho cùng chỉ là một con người khá hấp tấp, sống nóng nảy, ưa bạo lực, nhưng lại rất đỗi trong sáng và ngờ nghệch một cách đáng yêu. Tính cách của cô bé không được nhiều người thích nhưng bù lại ko ai có thể ghét nổi cô bé.....

Prince dò xét người con gái khá xinh xắn đứng cạnh Đông Thy, anh thắc mắc:

-Tại sao cô bé này lại phải ở nhờ nhà chúng ta?

Cô đáp về thân nhiên:

-Anh à, Minnie vừa chuyển về đây, ko có ai thân thiết, quen mỗi mình em, cậu ấy ở lại vài tuần thì cũng có mất gì ai.

Prince nhú mày:

-Thật sự ko còn ai thân thiết sao? Bố mẹ cô bé này đâu? Nhẽ nào tiền thuê nhà ko cho mà đẩy con đi, vẫn đành lòng à?

Minnie e dè nhìn Prince rồi nói với Đông Thy:

-Mình đã bảo là không nên rồi, cậu cứ..... cứ.....

-Không lo. – Đông Thy vội vàng trấn an cô bạn, rồi gay gắt nói với anh trai mình- Tại sao anh lại khó tính như vậy? Chỉ là ở nhờ 1 thời gian, anh có nhất thiết quá đáng vậy không? Cô ấy đâu phải tội phạm bị truy nã mà anh do dự đến thế?

Prince bóp trán, mái tóc lòa xòa khiến anh lúc ấy có một vẻ lằng tẻ mê hoặc người khác và trái tim cô gái đập trật một nhịp.....

-Thôi được. –Prince bắt đầu dĩ nhượng bộ rồi khô khan máy móc nói với Minnie_ Chào mừng....

Minnie ngẩn người một lúc mới lúng túng đáp:

-Chào anh ạ. Em.....em tên là Hoàng Ni.

-..... –Prince gật đầu cụt lùn rồi bước lên phòng- Thy, em nấu bữa tối nhé.

Hoàng Ni sững lại, đôi mắt ngược theo hình bóng Prince. Hụt hẫng quá. Lần đầu tiên, có một người không thèm nhìn cô đến lần thứ 2.

Đông Thy cười cười:

-Cậu đừng để ý anh ấy. Có lẽ dạo này anh ấy mệt quá.

Hoàng Ni buột miệng:

-So kute!

-Sao?

-Không có gì. Mình lên phòng đi.

-Ừ, nhanh lên.

Đông Thy vừa đưa cô bạn lên phòng, vừa không ngớt thắc mắc về thái độ của anh trai cô, Prince vốn là một người thân thiện, hòa nhã; chưa khi nào cô bé thấy anh tỏ vẻ mệt mỏi và khó chịu đến vậy đối với một ai đó, mà đây lại là một cô bạn xinh xắn đáng yêu nhìn đâu cũng ko tìm ra điểm đáng ghét nào. Khó hiểu thật đấy!

Ngày hôm sau.....

-Sao ạ? Chị chuyển về nhà, không ở KTX nữa sao? –Khuong Mai Chi tròn mắt dẹt.

-Ừ. – Cô bé gật đầu không do dự- Vì vài lý do nên.

-Oh yeah. Được về trường rồi. Trương Từ Vệ..- Nhắc đến 3 chữ ấy, Khương Mai Chi đột ngột ngừng lại đỏ mặt, cười “hì hì” ngượng ngùng ko nói tiếp.

Đồng Thy không mất công chọc cô em kết nghĩa, ngược lại, cô bé còn thấy Mai Chi hạnh phúc vô cùng, một niềm hp’ kỳ lạ mà cô ko hiểu đc.

-Vậy em về trường tốt nhé. Gửi lời hỏi thăm của chị đến mấy đứa còn lại nhé- Cô bé cất giọng lạnh lạnh.

Cô bạn phòng mới của Đồng Thy là Hoàng Ni.

Cô gái có một vẻ thạo đời vô cùng với đôi mắt to tròn, khuôn mặt xinh xắn – Hoàng Ni – nhanh chóng trở thành hotgirl của trường.

Nhanh chóng nhận thấy các sự bám riết đến phát cuồng của những cô gái, tất nhiên ko ai khác ngoài hotgirl Hoàng Ni và hotgirl Minh Tây Tây.

Nhưng có vẻ cô gái của chúng ta lại là điểm tập trung của hai chàng trai đó.

Không còn lạ gì, chắc chắn Kail đang tìm cách tán tỉnh cô bé, ko rõ lý do. Cái kỳ lạ là Prince ko hề thích thú chút nào, cũng ko có vẻ muốn nc vs Kail.

Kail tựa vào bàn của cô bé, nụ cười nửa miệng:

-Tí nữa, tôi đón em nhé.

Cô bé đáp:

-Đã là bạn cùng lớp thì gọi bình thường đi, làm màu hoài.

-Ok. Vậy đằng ấy muốn xưng sao đây?

Cô bé tròn mắt nhìn Kail, lúc cậu xưng hô như vậy, cô đột nhiên thấy cậu cũng giản đơn như bất kỳ người bạn nào, vẻ tươi sáng rõ ràng trên khuôn mặt.

-Xưng sao cũng được.

-Vậy thì gọi là đằng ấy nè, chịu ko? – Kail cười cười nửa trêu chọc nửa nghiêm túc.

-Sến súa. – Cô bé không ngần ngại đáp rồi hỏi- Tại sao cứ đi theo vậy?

-Thích. – Đáp cụt lùn.

-Đằng ấy thích đằng này à? – Không biết tự bao giờ cô bị kéo vào câu chuyện với cách xưng hô mà cô thừa nhận là rất sến.

-Ừ. – Không chút nao núng, Kail thản nhiên nói.

Cô ngẩn tò te, rồi phá ra cười:

-Xem lịch nè, hôm nay ko phải Ngày cá tháng tư nhé.

-Đằng này biết, đâu phải robinson. –Kail cười

Đồng Thy dừng lại, khuôn mặt đột nhiên căng cứng không tự nhiên. Có một cái gì đó đang dần dần thay đổi, ko rõ là cái gì nữa, nhưng mà nó khiến cô cảm thấy như bản thân đột nhiên bị dịch chuyển sang một ko gian khác.

Đồng Thy vội vàng mỉm cười, nói, nửa phần giễu cợt, nửa phần lo lắng:

-Thật sao? Vậy đằng ấy thích đằng này nhiều chừng nào?

Đôi mắt cậu, cái đôi mắt mà cô bé vốn tưởng chỉ lạnh lùng phẳng lặng, đột nhiên lúc ấy hiện lên một tia mềm mại, u sầu và đọng đầy tình cảm:

-Rất nhiều.

Cô cười gượng gạo rồi đáp về trêu chọc rõ mồn một:

-Thì ra là đằng ấy thích mình. Hèn gì mà bám đuôi mình mãi cơ. Thế thì này nhé, đằng ấy mời mình đi ăn rồi mình từ từ tính sau. – Cô không từ “thủ đoạn” nào để kiềm được bữa mời.

Kail chưa kịp trả lời thì có tiếng đáp rất nhẹ nhàng nhưng vô cùng hàm ý:

-Hai người tán tỉnh nhau đủ chưa? Có mấy ngày tôi đi vắng mà có bao nhiêu chuyện ấy nhỉ?

Cô tròn mắt chạy tới:

-Mỹ An. Cậu đi đâu hồi giờ thế?

Kail đứng trơ trọi, cậu giương ánh mắt lạ lẫm nhìn Triều Mỹ An, trong đôi mắt cậu không hề gọn lên một tia thân thuộc nào hết.

Triều Mỹ An nhìn Kail với vẻ lạnh lùng rồi chép miệng, không nói gì.

Buổi học hôm ấy khá dễ thở. Cô hoa khôi xinh xắn, ngoan ngoãn trở về, thầy cô nào cũng rất mừng, có lẽ là tất cả chăng?

Triều Mỹ An không còn ở KTX, cô ở một biệt thự cách trường không xa. Chẳng có gì phải thắc mắc, gia đình cô vốn rất giàu có mà.

Trưa hôm ấy, lựa lúc Hoàng Ni ra ngoài, Triều Mỹ An kéo Đông Thy lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

-Có chuyện gì thế? – Đông Thy e dè và chậm rãi hỏi. Có lẽ cô bé bị ảnh hưởng bởi vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng của Triều Mỹ An.

-Cái tên ban nãy ở trong lớp học, đang nói chuyện với cậu.- Triều Mỹ An lần lượt gợi ý...

-Ý cậu là Kail?

-Sao cũng được. Tên đó, tại sao có ngoại hình giống Lucifer đến vậy?

-Mình cũng nghĩ thế, và mình cho rằng hai người đó là một. Thời này làm gì có 2 người y chang nhau như vậy nữa.

-Hắn thừa nhận hắn là Lucifer sao? – Triều Mỹ An hỏi.

-Hử? Không hề. Chỉ là thừa nhận ngầm thôi.

-Vậy, hãy nhớ lấy. Không được tin hắn. Không bao giờ được tin những lời hắn nói. Hắn không phải Lucifer.- Triều Mỹ An gằn giọng, vẻ mặt đanh lại rất khó coi.

-Sao cậu biết? – Có một cảm giác khó chịu len lỏi trong cô bé.

-Thực ra. thực ra.- Giọng Triều Mỹ An trở nên áp úng hơn bao giờ hết- Mình từng là. Từng là vợ chưa cưới của Lucifer.

Vỡ vụn.

Một cái gì đó khiến cô bé Đông Thy thấy bản thân mình ngu ngốc khó tả.

Cô bé nhận ra nhưng cô bé không hiểu rõ.

Cô bé biết khác biệt nhưng lại không suy luận ra,

Cô bé chẳng tình tường, chẳng đẹp, chẳng sắc sảo. Chẳng có gì hết.

Chỉ đơn giản một kẻ giả mạo thì hợp với cô bé hơn chăng?

Lý do à?

Cô bé cũng giả dối hơn bất kỳ kẻ giả dối nào trên thế gian này.

Đừng hỏi và đừng nên biết

Giả dối, không phải thứ nên bài trừ.

Thứ kết nối con người với nhau không phải là gì cao siêu, đơn giản là những lời nói dối.

Người ta phải giả dối mới có thể làm hài lòng nhau.

Chính sự thật thà quá mức có thể dễ dàng khiến

quan hệ giữa con người với con người thành thảm họa,

thắc mắc ư?

Thử rồi sẽ thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Cẩn Tiên, Còn Tôi Cẩn Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Cô cẩn tiên còn tôi cẩn cô. OK?

Cô lặng lẽ ngồi một mình bên cây cổ thụ lớn.

Sáng hôm đó, cô đã bắt xe về quê.

Cô cẩn tiên còn tôi cẩn cô. OK?

Đừng vội vàng nghĩ rằng, một con bé suốt ngày tỏ ra nhí nhảnh thì nó không được phép trầm tư.

Đừng vội vàng nhận định, một con bé tỏ ra đầu óc đơn giản, thì suy nghĩ của nó cũng phải đơn giản,

Đừng vội vàng cho là một con bé đến cả định nghĩa mấy chữ đơn giản cũng khó khăn, thì nó không biết định nghĩa những từ nhiều nghĩa.

Một con người, không có ai ngốc nghếch phô bày hết tất tần tật mọi mặt của mình đâu, cũng như củ hành, bóc lớp này lại lộ ra lớp kia. Chưa hẳn người ta cố ý giả dối, mà có thể do chính cái sự đa cảm, sự yếu ớt không cho phép người ta phơi bày quá nhiều trước mặt kẻ khác, chỉ chờ đến lúc, có người học được cách đến gần lột từng lớp vỏ để lộ cái sự thật nhỏ bé, đơn độc và mỏng manh.

Đồng Thy, cô bé ngây thơ, ngốc nghếch, dễ dụ và ham tiền. Bạn biết về cô bé như thế?

Ồ, không đâu.

Một cô bé sống trong cảnh mẹ mất từ nhỏ, gia đình nợ nần, ba phải hết sức kiếm tiền, gia đình từ giàu có thành khó khăn. Ngây thơ được sao? Vô tâm được sao?

Cô bé đơn giản chỉ không muốn ba và anh trai phải bận tâm quá nhiều đến mình.

Thứ cô bé quan tâm nhất là tâm tư của ba- người đơn độc nhất thế gian sau khi mất đi mẹ cô .

Và anh trai cô- kẻ ngốc nghếch quan tâm cô đến mức ngộ nhận tình cảm của mình- Cái ngộ nhận mà cô bé- một kẻ ko hề ngây thơ cũng ko nhận ra, cô bé vô tâm suốt thời gian dài, để đón nhận sự yêu chiều của anh trai, mà ko biết rằng bản thân cô bé đã khiến anh trai ảo tưởng.

Cô bé tỏ ra ngây thơ, tỏ ra ngốc nghếch, tỏ ra là bản thân không biết gì hết về mẹ, về sự ra đi của mẹ, để rồi mỗi đêm, cô bé trùm tấm chăn dày, rơi từng giọt lệ trong thâm lặng.

Chỉ có vài thứ cô bé chẳng giả dối, lừa gạt ai.

Tình yêu tiền.

Tình yêu với ba _ anh trai.

Và sự tin tưởng không căn cứ đối với một kẻ dường như đã không còn tồn tại.

Chỉ thế thôi.

Cô cẩn tiên còn tôi cẩn cô. OK?

-Alo. Dạ? Em đang ở quê anh à. – Cô bé Đồng Thy nhấc điện thoại lên, trả lời nhẹ nhàng.

[- Em về quê sao không báo cho ai cả hở? Anh và ba lo lắm]- Giọng bên kia thoáng chút giật mình trách mắng.

-..... - Cô bé im lặng sau cái thở dài của anh trai, và đợi anh nói tiếp.

[- Anh gọi điện đến KTX mới nghe Mỹ An nói là em xin nghỉ về quê.]

-.....- Cô bé tiếp tục giữ im lặng một lúc lâu, khiến bên kia hoảng hốt:

[- Em bị sao à? Sao không trả lời anh?]

-Anh..... à.... Anh.... yêu em hả? – Cô bé rời rạc hỏi, đôi mắt vô thức nhìn lên bầu trời rặng chiều, thời gian trôi thật nhanh, và cô bé chỉ có lúc này để cân nhắc hỏi câu hỏi mà cô bé thắc mắc từ lâu.

[-..... Ừ. Đương nhiên. Anh trai thì phải yêu quý em gái]- Giọng bên kia hơi run run và lúng túng đến lạ.

-Em hỏi thật đấy. Là cơ hội để anh nói và cũng là lúc để em xác nhận.- Cô bé bình thản nói nhưng trống ngực đập thình thịch sợ hãi.

[-.....tút tut...]- Prince đã cúp máy.

Cô bé tựa hẳn vào cây cỏ thụ, mắt nhắm nhắm nhìn lên bầu trời đỏ rực màu lửa, nhuộm chút u buồn, man mác.

Ý định ban đầu của cô bé là muốn dồn anh trai vào thế bất buộc trả lời câu hỏi ấy, rồi cô bé sẽ nhẫn tâm từ chối, ác độc chà đạp lên thứ tình cảm ấy để anh trai cô không muốn tượng ra thứ gì nữa. Nhưng thất bại rồi.

Anh trai cô đâu đủ dũng khí để thừa nhận là yêu cô chứ. Như vậy chẳng phải anh ấy “bệnh” lại càng thêm “bệnh” sao?

Cô bé khẽ khàng vuốt mớ tóc rối..... Cô bé thầm ước rằng bản thân cũng hết như một đứa trẻ, chẳng cần lo nghĩ gì, hay là một con chim đang rộng cánh trên bầu trời, chỉ cần lo chỗ ăn chỗ ngủ.

Con người thật dờ dơi.

Vốn dĩ là động vật bậc cao, là động vật tiến hóa nhất mà lại ao ước bản thân trở thành những con vật.

-Bộ dạng này của em thật không giống bình thường!

Cô bé không màng quay lại, chỉ đáp vu vơ:

-Anh thích em là một kẻ khờ khạo như trước, phải không Trần Minh?

-Anh thích em – Trần Minh đáp rất đơn giản.

-Vậy là anh thích kiểu nào?

-Anh thích em – Trần Minh lặp lại, tất nhiên có bổ sung- Chỉ em thôi.

Cô ôm đầu, cười lớn:

-Em bó tay với anh. – Đáp thì vậy nhưng hiển nhiên cô hiểu rõ ý của Trần Minh.

Trần Minh hỏi:

-Kiên, nó có gọi cho em không?

-Có. Vừa gọi xong.

-Có bảo sẽ về đây luôn không?

-Không. – Cô bé đáp dộp dộp, rồi phui phui quần bước vào nhà.

Trần Minh nhún vai, vào theo.

Bầu trời còn lại thật trơ trọi giữa không gian vắng người. Rặng chiều mặn mà đỏ rực, chiếu vào cây cỏ thụ lớn.

Cô cần tiền còn tôi cần cô. OK?

Sáng hôm sau, di đánh thức cô bé dậy rất sớm.

-Dì ra đồng. Con ở nhà, cơm nước rồi đưa ra cho dì nhé.

-Anh Trần Minh..... bảo anh ấy đi. Thy buồn ngủ lắm dì ơi. – Cô bé trùm chăn, uể oải đáp.

-Nó cũng ra đồng mà. – Di nhẹ nhàng nói- Thức ăn thì di nhờ cô Bảy mua rồi, gạo chỗ chạn bếp ấy. Con sẵn nấu nhé.

Cô nghe lờ mờ rồi mơ màng hẹn giờ để thức dậy.

12h30'...

Cô bé sau 2 tiếng vật lộn với cái bếp, biến nó thành tan hoang thì cũng có hai hộp com hộp khá là đẹp mắt.

Cô bé tung tẩy đeo mũ xòe, mặc váy cùng nguyên cái tạp dề ra đồng.

-Di Mần ơi... di Chú ơi... Nghỉ ăn com đây.

Thằng nhóc làm ruộng bên cạnh, cười bò nói:

-Chị là cháu di Mần phải khô-ông? Di Mần nhắc chị khi nãy giờ rồi đó. Chi mà mười hai rưỡi mới đem com ra rứa?(*)

-Hừ. Nấu com là việc lớn, gian khổ có thừa nhé. – Cô bé nghe lồm bồm lời thằng nhóc nói, rồi cứng miệng đáp.

-Góm. Rứa nấu com có nho-ọc bằng mần rọng khô-ông?(**) –Thằng bé cười ra nước mắt rồi lắc đầu.

Cô bé đang định cãi thì nghe tiếng di:

-Cái con bé này, sao lâu thế hả con?

-Dạ. Tại thổi com khó quá di à. - Cô bé lúng túng gỡ đầu thừa nhận - Hồi trên thành phố, con toàn dùng nồi điện, bây giờ thổi bếp lửa mới thấy khó thật đấy.

Chú cười cười mở hộp com đáp:

-Được cầy “trình bày” đẹp, khô-ông biết ăn vô y răng nựa hè?! (***)

Cô bé vuốt mồ hôi nơi trán rồi cười rất tươi, nụ cười chân thực.

Trần Minh ngăn người quên luôn cái đói. Đường như anh nghiệm ra điều gì đó.

Chú thích:

(*): Chị là cháu di Mần phải không? Di Mần nhắc chị khi nãy giờ rồi đó. Gì mà mười hai giờ rưỡi mới đem com ra thế?

(**): Khiếp. Thế nấu com có mệt bằng làm ruộng không?

(***): Được cái “trình bày” đẹp, không biết ăn vào như thế nào nữa nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Cắn Tiền, Còn Tôi Cắn Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Thảm thoát đã gần một tuần từ khi cô xin nghỉ học về quê.

Cô thoải mái lắm, bình thần lắm, tự nhiên lắm, đến mức Trần Minh dường như cảm thấy được nhìn lại hình ảnh cô nhóc Đông Thy tung tăng trên con đường đến trường tiểu học.

-Trần Minh, em bảo này, cái di Tư ở cuối thôn, bây giờ còn bán kẹo bột nữa ko?

-Ừ. Có em à. Bây giờ di ấy còn cho anh làm giúp nữa cơ đấy. – Minh cười lớn, đôi mắt long lanh.- Em muốn thử làm không?

Cô lắc đầu rất khề tương chừng như chỉ là một ngọn gió lùa tóc cô.

-Anh làm. Em ăn.

-.....- Gí nhẹ ngón tay vào trán cô , anh cười cười ko đáp,

-À quên nữa, em muốn đi cắt tóc trước đã. – Đôi mắt tím của cô thật bình thản, dịu dàng như thể cô đang nói chuyện của ai khác chứ không phải chính cô.

Trần Minh ấp úng ko nói nên lời, nhưng rồi đáp khê:

-Ừ. Vậy anh đưa em đi.

Cô cần tiền còn tôi cần cô. OK?

30’ sau đó...

Cô bước ra khỏi tiệm cắt tóc.

Mái tóc không phải cắt kiểu đầm hay mấy kiểu nữ tính khác mà là kiểu cắt bù xù hơi rối rối. Mái tóc dài thướt tha không còn, dường như cô bé đã cắt phăng cái mối liên hệ nữ tính duy nhất của mình.

Cô có dáng người mảnh khảnh, nhưng lại không cho người ta cảm giác quá yếu đuối, mỏng manh mà lại đem cho người ta cảm giác mạnh mẽ, kiên cường.

Đôi mắt tím trong sáng, lung linh trong ảo vọng.

Cô bé đã là một con người mới.

Không cần giả dối.

Chả còn khờ khạo.

Cô cần tiền còn tôi cần cô. OK?

Đồng Thy thông thả cầm đại một, hai cuốn tiểu thuyết theo, bây giờ không ngờ có ích ghê luôn. Trong lúc đợi Trần Minh vật lộn với kẹo bột, cô bé lúi nó ra đọc.

Cuốn đầu tiên là một cuốn tiểu thuyết lãng mạn, suốt mướt. Chỉ đọc khoảng 20’ là cô bé đã gói gọn được nội dung. Cô chán nản vứt nó sang một bên, cầm cuốn thứ hai lên. Đó là một cuốn truyện trinh thám, nội dung hấp dẫn từ đầu tới cuối.

Cô bé say sưa cầm cuốn truyện, say mê thả hồn theo những giây phút căng như dây đàn mà không hề biết rằng, Trần Minh đang đứng bên cạnh, nở nụ cười tỏa nắng, trên tay cầm một đĩa toàn kẹo bột.

Cô bất giác ngẩng đầu lên, cười tươi rói, nhìn...đĩa kẹo:

-Ái chà chà..... Kẹo bột, lâu rồi mới được nếm

Cô đặt cuốn tiểu thuyết sang một bên rồi cầm lấy đĩa kẹo, vừa định nhón một miếng thì điện thoại reo. Cô một tay cầm đĩa, một tay nghe điện:

-Alo....

[.....]

“choang”

Đồng Thy đánh rơi đĩa kẹo. Đôi mắt bần thần, lúng búng hỏi lại:

-Cái...cái gì? Thậtsao?

[.....]

-Em đến liền.

Cô vội vã chạy đi.

Trần Minh trog trog gương mắt nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô chạy mất.

Đĩa kẹo vỡ tan,

Kẹo văng khắp mọi nơi.....

Cô bứt rứt, cuống cuống và hoảng loạn.

Cô bé đứng ngồi không yên.

-Bác ơi..... bác ơi... Đi nhanh Nhanh lên. – Giọng cô run từng hồi khiến bác tài xế cũng phát sợ vội tăng tốc.

Lời nói của Prince cứ vọng vọng bên tai thúc giục cô, khiến cô đứng ngồi không yên. Tay nắm chặt túi, run run, mồ hôi đầm đìa dù trong xe có điều hòa đầy đủ.

Cô cần tiền còn tôi cần cô. OK?

Bệnh Viện.

Hai chữ “bệnh viện” nặng nề thật đấy.

Cô mang vẻ mặt âm u bước vào bệnh viện. Ai không biết lại tưởng cô bé mắc bệnh hiểm nghèo cũng nên.

Prince đứng đằng kia vội vàng chạy tới, khuôn mặt phức tạp, không để lộ chút cảm xúc dư thừa nào để cô đoán biết:

-Em em đến rồi à?

-Vâng ạ. – Cô cũng đáp lại, vẻ bình tĩnh nhất mà cô có thể.

-À... ừm...- Prince áp úng, dường như chỉ có ý giữ cô lại sánh. Anh hỏi hặn vì gọi cô đến đây. Có lẽ biết muộn hơn chăng?

-Sao ạ? Chuyện gì không hay sao?

Prince đột nhiên ngửa đầu cười to, đến nỗi những người khác trong bệnh viện nhìn hai người như nhìn hai kẻ điên. (thực ra chỉ có 1 thôi)

-Không có gì. Anh chỉ đùa em thôi mà. – Vừa đẩy cô ra ngoài, anh vừa ngó chừng vào trong, đôi môi vẫn nở nụ cười tươi rói tuy có phần gượng gạo.

Cô có chút an tâm, theo bước anh trai ra khỏi sảnh bệnh viện.

Đột nhiên, một cô y tá xinh xắn chạy tới chỗ Prince, vẻ mặt vô cùng khẩn trương:

-Anh là người nhà của ông Nhã Từ Phong Nhân không vậy?

-Đúng. – Prince trả lời, cố ý tránh cái nhìn tò mò của cô em gái

-Mời anh vào.... Vào..... – Cô y tá đó có vẻ lúng túng trước cái nháy mắt của Prince. Cô y tá ngưng bật rồi đi vào trước.

Prince quay sang em gái, vẻ mặt lạ lùng:

-Thực ra..... Em biết đấy.....

-Cái gì hả anh? Đã có chuyện gì xảy ra? – Cô cần trọng hỏi từng từ một.

-Anh nghĩ Em nên vào tạm biệt ba lần cuối em à.....- Prince chậm rãi nói.

Cô đẩy mạnh anh, chạy xô vào sảnh bệnh viện. Giây phút ấy, cô cảm hận anh vô cùng. Muốn lao vào cắn xé giết chết anh. Tại sao lại lừa dối cô? Tại sao ngăn cản cô chứ? Cái gì mà gấp lần cuối? Dối trá.

Cô lập tức nhìn thấy cô y tá ban nãy, cô nhào tới, lắc cô y tá, giọng khản đặc:

-Ba tôi... Ông ấy đâu? Ở đâu?

-Phòng 305, tầng 2- Cô y tá trả lời giọng rất bình tĩnh, mà sau này, khi nhớ lại cô bé mới rùng mình, rùng mình vì sự vô cảm của cô y tá đó.

Cái khoảnh khắc đôi mắt cô bé 17 tuổi nhìn thấy cảnh tám màn trắng che phủ lần thứ 2 trong đời thì đó đã là cái khoảnh khắc giết chết tâm hồn cô , giống như con dao 2 lưỡi, đâm bên này rồi lại đến bên kia.

Cô bé đau khổ đến mức không còn đau khổ.

Mới chỉ 1 tuần, 1 tuần không gặp ba, chỉ một tuần thôi mà, mới 1 tuần..... tại sao, tại sao vậy chứ?

Cô chỉ vừa mới gặp ba, vừa những mẫu chuyện ngắn ngủi, vậy mà..... Cô bé 17 tuổi nay chẳng có gì, chẳng còn gì nữa cả.

Cô cẩn thận, chỉ ly bước từng bước đến bên ba. Cô bé chẳng ưa gào thét, cô sẽ chỉ hỏi sự thật thôi.

Cô đưa đôi mắt tím vô vọng nhìn lên bác sĩ, hỏi một cách rất bình tĩnh- cái bình tĩnh đến đáng sợ:

-Ba tôi... Ông ấy còn sống hay không?

- Xin lỗi. Chúng tôi đã cố gắng hết sức. – Bác sĩ cúi đầu đáp thật nhẹ.

À, thì ra là thế. Câu nói này nghe sao quen quen. Ha ha..... Bác sĩ, họ có thói quen dùng câu này..... Cô đã từng nghe câu nói này.

Và.

Đây là lần thứ 2.

Không khóc.

Không gào thét.

Không lay lay ba.

Cô không làm gì hết, ngoại trừ việc ngồi im bất động nhìn chiếc giường có ba.

Cô với đôi mắt tím, khuôn mặt trắng bệch. Đôi môi lúc nào cũng bặm chặt.

Prince không cố kéo cô bé ra.

Không gì hết, chỉ đứng im cùng cô bé thôi.

Anh và cô đều biết họ chẳng thể làm gì để níu kéo một sinh mạng.

Prince cắn chặt môi, day dứt không biết nên hay không nên nói rõ sự thật cho cô . Nhưng rồi anh im lặng.

Anh không nói.

Và đó là nguyên nhân của mọi sự sau này.

-Ba, vì sao..... Ba lại như vậy?- Ngày thứ 3, cô bé lần đầu tiên sau những ngày im lặng, mở miệng hỏi anh trai, vẻ lạnh lùng khiến anh rợn gáy.

-.....- Prince im lặng và im lặng rất lâu.

-Anh nói.....- Cô gần giọng – hay không?

-Là do Kail. Cậu ta đi xe mô tô, cán phải ba..... – Prince nói rồi rạc và mơ hồ, không hề rõ ràng chút nào.

Còn cô bé.

Cô chẳng nghe gì nữa.

"Kail.

Là Lucifer.

Mất trí hay không mất trí.

Nhớ hay không nhớ.

Thì vẫn là hấn.

Chỉ là hấn. "

Và.

Chỉ có một thứ lưu giữ còn lại thôi.

Đó là kẻ giết chết ba cô .

Là kẻ biến cô thành kẻ mồ côi.

Duy nhất còn lại như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cô Cầm Tiên, Còn Tôi Cầm Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Rồi.....

Cô bé không thể tỏ ra là bản thân vui vẻ. Chẳng cách nào khiến cô ngừng suy nghĩ, càng suy nghĩ mọi sự càng rối tung như cuộn len xấu xí.

Thân phận mập mờ đáng chán ghét của người con trai ấy khiến cô ko ngừng rên rỉ, xỉ vả bản thân.

Bản tính thích “trêu hoa ghẹo nguyệt” ấy của Kail phải chăng chỉ là vỏ bọc hoàn hảo? Cái chết của ba cô có phải là sự trả thù của người con trai ấy dành cho cô ko?

Cô bé không biết.

Nhưng đầu óc cô bé đã sắp nổ tung thành từng mảnh vì những suy nghĩ chòng chát, đan xen, dẫm đạp lên nhau.

Cô bé nhận ra bản thân không thể sống mãi trong dĩ vãng được. Dĩ vãng là tấm gương nên ngắm lại, nhưng không phải là mục tiêu mãi mãi cho cuộc sống. Cuộc sống hướng về tương lai, quá khứ chẳng là gì so với hiện tại, hiện tại sẽ là dĩ vãng mờ mịt với tương lai.

Mưa.....

Cô bé khẽ đặt tay lên thành cửa sổ, mắt vô thức hướng ra ngoài. Ngoài trời đang mưa. Nho nhỏ, vài hạt rồi ào ào như trút nước. Mưa dễ khiến con người ta buồn rầu vô cớ mà nhất là với một cô bé đã có vài cái “cớ” để buồn như Đông Thy.

Âm thanh thiên nhiên.....

Cô bé không biết từ lúc nào trở thành kẻ vô tâm, vô tâm với chính bản thân mình, và vô tâm với mọi cảnh vật xung quanh. Vô tâm nên chẳng rõ đã là mùa đông lạnh giá. Vô tâm nên không còn nhớ màu của nắng. Vô tâm nên quên mất tiếng mưa.

Bây giờ, cô bé mới giật mình tự hỏi rằng: “Sao tiếng mưa lại lạ như thế?”. Không thể nhớ rõ bao lâu rồi, Đông Thy mới chăm chú lắng nghe âm thanh thiên nhiên như lúc này.

Nhìn sơ qua như bất kỳ một con người hơi hợt nào có thể, thì cô bé đang ngắm mưa, thư giãn. Nhưng phải chăng sự thực cô chỉ đang vui mình vào mưa, vui mình vào những thứ trước đây cô bé bỏ lỡ? Mà chung quy cách nhìn khác cũng chỉ màu mè, hào nhoáng ko hơn không kém. Kẻ nào bóng bẩy hơn thì đánh giá lấp lánh, thanh nhã hơn?

-Ngắm mưa? Em ưu phiền quá!

Cô bé không quay lại mà trả lời nhẹ bẫng:

-Ừm,

-....Em ổn chứ? – Angel hỏi như thể họ đã quen thân nhau từ lâu, đôi mắt anh lướt qua đôi bàn tay dầm nước mưa của cô gái, rồi khẽ nhăn mũi. Anh không ưa mưa, lại càng căm ghét sự ướt át cùng khả năng buồn hóa của nó nữa.

-Ồn. Em ổn. – Cô bé thân mật đáp lời, rồi hỏi lại, ko rõ là nói với angel hay chính bản thân cô bé- Tại sao em lại ko ổn chứ?

Angel không trả lời Đông Thy mà nhìn ra ngoài, hỏi:

-Em thích mưa?

-Tùy lúc. – Cô ngưng ngưng, dường như nói nhỏ hơn- Lúc này em yêu nó, cứ hệt như ông trời đang dùng những giọt nước để an ủi và vỗ về những trái tim rỉ máu, phải không?

Angel đột nhiên thấy thương cô bé vô cùng. Về ngưng ngưng ấy không phải về ngưng ngưng của một cô gái tuổi mới lớn trước một người con trai mà là do cô xấu hổ khi phải thừa nhận sự đơn độc kỳ lạ của mình.

Đồng Thy không phải là kẻ giả dối đáng ghét, cô là kẻ ngốc chọn con đường đơn độc. Angel đột nhiên giật mình, một kẻ tinh tế đến đáng sợ như Prince mà lại không nhận ra rằng em gái đang giả vờ sao? Hay đó chính là điểm khiến Prince yêu chiều cô em gái đến vậy?

-Tại sao anh lại đến KTX nữ? –Đồng Thy đột ngột hỏi.

-Hử? Là đến tìm em – Angel cười.

-Không đúng. Anh không đem bánh, kẹo như mọi lần, anh có việc gì thì nói thẳng đi. Hay anh đi gặp người yêu? – Đồng Thy nhăn mũi cười khi khi.

-Ừ. Anh đi gặp cái thư viện.

Đồng Thy đưa tay xoa cằm về rất suy tư:

-Không lẽ là cô thủ thư? Cô ấy cũng mới... tầm 30 thôi.....a.....

-Anh đi lấy sách. – Angel cốc đầu cô bé rồi không hài lòng chút nào nói.

-.....

-Và gặp con mưa đứng trước KTX. Có duyên em nhi? – Angel nở nụ cười không rõ ràng lúc anh quay mặt ra nhìn con mưa xối xả.

-Nếu em không nhầm thì anh đang sử dụng câu nói tán tỉnh cũ rích.....?

Với một thằng con trai, việc bị “phanh phui” từ câu tán tỉnh nhỏ đầu tiên đã thấy bực bội lại còn bị chê là “cũ rích”, chẳng phải đồng nghĩa với việc ám chỉ anh chàng không biết tán gái sao?

Có thể không bực bội được sao?

Angel đương nhiên cũng có chút khó chịu ban đầu nhưng chung quy thì đúng là câu đó cũ thật, nhàm thật..... ko thể phủ nhận điều đó.

-Ừ..... Tuy nó có cũ, nhưng hữu hiệu.

Cô bé bật cười lớn, giơ tay ra hứng mưa rồi đáp:

-Tạnh rồi anh...

Một câu đùa khéo rất chi rõ ràng.... Angel đội chiếc mũ lưỡi trai lên rồi vẫy tay chào:

-Anh đi nhé.

Cô gạt đầu lấy lệ rồi lơ đãng nhìn chỗ khác. Đợi khi bóng Angel khuất, cô bé mới tặc lưỡi tiếc rẻ.

Một tuần nay, không ngày nào, Angel không đến chỗ cô, lúc thì mang bịch kẹo, lúc lại bịch bánh, không thì quẩy hoặc gói bò khô..... Anh chàng khiến cô vui lắm, và cũng chờ đợi mỗi ngày để xem món ăn mà anh đem đến.

Cô biết rõ, Angel không phải người quá tốt bụng như thế, nhưng hiện giờ cô chẳng ngăn ai cả, ai cũng được, miễn có người đủ để hiểu những gì cô muốn nói.

Đột nhiên, điện thoại cô rung lên từng hồi.

Cô bé cầm điện thoại, chậm rãi kéo nút trả lời:

-Alo.

[- Đồng Thy à.....]

-Hửm? – Cô bé hỏi.

[- Anh đã kiểm tra dấu vân tay giúp em rồi.]

-Anh có thể nói nhanh gọn được ko? Em tò mò lắm à.

[- Không trùng khớp.]

-Còn lucifer? – Cô bé ngừng lại một chút rồi chớp mắt hỏi.

[- Anh không chắc.....]

Cô bé cười nhẹ nhàng đáp:

-Em muốn đi du học anh à.

[.....Ừ] – Bên kia hơi sững lại nhưng nhanh chóng trả lời bình thản.

Không ngờ một việc như thế này được quyết định dễ dàng và mong manh đến thế.

Cô bé nhìn bầu trời.

Tạm biệt nơi này được rồi.

Prince cúp điện thoại, anh đã an ủi và làm dịu đi cô em gái. Anh đã nói dối. Anh chẳng kiểm tra được cái gì cả.

Có điều anh không biết là Đông Thy cũng không tin vào lời anh nói, chỉ đơn giản, cô bé cũng muốn bản thân mình an lòng, cô bé cũng muốn lừa dối chính mình theo lời anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Bỏ qua phần diễn biến đau thương, chúng ta tiếp tục với một màn bắt đầu mới. Tôi cũng thích sự mới mẻ lắm. Một cái gì đó thật sự khác. Dường như chúng ta nên chuyển hướng tính cách. Tôi không nghĩ, một cô gái chịu tổn thương lại dễ dàng quay về với bản chất cũ.

Anny

Cô cần tiền còn tôi cần cô. OK?

Cô cần tiền còn tôi cần cô. OK?

* *

Mình Tây Tây.....

Đã năm năm rồi.

Tôi không quên nhiều nhưng cũng không để tâm ép mình nhớ rõ.

Tất nhiên, tôi có hận. Tôi căm ghét bản mặt của những kẻ ngây thơ. Tôi phải vùi dập, chà đạp chúng. Không lý do gì hết.

Như năm năm trước vậy, tôi đã lừa dối, tạo màn kịch hoàn hảo _ sự trở về của Lucifer. Cái tên màn kịch quá huy hoàng, nhỉ? Nó đã thành công, thành công ko tỳ vết nếu như....

Đời thì ko có nếu như.

Nhưng ít ra, tôi cũng không cần phải nhìn mặt con bé đó nữa.

Tuy vậy, tôi lại nhảm

Và sự thật là nó đã trở về.

Hôm nay, lúc tôi ra sân bay đón cha cùng bà mẹ kế đông đánh, tôi đã nhìn thấy nó.

Nó thay đổi hơi nhiều.

Không.

Là quá nhiều so với ban đầu.

Nó không thấy tôi. Nhưng tôi thì thấy rõ nó.

Thực chất, thay đổi có nhiều kiểu nhưng chung quy là có 2 mặt: tích cực và tiêu cực. Tôi nghĩ nó đang thay đổi một cách tiêu cực đấy.

Nó không có vẻ ngây ngô như trước, cũng không lặng lẽ như cái ngày ba nó mất, mà nó có một vẻ.....một vẻ bất- cần- đòi đến kỳ lạ. Mái tóc nó xổ tung trên khuôn mặt mộc sắc cạnh. Đôi mắt tím cứng đờ đầy vẻ giễu cợt-dù tôi không hiểu nó đang tìm thấy cái gì đáng giễu cợt. Và quần áo của nó thì đen ngòm. Điều tôi ngạc nhiên là nó đã bỏ thói quen đi giày thể thao, thay vào đó, là đôi boot cao khiến nó gian lận đến mười mấy phân.

Tôi chẳng có ý chào nó. Nhưng có lẽ lúc ấy, tôi đột nhiên rất hứng thú với nó.

-Hi.

Nó quay lại.

Không một chút hoảng hốt nào.

Nó đáp nhẹ tên:

-Mày là ai?

Tuyệt. Nó không nhớ tôi là ai?

Tôi đứng sững như robot hết pin, nhưng nhanh chóng lấy lại phong thái, tôi hỏi:

-Đừng phũ phàng với người quen như thế chứ?!~

-..... - Nó thổi phù tóc một cách bực bội rồi khinh khinh nhìn tôi- Biển nha mày. Tao không rành.

-.....- Tôi cười rất kịch- Vậy thì làm quen đi.

Không rõ tại sao lúc đó, tôi muốn nhào đến lột cái mặt nạ tự tin của nó ra để mà dẫm nát. Còn dám hỏi tôi là ai sao? Nó là cái thá gì chứ? Chỉ là một con ăn mày ngu ngốc mà dám lên mặt với tôi? Tôi sẽ dễ dàng bóp chết nó thôi.

Nó nhếch môi cười:

-Biển. Tâm trạng tao tốt, nên mày có thể đi. Ngay bây giờ.

Tôi bật cười, chào nó, rất đổi “nhẹ nhàng”:

-Cứ chờ đó, cô bé nhỏ Đồng Thy.

Nó giương ánh mắt giễu cợt nhìn tôi, ra vẻ “tùy”.....

Tôi nhìn bóng nó đi ra cửa, và tôi cũng nhìn thấy một người con trai đón nó, không phải Prince, là Angel. Nó và thằng đó cặp với nhau sao?

Ồ, ko phải. Nó nhìn angel bằng cái kiểu vô cảm ấy, hừ, thì ra, nó hóa khùng sao?

Trở lại với thực tại.

Tôi hứng thú và vui lắm.

Đời vốn nhàm nhưng bây giờ có con bé ấy, tự nhiên tôi thấy muốn sống, sống để chọc phá nó, để hủy hoại nó.

Tôi không độc ác, chỉ là không có máu nhân từ thôi.

Không hiểu sao, cái vui nhất của tôi chính là nhìn thấy kẻ khác khóc òa, khóc đến tuyệt vọng.....

Và nếu có ai đó khô cạn nước mắt thì bằng cách này hay cách khác, tôi cũng sẽ cố để làm cho kẻ ấy trào lệ đau đớn....

Sở thích của kẻ đáng ghét.... Nhưng tôi không bao giờ thay đổi đâu.

Tôi đến bên cánh cửa kính mở toang, đột nhiên tôi mở to mắt.

Vụ tai nạn.

Có một vụ tai nạn lớn.

Giống như..... 5 năm trước vậy.

.....

Tôi tức giận phóng lên chiếc xe ô tô. Tại sao họ cứ luôn quan ngại về tôi như một đứa trẻ chứ? Tôi lớn rồi. Và tôi không cần ai xử sự quá nhẹ nhàng với tôi như đứa lên ba.

Tôi không cần gì hết.

Tôi phóng nhanh hơn... Nhanh đến nỗi, mọi vật cứ như bay thật nhanh bên ngoài cửa kính xe....

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng gì đó.

Là tiếng hét của một đứa trẻ chẳng?

Tôi hoảng loạn lắm, sợ hãi lắm. Tôi sợ tôi đã đâm phải ai đó. Nhưng tôi lại cũng bình tĩnh, rất bình tĩnh để suy ngẫm rằng, ko thể ra khỏi xe. Tôi sẽ bị phát giác là kẻ đã gây ra tai nạn.

Tôi lấy chiếc khăn mùa đông lớn ở chiếc ghế sau, rồi quàng vội cái áo khoác bụi bẩn của chị họ, rồi run lập cập bước ra.

Tôi mở tròn mắt.

Kẻ mà tôi đụng phải không ai khác là Lucifer.

Tôi ngó quanh, chỉ thấy một người phụ nữ đang lồm lét nhìn tôi rồi chạy ngược đường. Khi đó, tôi đột nhiên có ý định tội lỗi nhưng rồi trấn tĩnh, tôi đỡ anh ta lên xe.

Tay tôi run lắm, run đến mức tôi tưởng như, tôi không thể mở nổi cửa xe, nhưng rồi mọi việc cũng êm thấm.

Lucifer đã bị giam giữ. Tôi đã giam giữ anh ta một cách bất hợp pháp, nhưng tôi không thể để anh ta đi được. Có hai lý do, thứ nhất tôi đã quen nhìn thấy anh ta mỗi ngày, không hẳn là một thứ đồ chơi như tôi nghĩ, anh ta có vẻ khá quan trọng với tôi ngay bây giờ đây, thứ hai, nếu tôi trả anh ta về, chẳng phải, tôi đã cho con bé đó hạnh phúc sao? Đừng hòng.

Truyện dài tập no comments Anh ta bước đến bên cạnh tôi. Dựa người vào cửa sổ, đôi mắt thoáng tia bức bối. Tôi nhìn thấu tâm can anh ta, bèn cười lớn, giễu cợt hỏi: -Trốn thoát không? Anh ta nhìn tôi, trong một chút, tưởng chừng, người con trai đó sẽ nhào đến mà giết chết tôi, nhưng may cho tôi và cũng may cho anh ta, là anh ta ko làm vậy. -Trốn thoát thì đâu còn ở đây. -..... Ừ. Lần sau cố mà trốn thoát nhé. – Tôi buông lời chúc đùa giỡn. -..... – Anh ta im lặng, không đáp rồi bất chợt quay người bước đi. Tôi bức bối, phần vì bị lừa, phần vì chưa biết rõ anh ta nghĩ thế nào: -Đi đâu? -Cô nhát nhẽo quá nên tôi tìm người khác. Quên nhỉ? Tôi chưa nói. Anh ta khác lắm. Cái vẻ lạnh lùng ấy còn hiển hiện nhưng nếu tôi đứng trên phương diện của một người con gái mà nói, thì anh ta vô cùng đều đặn và đáng hận. Tôi biết chứ. Anh ta gần như tàn nhẫn tất tần tật các cô gái gần xa quanh cái lâu đài này. Anh ta cố ý chọc tức tôi. Ban đầu đương nhiên tôi giận dữ tìm đến những cô gái đó, nhưng dần dần tôi lại hiểu rằng, thứ tôi nên phá hỏng là bộ mặt quá đẹp trai của anh ta. Con gái mà... Thích những kẻ đẹp trai như anh ta cũng ko khó hiểu. Tôi cười nhạt, cố kìm chế sự tức giận nhưng giọng nói của tôi thì vừa khản, âm lượng lại từ từ lớn hơn: -Giữ chứ? Anh quên là anh tàn nhẫn bao nhiêu người rồi sao? Khóe mắt anh ta có ý cười. Anh ta không đáp lại nữa mà rảo bước ra khỏi phòng. Nếu như tôi đoán không nhầm thì anh ta sẽ lại tìm cách bỏ trốn. Tôi bất giác mỉm cười thú vị. Hay thật đấy. Tôi sẽ chong mắt lên xem, khi nào thì anh ta thoát khỏi bức tường thành vững chãi này. Tôi bật cười thật lớn. Hôm nay là một ngày vui đấy. Tôi quả thật cảm thấy nên đi shopping một chuyến. Nhưng vừa vào trung tâm thương mại, tôi vô tình lại gặp con bé Triều Mỹ An. Nghe nói nó là sinh viên năm cuối trường ngoại ngữ. Tôi không ghét con bé này, nhưng ghét con bé đi cùng nó, là Đông Thy. Ha~! Đạo này Kinh Tế nhà nó phát triển quá. Quần áo Triều Mỹ An chọn, cái nào nó cũng gạt đầu mua hết. Nó mới câu được đại gia hay sao mà có vẻ phung phí thế? Bất chợt, tôi nhìn thấy một đôi giày hàng mới nhất, hình như chỉ sản lượng số lượng có hạn. Tôi vội vã bước đến thì một bàn tay khác cũng cùng lúc chạm vào đôi giày. Tôi cắn chặt môi, ngẩng đầu lên, ko cần biết là ai, mà đã gần giọng: -Bỏ cái tay ra. Hừ. Cùng vào một chỗ, ko thèm nhắc, đằng này, lại cùng nhắm một đôi giày. Triều Mỹ An có vẻ ngạc nhiên nhìn tôi. Còn Đông Thy, nó đứng từ xa, chưa vội can thiệp. Nhưng tôi kệ quách nó chứ, cái tôi cần trước tiên là đôi giày. Tôi vẫn ko bỏ tay ra, cười cười nói: -Lâu ngày không gặp, Triều tiểu thư, liệu còn nhớ bạn cũ ko? Triều Mỹ An mà tôi biết là một cô gái trọng lễ nghĩa và không thích gây chuyện thị phi, tôi chắc chắn, cô ta sẽ bỏ tay ra. Nhưng..... -Nhớ thì có nhớ. Nhưng không nhường cái này được. Tôi tròn tròn mắt. Thời gian thật là đáng sợ. Nó thay đổi một cách chóng mặt một con người. Triều Mỹ An, cô ta ko biết, gây sự với tôi thì sẽ mất mặt thế nào sao?! Tôi nói lớn hơn: -Tôi chọn nó trước. -Chúng ta cùng chạm vào mà. – Triều Mỹ An vẫn cười có nét dịu dàng- Nếu muốn nói như cậu, thế thì mỗi người cầm một chiếc nhé? Tôi quắc mắt nhìn cô ta lần nữa rồi ko nê nang gì giắt lấy, nhưng ko ngờ cô ta giữ cũng chặt lắm, tôi chỉ lấy được một chiếc nhưng lại vô tình làm vỡ một mảnh kính bằng cái gót nhọn của đôi giày hàng độc lúc tôi loạng choạng suýt ngã. Một anh chàng nhân viên bước tới. Tôi lập tức ném trượt chiếc giày nọ sang phía khác, và di chuyển thật nhẹ nhàng tránh xa cái tù kính. -Xin lỗi. Quý khách nào đã làm vỡ cái này? Tôi không vội trả lời, mà đưa ánh mắt ngăn ngăn nước nhìn anh chàng nhân viên nọ, khiến anh ta một hai phần liêu xiêu. Triều Mỹ An không phát hiện ra, bản thân đã bị đưa vào vòng. Tôi bấy giờ mới đáp: -Tôi đã nhường đôi giày này cho cô kia rồi, thế nhưng cô ta còn đẩy tôi, khiến tôi va vào kính nên mới xảy ra chuyện này. Phí tổn tôi sẽ bồi thường. Tôi xin lỗi. Một mặt, tôi đổ lỗi cho Triều Mỹ An nhưng một mặt lại tỏ vẻ thánh thiện ko chấp nhận. Tôi rất đặc ý về màn kịch tự do này. Nhưng Đông Thy, cô ta bước đến, không để anh chàng nhân viên kịp mở lời với Triều Mỹ An mà đã nói: -Sự thể thế nào, tôi nghĩ nên mở camera để nhìn rõ. Tôi tròn tròn mắt, tức giận vô cùng. Con nhỏ đó, từ khi nào.....!!!!!! Để tránh bản thân mất mặt, đương nhiên tôi phải hạ nước một chút: -Thôi, ko cần rắc rối như thế. Tôi sẽ trả phí bồi thường. Triều Mỹ An hỏi: -Còn đôi giày? -Tôi nhường cô. –Tôi rút ví trả tiền rồi vừa đi vừa mỉm cười. Tôi chỉ cần trả một khoản kha khá nhưng cô ta thì chi nhiều đấy. Vừa này tôi đã dùng móng tay và kéo nhỏ cào vỏ số đường lên chiếc giày cô ta cầm, phen này, cô ta vừa ko có giày lại vừa mất tiền oan. Ha ha. -Thưa cô, có gì mà cô vui thế? – Ông quản gia nhà tôi đấy. Ông ấy là người quan tâm đến tôi nhất. Tôi cười rồi trả lời qua loa: -Có chuyện vui ấy mà. Quên nữa, ông đã lấy đôi giày tôi đặt mua bên Ý chưa? -Rồi ạ. Cô vào phòng là sẽ thấy đấy. Tôi chạy ngay vào. Đôi này còn đẹp hơn nhiều lần so với cái đôi ở trung tâm mua sắm. Tôi nhếch môi cười, nghĩ đến cái khuôn mặt nhăn nhó của 2 con bé kia.....

Chương 46

Chiều.

Đồng Thy đứng tựa mình vào lan can, tóc khẽ bay trong gió. Cô phát hiện ra rằng, khi còn là học sinh cấp III tại trường, cô chưa bao giờ nhìn nơi này bằng một vẻ điềm tĩnh, chậm rãi như thế. Đường như những năm cấp III trôi qua thật nhanh chóng, hay nói đúng hơn, cô đã sống một cách hối hả, một cách thờ ơ.

- Cậu là học sinh lớp nào thế? Giờ này còn ở đây, cậu bị phạt hả?

Cô ngạc nhiên quay lại.

Là một cậu nhóc rất đáng yêu. Cậu ta có đôi mắt đen láy, cùng hàng lông mày có vẻ thanh mảnh và cậu ta cao hơn cô 1 cái đầu.

Cô nhìn qua rồi bật cười, không trả lời mà nêu một câu hỏi khác:

- Còn cậu?

Cậu nhóc tinh nghịch nháy mắt với cô rồi xoa đầu cô một cách tự nhiên:

- Tớ còn rất rất nhiều việc quan trọng phải làm. Đương nhiên là tớ được đặc cách ở lại đây đấy nhé.

Cô mỉm cười, nhìn kỹ. Trên người cậu ta có một mùi hương rất thanh, cô liếc mắt nhìn cây xoài lớn rồi đáp:

- Cho tôi vài quả nhé.

- Cái gì vài quả? – Cậu nhóc sững sốt hỏi.

- Xoài ấy. Cậu đến để trộm xoài cơ mà. – Cô nở nụ cười lạnh lạnh.

Cậu nhóc biểu lộ một bộ mặt cực kỳ hình sự:

- Cậu hứa là không mách đi đã.

Cô gật đầu cụt lủn. Không hiểu sao, cô khó lòng nở nụ cười nào nữa.

Cậu nhóc mở chiếc cặp đeo chéo ra, trong đó đầy ắp những quả xoài còn non, xanh mon mơn, nhìn vào đã đủ thấy chua lét ở cổ họng.

Cậu nhóc lấy một tờ báo lớn gói vài quả cho cô rồi mỉm cười nhẹ nhõm.

Cô để ý thấy vậy, liền hỏi:

- Sao cười?

- Nãy giờ tớ cứ lo cậu phát hiện, giờ thì cậu cũng là đồng phạm, tớ cóc sợ nữa.

Cô bật cười lần nữa vì độ lém lỉnh của cậu chàng này.

Hơi nghiêng đầu cô nhăn mũi một chút:

- Cậu tên gì?

- Hoàng. Nguyễn Đình Hoàng.

Cô bình luận:

- Có vẻ hơi giống tên xưa nhỉ?

- – Thằng bé cóc đầu cô rồi nói- Miễn chê.

Cô nhìn nó rồi nói:

-Tôi hơn tuổi cậu đấy.

-Cậu á? – Thằng bé thiếu điều bò lẩn ra cười, mà có cái gì đáng cười đâu chứ? Cô phát cáu vì nó cứ cười mãi không dứt, mà theo cô lúc ấy, tiếng cười ấy thật là vô duyên hết mức.

Cô đợi nó ngừng cười nhưng có vẻ việc đó khó mà xảy ra sớm được nên cô quay người bỏ đi. Thằng bé vội vã đuổi theo:

-Cậu không lấy xoài xanh sao?

-..... - Cô rào bước nhanh hơn.

Thằng bé cầm chặt lấy tay cô:

-Cậu nói gì đi?

-Tôi lớn tuổi hơn cậu. Tôi đã 22 tuổi rồi đấy.- Cô nói đều đều giọng chắc nịch.

-..... Chứng minh xem nào.

Cô lục lục trong túi xách.....Không có gì hết. Khuôn mặt thằng bé càng lúc càng hớn hờ, nó thậm chí còn quá khích đến mức lục tìm giúp cô nữa.....

Khoảng 15' sau, khi cả hai đều đã chán nản với việc tìm kiếm thì thằng bé mới quệt mồ hôi cười bảo:

-“Chỉ” lừa tôi đúng ko?

Cô thở dài ngán ngẩm:

-Tôi nói thật. Việc gì tôi phải độn tuổi tôi lên cho già hả?

Thằng bé nở nụ cười tươi rói trông đẹp trai và dễ thương lắm cơ. Cô ngẩn người một lúc nhìn nó trầm nghĩ chắc thằng nhóc này cũng là hotboy trong trường, rồi không kìm lòng được cô đưa cái tay tội lỗi véo hai má nó rồi toe toét cười:

-Dễ thương quá.

Thằng nhóc vùng vẫy để thoát khỏi tay cô và nó làm việc đó khá dễ dàng vì cô quá nhỏ con so với nó.

Nó nhúu đôi lông mày thanh tú, gắt:

-Cậu giống mấy bà chị già quá.

Cô đáp bằng cái vẻ nhon nhon bình thản:

-Tôi đã cố giải thích với cậu, tại cậu không nghe đấy thôi.

-Nói dối. Trông mặt cậu còn búng ra sữa, cái gì mà 22 chứ?

-Thế mặt nhóc thì sao? Búng ra..... - Cô nói đến đây đột nhiên bí từ.

-Búng ra gì? Búng ra gì?-Thằng bé hỏi dồn, mắt mở tròn.

-Búng rasô-cô-la...- Cô reo lên và tiếp tục nói với vẻ phấn khích- Đúng... Mặt nhóc chính xác là búng ra sô-cô-la...

Thằng nhóc nhăn nhó kiểu khó đỡ:

-Da mặt tớ ai cũng bảo trắng như bột, chưa có ai bảo nâu hết...

Cô xem đồng hồ trên điện thoại rồi nói:

-Đưa xoài xanh cho tôi về nào.

Thằng bé gãi đầu:

-Tớ tưởng cậu quên rồi chứ. Đang tính giấu đi,

Cô vừa bước đến cổng nhà thì gặp Angel.

-Anh đến tìm em hả? Sao không vào? – Cô rất nhẹ nhàng hỏi. Ngừ khí khách sáo và đầy sự lạnh lùng không đáng có.

Angel tỏ vẻ bị xúc phạm:

-Em không muốn gặp anh sao? Tại sao không tỏ ra niềm nở nữa?

Cô nghiêng đầu cười thắc mắc:

-Em tỏ vẻ như thế nào? Em vẫn bình thường mà.

Như một đứa trẻ tội nghiệp hằm oan nhưng lại quật cường không muốn nói, Angel cắn môi không mở miệng, khẽ quay mặt đi.

Cô thở dài, khoác tay anh kéo vào trong nhà:

-Vào đi, vào đi. Đợi ngoài này lâu chưa? Chắc anh lạnh lắm rồi, vào nhanh đi.

Không khí trong căn nhà sáng điện rộn rã hơn bao giờ hết. Họ đã có một bữa tiệc đoàn viên lớn, trong ánh lửa ấm áp, nụ cười sáng khoái và bữa cơm với món gà thơm phức.

Bạn đang đọc truyện *Cô Cản Tiền, Còn Tôi Cản Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 47

Nhớ lần đầu tiên lúc cô vừa vào lớp 10 đã phải trèo tường vào vì ngủ nướng quá đà, gặp thầy giám thị thì vừa nói vừa cười đến nỗi sái quai hàm mà vẫn không được tha. Thế là phải năn nỉ anh trai đến chịu tội thay mặt phụ huynh nghe nhạc cải lương miễn phí. Lần thứ 2 thì ngủ trong lớp rồi đánh nhau với mấy chị khóa trên đến sứt đầu mẻ trán. Và vô vàn cái tội trạng nữa đã được ghi vào lịch sử trường.

Dù nói thế nào đi chăng nữa, 12 năm vất vả đã qua, 12 năm đẹp nhất cũng đã là quá khứ. Cô theo như luật pháp hay theo như lẽ thường thì đều đã là một người lớn đứng nghiêm.

Dường như một chút tiếc nuối vẫn còn đeo đuổi cô, một chút nhớ nhung khiến cô mềm lòng.

Tuy nhiên, nếu so năm tuổi đời thì cô vẫn còn rất trẻ. Nếu thờ dài chỉ vì quá khứ, gục ngã chỉ vì quá khứ, thì cô thật đáng thương. Quá khứ là thứ đã qua đi, tâm lý thường tình, thì với thứ đã qua, người ta thường lướt tiếc, mơ tưởng, hoài niệm và lãng mạn hóa nó.

Cô lấy một tay chống cằm, khuôn mặt suy tư.

-Chắc. Nếu mình cứ như thế này thì sớm muộn cũng ra đường gặm cỏ thôi chứ đất bây giờ cũng đáng tiền lắm.

-Biết thế thì kiếm việc mà làm đi. Bằng này Bằng nọ cuối cùng bắt anh mày nuôi cơ đấy. – Prince lẩm bẩm.

Dạo này không biết có phải vì sắp vào hội cao tuổi hay không mà Prince mắc bệnh hay cần nhàn và lẩm bẩm. Anh ấy đang làm việc tại công ty liên doanh Việt-Nga, một tháng chắc cũng không đến nổi tệ thế mà lại ca cẩm về tiền. Cô thầm đoán già đoán non, hay là bạn gái đòi chi tiêu dữ quá?

-Em biết rồi. Em cũng tính nộp hồ sơ đây. Anh có gì muốn tư vấn cho em không?

-Tư vấn ăy hả? Thôi thì vào công ty anh đi. – Prince cười đùa. Và hình như lâu lắm rồi, anh mới có thời gian tán gẫu với cô.

Cô xua tay :

-Không thích.

Prince lắc đầu đáp:

-Làm gì thì cũng kiếm việc đi. Con gái mà cứ ở nhà ăn bám thì chả thằng nào nó rước đâu.

Đội Prince đi rồi, cô mới tặc lưỡi. Cô thì trình độ không xuất sắc như người này người nọ, chỉ có môn tiếng là trước nay khá thông thạo. Có lẽ nên xin vào một công ty liên doanh nào đó.

Cô gật đầu với bản thân rồi bắt đầu điền vào lý lịch.

Không thể phủ nhận là sau vài phút “huy hoàng” trong lời nói, cô trở lại với mối lo lắng về câu trả lời của mình. Nó trần trụi thật. Nó trần trụi đến nỗi không phù hợp với màu sắc chói lóa hoa mỹ đang trên đà phát triển.

Nếu cô không được nhận thì cũng không phải quá bất ngờ.

Chuông điện thoại đột ngột reo lên cắt đứt dòng suy nghĩ đang dở của cô.

Angel is calling.....

-Alo.....

-[Phóng vấn tốt không?]

-Ồn.

-[Kể lại rồi anh sẽ đoán xem em đổ hay trượt nhé?]

Cô như bị chạm đúng mạch, liền tuôn một tràng xích xô lô, cùng với đó bày tỏ cả cảm nghĩ của mình nữa.

Bên đầu kia im lặng khá lâu, cô nghĩ chắc là vì choáng cũng nên.

Lát sau, Angel đáp:

-[Cái này, anh chịu rồi. Còn tùy vào cách nghĩ của mấy vị ấy. Em nộp đơn vào công ty nào thế?]

-Crystal.....

-[À.....] – Angel bật cười- [Em có 50% rồi đấy]

-Hử?

-[Gặp nhau anh sẽ nói sau. Trưa nay anh mời. Quán cũ]

-Ồm. Em biết rồi.

Cô nhún vai tắt điện thoại. Angel có tính rất hay úp mở. Thỉnh thoảng cô thấy không hợp với anh ấy lắm vì Angel có một vẻ hoa mỹ cầu kỳ ; còn cô thì hơi quá đơn giản về cả ngoại hình lẫn tính nết . Cứ hết như một bông hoa đại cắm trong một chiếc bình tinh xảo vậy. Tự hào và tự ti trộn lẫn với nhau.

Cô nhấn một mẫu tin về cho Prince, không quên trêu chọc:

“ Trưa nay em ăn ở ngoài. Anh có thể ăn một mình hoặc “hai mình”, tùy ý.”

Lập tức có tn trả lời:

“May quá cơ. Anh đang tính bảo em ra ngoài đấy, cục nợ ạ”

Cô cười lắc đầu. Lần nào cũng bị vặc lại. Chán thế cơ chứ.

Chắc cô nên đi dạo cho đến khi được ăn cơm mời.....=))

Bạn đang đọc truyện *Cô Cần Tiền, Còn Tôi Cần Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chuong 48

Cô thô bạo đá lá cây và lẩm nhẩm một mình: “Ôi, thanh niên hư hỏng là đây!”. Thành phố này quá nhỏ với cô, thường thì khi chơi một mình lại càng nhanh chán. Cô ngồi bệt như một đứa trẻ rồi loay hoay dùng lá cây họa thành tranh.

-Xấu quá. ~

Ấy đương nhiên không phải cô tự nói rồi. Cô không mất công làm rồi tự chê bản thân. Nghe cái giọng non choẹt này là đã biết tuổi tác ra sao rồi. Cô hạ giọng trầm rồi ôn tồn nói:

-Em có hiểu gì về nghệ thuật...

-Bắt đầu rồi đây.

-...không hả? Tôi sẽ là một họa sỹ nổi tiếng thế giới... tất nhiên, nếu tôi theo lĩnh vực đó.

-Hô hô. –Thằng nhóc nào đó cười rất đáng ghét rồi kéo một lọn tóc của cô ra sau tai, phải nói là lọn mọn vô cùng nhá.

Cô héch mạt nhìn nó. Hóa ra là thằng nhóc cô từng gặp ở trường trung học chiều hôm nọ đấy mà. Không nhớ nổi tên nó, nên cô tạm lưu vào bộ nhớ là Xoài Xanh. Hợp với nó phết.

Lần này Xoài Xanh đi với một cô bạn trạc tuổi nó, xinh xắn và chắc cũng là thứ dữ loại cao cấp. Xài toàn hàng hiệu. Tính làm lác mắt người ta đây mà.

-Cậu thích già nhể? Muốn làm chị tớ lắm à? – Xoài Xanh hoài nghi nhìn Đông Thy.

-Hai mươi hai tuổi, cũng không còn teen nữa. – Cô phẩy tay cười toe toét.

-Em chào chị ạ. – GF của nhóc Xoài Xanh ngoan thế, cô đang tự nhủ thì Xoài Chua (bạn gái Xoài Xanh thì phải là Xoài Chua chứ hề hề) nói tiếp- Em còn tưởng chị đứng tuổi hơn cơ. Chị không giới thiệu thì em còn đoán chị hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi chứ chẳng chơi. Ai ngờ mới hai mươi hai tuổi đấy ạ.

Nó tuân một tràng làm cô trở mắt. Khiếp. Trẻ con bây giờ ghê thế. Cái con bé này “chua” phải biết.

Cô cười trung bộ mặt khó đỡ ra, vốn chẳng thích đôi co với mấy đứa con gái mới lớn hiểu thắng này, cô tỏ vẻ khoan dung nói:

-Ừ..... Khi khác mình nói chuyện nhá, chị.....

-Nếu cậu đi ăn trưa thì ăn cùng bọn tớ luôn nè. – Thằng bé Xoài Xanh nhanh nhẩu mời mọc.

-Nhóc cứ đi với bạn gái đi, chị...

Thằng nhóc cắt lời cô bằng một nụ hôn phớt rất ra dáng lũ choai choai thích thể hiện., bắt chước mấy bộ phim tình cảm hay chiếu dạo gần đây.

Cô thoáng sững sờ, rồi chùi mạnh môi, tức giận nói:

-Khùng hử?

Rồi cô dùng hết sức dấm mạnh vào bản mặt xinh trai của nó, thằng bé co gập người lại vì đau. Tất nhiên là đau rồi. Bao nhiêu năm học võ của cô không phải để dấm một cái nhẹ nhàng.

Xoài Chua ôm lấy Xoài Xanh rồi quát mắt nhìn cô:

-Chỉ một nụ hôn thôi mà. Cô là cái thá gì mà dám đánh anh ấy?

-Hả?

Đông Thy nhú mày cười khở, nhìn con bé nhỏ hơn mình 5-6 tuổi c.h.ừ.i mắng:

-Tại cô nói như chó s.ù.a liên hoàn, như súng thần công bắn lia lịa, như loa phát thanh công suất cực đại, làm sao anh ấy không bịt cái miệng của cô đc hả?????

Trời~! Bạn trai nó hôn cô, nó không lỏng lộn lên ghen mà nhảy xổ vào bênh vực Xoài Xanh cơ đấy.

“Thiếu năng?~!”- Cô cười như mèo.

Đội cho trận mưa xuân dừng lại, Đông Thy co cẳng chạy biến, vừa chạy vừa la hét:

-Tha cho chị...~!

- Em trẻ.

Cô chạy vào hót hải. Đột nhiên ngo ngác nhìn, angel còn mời một người nữa và chính là vị nữ giám khảo trẻ ban nãy.

Cô lúng túng đưa mắt cầu cứu angel nhưng anh chàng chỉ ngó lơ rồi kín đáo cười một mình.

Cô gái trẻ đó cười thân thiện, nói:

-Nguyễn Ninh. Chào em. Chị là chị họ của nó.

Cô kéo ghế ngồi xuống, cũng muốn tự giới thiệu cho đàng hoàng:

-Em là..

-...Nhã Từ Đông Thy?

-và là.....

-.....bạn gái của nó?

Cô tá hỏa không chỉ vì tin-vật mà Nguyễn Ninh vừa cười vừa nói mà còn vì sự nhanh nhạy đến..... mất cả duyên của cô gái này. Thanh minh chưa hẳn Nguyễn Ninh đã thêm tin, cô bèn tìm cớ lảng sang chuyện khác:

-Khi này em trả lời như nào hả chị?

-Ừ. Tạm – Nguyễn Ninh lơ đãng đáp.

Cô kêu lên:

-Chị chỉ nói thế thôi ạ?

-Em muốn được khen hả?

Khuôn mặt cô đầy vẻ ngạc nhiên, angel cười lớn nói:

-Thôi hai người ăn đi.

Nguyễn Ninh thẳng thắn nói:

-Đông Thy, em và em họ chị như thế nào?

-Nếu em là em dâu chị, liệu có đc chiều có không?- Đông Thy vừa cười vừa nghiêng đầu hỏi.

Nguyễn Ninh khoan thai dùng dao cắt thức ăn, cười đáp:

-Có thể lắm. Nhưng chị thấy kiểu người như em không thích nó được.

Nguyễn Ninh dừng cắt nhìn hai người trước mặt rồi nói, giọng cô gái chắc chắn đến lạ:

-Hai đứa có thể là một đôi vợ chồng hòa thuận, nhưng không tạo được sự tự nhiên, cởi mở, nồng nôi, cuồng si của một tình yêu mãnh liệt thực sự.

Đông Thy nhìn vào đĩa thức ăn. Hiện tại là điều cô mong muốn? Hay cô đang khao khát trở về quá khứ, rồi xa hiện tại quá tầm thường này???

Đột nhiên tiếng đàn ông vang lên:

-Đừng nghe cô ấy. Nguyễn Ninh sai rồi. Tình yêu không tự tìm đến đâu.

Angel hoang mang nhìn người đàn ông mới đến. Còn anh ta thì chú mục vào Nguyễn Ninh, trong mắt như có cả giông tố huy hoàng.....

Nguyễn Ninh thân nhiên ăn tiếp rồi nói:

-Thy, ăn đi. Không đói?

Cô giật mình khi được nhắc tên hết như đứa trẻ bị cô giáo gọi bài, cô cầm dao nĩa lên, nhưng không cách nào sử dụng được, dù angel cố giúp đỡ nhưng bị cô gạt ra, cô dùng cả tay lẫn dao để cắt miếng thịt, kết quả, miếng thịt vẫn vẹn nguyên, còn nước sốt thì bắn tung tóe lên áo sơ mi và mặt của cô. Thật là tệ. Kỳ lạ hơn, Nguyễn Ninh không cười chút nào vì hành động ấy, mà lại đưa ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô.

Người đàn ông ban nãy, tí mẩn, cầm bàn tay Nguyễn Ninh lên, lau sạch nước sốt vừa bị bắn lên. Anh ta quắc mắt nhìn Đông Thy về rất giận dữ, nhưng đôi tay đang lau cho Nguyễn Ninh thì nhẹ nhàng như thể con người anh ta có thể chia làm hai sắc thái.

Đông Thy có dịp nhìn kỹ con người này. Người đàn ông này không quá ba mươi tuổi. Anh ta có khuôn mặt sắc cạnh, đường nét rõ ràng, cương nghị, khí chất của anh ta cho thấy anh ta không phải người nghèo, thuộc hàng có quyền lực và có lẽ anh ta rất thích Nguyễn Ninh. Về giận dữ đáng sợ đó không

làm cô thấy run, cô không sợ con người ấy, nhưng đôi mắt màu xám tro của anh ta thì khiến cô rất muốn nhìn kỹ.

Người đàn ông đó kéo tay Nguyễn Ninh có ý muốn rời đi, tất nhiên, cô gái trẻ giận dữ vô cùng:

-Tôn Vương Quân, bỏ tay ra.

Cô chợt nhìn thấy một hình ảnh rất quen thuộc, cô cũng đã từng khó chịu, phẫn nộ với những cái kéo tay thiếu nhẹ nhàng như thế... Mọi thứ như ngày hôm qua, cũng như đã qua quá lâu....

Thật khó phân biệt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Cắn Tiên, Còn Tôi Cắn Cô*. Ok được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.